

Mareșalului ANTONESCU

Primul monument

pag. 3

Se întâmplă ceva în Ardeal?

pag. 4

Comunism și corupție la Șercăița

pag. 8

La 110 ani de la naștere și 46 de ani de la sfârșitul său tragic, Mareșalului Ion Antonescu i-a fost înălțat primul monument. Este vorba de o cruce de marmură ridicată în Valea Piersicilor, din spatele penitenciarului Jilava, în imediata vecinătate a locului execuției. Prin aceasta, celui mai de seamă Erou al României moderne începe să i se facă dreptate, memoria lui începe să capete cinstirea pe care o merită. Însă pentru ca Mareșalul să-și ocupe locul ce i se cuvine în Pantheonul României, ca unul din cei mai de seamă Eroi ai neamului, avem datoria să ne batem cu toate adversitățile și să le biruim.

pag. 3

PREMIILE „FLACĂRA” 1991

Omul momentului – Theodor Stolojan
Poezie – Mihai Ursachi
Proză – Valeriu Matei
Memorialistică – Ion Ioanid
Muzică – Filarmonica „G. Enescu”
Istorie – Gh. Butău
Publicistică – Alex. Stănescu
Medicină – Conf. dr. Alexandru Șerbănescu
Tinere speranțe – Tatiana Popa
Teatru – Teatrul Național din Craiova
Televiziune – Lucia Hossu-Longin
Plastică – Rodica Lazăr și Iacob Lazăr
Sport – Liliana Năstase

Festivitatea de premiere va avea loc sâmbătă 13 iunie, ora 13.00 în foaiorul Ateneului Român.

Martor ocular la genocid

pag. 5

Cine asigură gar- da Gărzii Finan- ciare?

pag. 8

SUB ZODIA LUI 13-15 Iunie

Mirșavă provocare de tip bolșevic, pusă la cale de puterea fesenistă, cele petrecute în zilele de 13-15 iunie 1990 înseamnă o pagină neagră și de rușine în istoria României. Însă adevărata nenorocire constă în faptul că de atunci încolo, timp de doi ani, România a trăit sub zodia lui 13-15 iunie, adică a avut de suportat din partea stăpînirii o perpetuă mistificare și contrafacere a vieții politice românești. Vom ieși, oare, după alegeri, de sub această zodie nefastă?

pag. 5

Mai este nevoie de învățătură?

pag. 6

Un accident stra- niu

pag. 7

ȚIGANII nu-l mai vor pe ILIESCU

pag. 4

VIOLENȚA ÎN FAMILIE

pag. 9

ABTECH

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

Fenomenul Iliescu

Mulți își dau seama acum că l-au subestimat pe dl Iliescu, amăgindu-se cu ideea că actualul președinte se comportă ca toți muritorii. Nu, dl Iliescu face parte din categoria oamenilor-scai, de care nu te poți descotorisi, din categoria tenacilor, dai cu ei de pământ și ei se ridică, fugă, sărind unde nu te aștepti, ca o minge de rugbi, îi dai pe ușă afară și ei intră pe fereastră, strigi la ei să plece că nu-i dorești iar ei te asigură că nu te vor părăsi și că te vor sluji cu credință toată viața. Această tenacitate, această încălcare de a nu pleca, suportând tot și înghițind tot (dar stabilind cu precizie pe cine să toarne mai pe urmă la hîrdăul lui Petruș), este pe cale să dea roade: dl Iliescu are, iată, în prezent — spre deosebire de felul cum se prezentau lucrurile cu numai trei săptămîni sau o lună în urmă — șanse mari de a rămîne la Cotroceni. De aceea și anunțarea intenției dlui Iliescu de a candida din nou a avut loc abia zilele trecute: Domnia sa și-a făcut cunoscută hotărîrea abia în momentul în care a fost convins că are toate atuurile în mînă. Care au fost, de fapt, elementele care l-au condus pe actualul președinte la concluzia că de aici înainte în cursa spre un nou mandat are semafor verde (pe rusește se spune zelionului ulitu) ?

Mai întîi, insuccesul opoziției în tentativa ei de a se aduna, de a se structura și organiza în așa fel încît să prezinte și să reprezinte mult dorita de români alternativă la fesenism și iliescism. Este adevărat că dl Iliescu și-a lăsat n-au stat cu mîinile în sin. Ei au subminat în permanență opoziția, au căutat s-o compromită, s-o intimideze, s-o slăbească, au agresat-o, au dezbinat-o, au dezorganizat-o, au mineradizat-o, i-au făcut toate și-canele, i-au pus toate bețele în roate posibile. Dar slăbiciunea opoziției românești nu se datorează numai acestor manevre ale puterii, ci, în bună măsură, opoziției însăși, ai cărei principalii reprezentanți n-au știut să lase deoparte micile interese și ambiții personale și să se dedice intereselor națiunii.

Urmează irententismul și pretenționismul maghiar. Nici nu-și dau seama ungurii, și cei din țara noastră, dar mai ales cei din Ungaria și din diasporă, cît de tare au lucrat și lucraază ei, lovind mereu în România și făcîndu-i tot răul cu putință, în special pe la curțile străine și cu bani și pe la forurile internaționale, în favoarea dlui Iliescu, pentru actuala revenire în forță a Domniei sale. Tracasati și traumatizați în permanență de atitudinea antiromânească viscerală, irațională, iresponsabilă și troglodită a unei părți a maghiarimii, românii, în primul rînd cei din Transilvania, dar și cei din restul țării, înclină în număr mare să-l voteze pe dl Iliescu, în care văd un apărător al României în fața asaltului unguresc.

A contribuit, fără să vrea, la creșterea în ultima vreme a acțiunilor dlui Iliescu și o parte a mass-media românești, care, datorită diletanțismului unor comentatori, a făcut și face să circule cu asiduitate o paralelă între România și Iugoslavia, cu morala că românii să stea liniștiți în banca lor, să nu prea umble la Basarabia și Transnistria, întrucît pe urmă ni se poate întîmpla și nouă ce i s-a întîmplat Iugoslaviei. Trecînd peste faptul că teza aceasta este preluată de ziaristii respectivi din arsenalul propagandei ungurești, pentru comentatorii profesioniști, avizați, ca și pentru politicienii adevărați, este limpede că o asemenea paralelă nu se poate face, în România neexistînd șase națiuni în șase state strînse într-o federație (fiecare stat avînd, în chip firesc, și minorități naționale), ci o singură națiune într-un singur stat (care are, în mod firesc, și minorități naționale). Dar oamenii simpli receptează semnalul de alarmă (nejustificat) din articolele respective și se agită de ipingea dlui Iliescu, să scape țara de iugoslavizare.

Toate aceste elemente au fost durative, s-au acumulat în timp. Dar factorul de ultimă oră, care a marcat de fapt momentul trecerii semaforului pe verde, a fost schimbarea atitudinii Occidentului, cu deosebire a Statelor Unite, față de prezența în fruntea României a dlui Iliescu și a echipei sale. Dacă pînă nu de mult Occidentul condiționa acceptarea intrării României în Europa și în lume de schimbarea gîrzii iliesciene prin noi alegeri, acum el, Occidentul, a dat clar a înțelege, utilizîndu-l ca mesager pe dl Eagleburger, că-l acceptă pe dl Iliescu. După care președintele nostru și-a ridicat urgent coada birzo și și-a arătat colții : „Dacă ar exista unele condiționări, cred că demnitatea noastră națională ne-ar impune să le tratăm în modul cuvenit”. Desigur, făcută după ce condiționările fuseseră deja retrase, remarcă de mai sus seamănă cu lătratul după accelerat. Dar de ce și-au schimbat americanii (și odată cu ei și alți occidentali) atitudinea ? Din cauza stării opoziției românești. Puternicii zilei au lăsat întotdeauna să aibă în orice țară parteneri de dialog viabili, valabili, credibili, în stare să țină lucrurile în mînă, să stăpînească situația. Rînd pe rînd deci, Occidentul i-a acceptat, fiindcă așa îi dictau propriile interese în momentele respective, pe Stalin, pe Hitler, pe Mao, pe Ceaușescu, pe Elțin, pe Khruciov. De ce să nu-l accepte și pe Iliescu, în situația în care în România o alternativă reală n-a fost (sau n-a fost încă) găsită ? Și astfel asistăm la nașterea în țara noastră a unui fenomen sui generis, ori, mai bine zis, original (că tot suntem noi, românii, campioni originalității) — fenomenul Iliescu. El consistă în aplicarea în domeniul politicii a unor ziceri populare făcute pentru alte împrejurări : în lipsă de ochi albaștri sau negri, săruți și spălăciți sau e rău cu rău, da-i mai rău fără rău.

În aceste condiții, românii au de ales între două căi : fie să accepte și ei, la rînd cu străinătatea, prelungirea domniei iliesciene, fie să caute, totuși, altceva. În cazul căutării, nu sînt decît trei posibilități : 1. Monarhia ; 2. Un candidat unic al opoziției care să poată cîștiga alegerile prezidențiale ; 3. Un regim militar. Despre aceste posibilități, cu alt prilej.

ION D. GOIA ■

Cu certitudine, desemnarea candidatului la președinție al Convenției Democratice — adică a principalului contracandidat al președintelui Ion Iliescu — va fi ca un adevărat taifun pentru această coaliție opoziționistă. A dovedit-o ședința Convenției Democratice de miercuri după-amiază cînd orgoliile au fost cu greu ținute în frîu de autoritatea și experiența politică de care dispune domnul Corneliu Coposu. Vor răbufni, totuși, aceste orgolii ? Posibil și, poate, absolut firesc pentru C.D., care a acumulat oarecare tensiuni și care trebuie să intre în campania electorală cu toate cărțile pe față. Miercuri trecută, deci, trebuiau să fie anunțate în C.D. candidații la președinție propuși de formațiunile componente. Practic, lucrul acesta a fost făcut, surprizele fiind deja excluse. Cine sînt candidații la președinție ai C.D. și cine va fi unicul candidat în cele din urmă ? Să cercetăm lista împreună :

1. **Nicu Stăncescu**, președintele Partidului Unității Democratice și al Uniunii Naționale pentru Victoria Revoluției (aceasta reunește circa 35 de formațiuni politice și civice lipsite de semnificație politică). Are puțini susținători în Convenție. Concret, i s-a sugerat să se retragă și se năro că prezența domnului Nicu Stăncescu în rîndul posibililor candidați la președinție din Convenție a contribuit la aștinerea întîlnirii C.D. și a candidaților acesteia, duminică, 7 iunie, la Sala Palatului.

2. **Emil Constantinescu**, lider al „Solidarității Universitare” are puțină „bază de masă”, deși domnul rector al Universității „București” tocmă pe asta contează : mîile de studenți pe care i-a avut, acum posibilii săi agenți eșecorali dis-

minați în toată masa electoratăului. Dl Constantinescu este susținut și de Alianța Civică, pornită să-l „sun-eze” pe dl Nicolae Manolescu. Dl Constantinescu ar putea fi un candidat al Convenției de „tip Halaicu”, puțin cunoscut, dar care cîștigă în cele din urmă.

3. **Nicolae Manolescu**, președin-

Convenția Democrată Cotroceni - 42,195 kilometri

tele Partidului Alianței Civice, pare a fi cel mai indicat pentru „finale”, dar puțin susținut în Convenția Democrată nu din motive de farmec personal, ci de PAC. Doctrina PAC și mai ales conduita oamenilor săi pare a jena pe mai mulți din complexe intelectuale mai ales. Poate fi susținut de organizațiile republicane din Convenția Democrată și mai puțin de partidele puternic colorate ideologic. De aceea, poziția domnului Corneliu Coposu și sprijinul PNTCD vor conta, decisiv.

4. **Ion Rațiu**, membru al con-

ducerii PNTCD, are două șanse. Prima — susținerea sa de către Uniunea Mondială a Românilor Liberi în cazul în care nu-l susține PNTCD. A doua — susținerea sa de către PNTCD și UMRL. Ion Rațiu pare a avea cele mai multe șanse de a fi desemnat contracandidat al domnului Ion Iliescu, popularitatea sa urmînd să-și spună cuvîntul la urne. Nu credem că dl Ion Rațiu ar avea de suferit în timpul scrutinului datorită rezultatului dezastruos de acum 2 ani. Candidaturile la președinție și rateurile lui F. Mitterrand sînt tipice în acest caz.

Noii veniți, dintre care proeminenți sînt Partidul Liberal al lui Viorel Cataramă și Partidul Liberal al lui Nicolae Cerveni nu par a avea velleități prezidențiale. Bătăia se va da între domnii Rațiu și Manolescu în urma căreia ar putea ieși învingător domnul Emil Constantinescu. Oricum, disputele pentru candidatul la președinție nu vor desface Convenția Democrată, singurul dispus într-adevăr să iasă din coaliție pentru a candida de unul singur fiind dl Nicu Stăncescu. Firește, amănările privind desemnarea au substat politico-psihologic, dl Corneliu Coposu, liderul C.D., dovedindu-și calitățile de lider politic.

O surpriză de ultimă oră este susținerea de către dl Corneliu Coposu a prietenului său Sergiu Cănușu pentru candidatura la președinția României din partea C.D. Persoană respectabilă, dl. Sergiu Cănușu s-a dovedit noul ca om politic, făcîndu-și zăb în mai puțin de doi ani propriul partid care s-a divizat la neșfîrșit.

Să fi devenit lucidul Corneliu Coposu sentimental ?

E. MIHĂESCU ■

Vom afla cine sunt teroriștii abia peste 200 de ani

Ori de cîte ori, la conferințe de presă sau cu alte prilejuri, dlui Iliescu i s-au pus întrebări cu privire la problemele neelucidate din vremea lui decembrie 1939, la „misterele revoluției”, președintele nostru a arătat că e normal să nu știm o multime de lucruri. Iată, argumenta Domnia sa, să luăm spre-o pildă asasinarea președintelui american Kennedy. Nu-i așa că nici pînă azi nu știm exact ce s-a întîmplat acolo ? Nu-i așa că nici

în prezent nu știm precis cine l-a omorît pe Kennedy ? Atunci ce pretenție aveți ca imediat, cît a bate din palme, noi să știm ce s-a petrecut în România în decembrie '89 ?

Așadar, președintele român consideră că este obligatoriu să așteptăm minimum trei decenii pînă să încercăm să aflăm ce-a fost cu teroriștii și cum a fost omorît Ceaușescu. Între timp însă, după cît se pare, dl Iliescu și-a luat seama și a găsit că trei decenii e mult

prea puțin. Și a lungit-o la 200 de ani. „Dacă cineva crede — a spus Domnia sa — că are răspuns la toate problemele pe care le generează un asemenea proces (revoluția din decembrie 1989 n.n.) se înșală. Niciînd în istorie nu s-a găsit răspuns la toate întrebările generate de procese similare. Au trecut 200 de ani de la Revoluția franceză și în fiecare an, cu fiecare aniversare a evenimentului, se aduc noi elemente ; probabil că istoricii noștri vor avea mult teren de defrișat pentru a dezvălui noi aspecte ale acestui proces”.

Ce-ar mai fi de spus ? Că peste 200 de ani teroriștii vor fi prea bătrîni pentru a mai putea fi băgați la pușcărie, iar cei care au tras sforțile și au mîsluit evenimentele, pentru a se instala apoi la cîrmă, nu vor mai fi trași la răspundere pentru cele peste 1.000 de victime pe care le au pe conștiință, întrucît vor beneficia de amnistie. (I.D.G.).

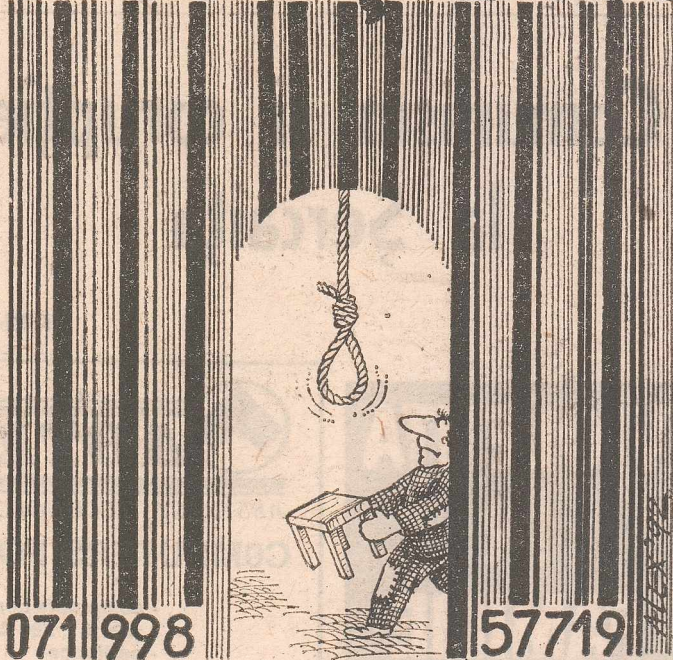
EVENIMENTE MARI ...

• „A DEVENIT DESUET” și enervant tipul gazetarului care se pricepe la toate și nu are nici o inhibiție atunci cînd se pronunță cu egală competență și autoritate în probleme de finanțe, ecologie și politică mondială. Înțelepte cuvînte ! Cine e oare acest gazetar care, de patru decenii și mai bine, nu are nici o inhibiție, care se pricepe la toate și care se crede permanent îndreptățit să dea lecții de gazetărie și morală în profesie ziaristilor români ? Silviu Brucan. Ei, bine, textul în chestiune e semnat de Silviu Brucan, cel mai independent dintre scribii cu stăpîn. „Nu poate inspira seriozitate nici scribul care a devenit peste noapte anticomunist inversunat” zice, în același articol din „Libertatea”, „profesorul” bun la toate. E clar și logic : inspiră seriozitate numai scribul care a rămas și peste noapte comunist inversunat. • **LIBER-SCHIMBISTI** revin la partidul mamă, care le-a dat voie să devină parlamentari și, pentru asta, le-a făcut și o porție la voi, să vadă străinătatea cum se puiesc la noi opozițiile de consens. Ștefan Cazimir, după ce a spus doi ani anecdote în Camera a trecut la F.D.S.N. Cum, adică, să rămînă fără colledz, el, care de la paspoartă și-l luptă ! • **MIRON COSMA** a fost, în sfîrșit, condamnat cu suspendare. Prin toamnă, dacă nu apar complicații cu minerii, va fi suspendat cu condamnare. • **UNIUNEA SCRITORILOR** dă

faliment prin reprezentanți : revistele literare. Întîi rămîn fără slujbe scriitorii, după care își pierd salariul stăpîniți aceș-

tora, funcționarii. Iar la sfîrșit, cînd totul s-a dus dracului, se indexează leturile celor care nu-s nici scriitori, nici func-

PRETURI

071/998

57719

Lacrimi pentru Mareșal

Vitejii sunt duși la înmormintare pe scut și pentru ei nu se varsă lacrimi. Dar împrejurarea că Mareșalul Ion Antonescu nu numai că n-a fost dus pe ultimul său drum pe scut, dar nici măcar un loc de veșnică odihnă nu are — ne face să nu ne putem reține plinsul, încălcând regula moștenită de la spartani.

Cind vine 1 iunie, ziua asasinării mișelești a lui Ion Antonescu, dorul nostru de Mareșal este cumpălit.

Ni-i dor de Mareșal fiindcă el a fost cel mai mare om de arme al României moderne și unul din cei mai de seamă ai secolului.

Ni-i dor de Mareșal fiindcă el a fost unul din marii noștri umaniști ai tuturor timpurilor.

Ni-i dor de Mareșal fiindcă el a fost omul de stat de excepție care a condus țara în cele mai grele momente ale ei.

Dar, mai ales, ni-i dor de Mareșal fiindcă el a fost omul cu o puritate morală de cristal, care n-a pretins și n-a luat nimic pentru sine, ci a dat totul țării, națiunii, românilor, care a iubit România până la sacrificiu, care a ridicat patriotismul și onoarea militară până

NOTĂ

Crucea monument „Mareșal Antonescu” ridicată la data de 4 iunie 1992 în incinta Penitenciarului Jilava, pe locul de execuție al acestuia, a fost realizată:

a. — Din inițiativa Asociației Culturale „Pro Basarabia și Bucovina”, prin domnii Nicolae Lupan, președintele Consiliului Național Român al Asociației, Gheorghe Caraza, vicepreședinte, și Nicolae Gh. Spănu, membru al Consiliului Național Român;

b. — Cu sprijinul societăților comerciale „Romce-ram” S.A. București și S.C. „Marmura” S.A. București, reprezentate de domnii Ovidiu Marinescu, director comercial, și Cringășu Ion, director general;

c. — Întreaga acțiune a fost coordonată de domnii Dimitrie G. Pardău, Președintele executiv al Centralei Pro Basarabia și Bucovina, „Pan Halippa” București, membru al C.N.R., și Petre A. Goloman, membru al C.N.R.

d. — Mulțumiri deosebite se cuvin domnului Colonel (r) Marin Popescu, Președintele Ligii Mareșal Antonescu și Vicepreședinte al Asociației Veteranilor de Război, care s-a implicat în realizarea acestei mărețe și istorice acțiuni.

București, 4 iunie 1992.

N. Red.: Materialul de mai sus, primit din partea realizatorilor monumentului, se publică integral și fără nici o modificare.

la divinizare, fiind intruchiparea conștiinței naționale și a demnității românești.

Opera Mareșalului Ion Antonescu, înfăptuită în toate aceste ipostaze, este de importanță istorică. Cind țara, umilită, sfîșiată și sfîrtecă, era pe punctul de a se prăbuși, Mareșalul a avut curajul să la destinele României în minile sale, asumindu-și cea mai grea misiune pe care a avut-o vreodată un șef de stat român. Ne-a redat teritoriile din răsărit cotoprite de hoardele rusești și a creat premisele pentru redobîndirea și a celorlalte părți de țară ce ne fuseseră rîpite, ne-a redat demnitatea de națiune, ne-a redat încrederea în noi înșine, a redresat economia țării și a pus în lucrare un excepțional proces de renaștere spirituală și de asanare morală.

Dar, după cum se știe, în jocul de interese al marilor puteri România a fost sacrificată de Occident și vindută rușilor. Mareșalul Antonescu, omul politic cel mai demn, mai curat și mai cinstit dintre toți cei implicați în cea de-a doua conflagrație, a fost asasinat din ordinul Moscovei și după un scenariu elaborat la Moscova.

Cine vor fi fost ticăloșii care au îndrăznit să tragă în Mareșal în seara zilei de 1 iunie 1946? În imediata vecinătate a locului execuției, în Valea Piersicilor, din spatele pușcării Jilava, s-a înălțat, de către un grup de oameni inimoși, un frumos și impunător monument de marmură, în memoria Mareșalului și a celorlalți trei martiri impușcați odată cu el: gen. Ion Z. Vasiliu, prof. univ. Mihai Antonescu și prof. univ. Gheorghe Alexianu. Monumentul a fost inaugurat la 4 iunie anul acesta. Am ajuns acolo parcurgînd un drum insalubru, drum care va trebui, fără îndoială, să fie amenajat cum se cuvine. Am fost printre puțini, dacă nu singurul, care au plins la ceremonia inaugurării. N-am plins pentru că Mareșalului nu i-a ars, la trecerea lui năpraznică în neînțeles, nici o luminare la căpății;

Dumnezeu a primit lumina luminărilor din sufletul a milioane de români. N-am plins pentru că s-au găsit cu greu preoți care să officieze sfînta slujbă de sfințire a monumentului, intrucit Preafericitul Teoctist, ascultînd de ordinele dlui Iliascu, așa cum mai înainte asculta de cele ale lui Ceaușescu, a oprit pe preoți și prelați să vină în Valea Piersicilor. N-am plins nici la gîndul că în momentul de față e stringentă nevoie de un Mareșal Antonescu, și nu-l avem; cu ajutorul moștenirii spirituale a Mareșalului, ne vom descurca. În sfîrșit, n-am plins din cauză că n-a fost acolo nici o prezență militară, nici generali care să facă de gardă și să depună corăne, nici ofițeri, nici fanfară, nimic; înțeleg că mafia bolșevico-kaghebistokremlinistă, pregătită la Academia Frunze și în alte asemenea locuri, are încă mină lungă și gheare ncrețite în armata română (dar, totuși, pînă cînd se va mai menține această situație intolerabilă?). Nu. Am plins gîndindu-mă cît de mulți sunt cei pentru care Mareșalul s-a jertfit și văzînd cît de puțini eram noi, cei veniți să-i cinstim memoria. Sunt însă încredințat că va veni foarte curînd vremea cînd festivitățile de la monumentul Mareșalului vor avea dimensiunile funeraliilor naționale. Noi am făcut doar un început.

Închei aceste gînduri, transcriind un îndemn al Mareșalului, dăltuit în marmura monumentului: „Fii om, fii drept, și recunoaște că pe deasupra ambițiilor, intrigilor și urilor, este patria, este veșnicia neamului și că acolo trebuie să ne întîlnim totdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată”. Veritabil testament al Mareșalului Erou al României, aceste cuvinte trebuie să ne călăuzească astăzi în tot ce facem.

Dormi în pace, domnule Mareșal, noi vom veghea.

ION D. GOIA ■

ționari la arte și litere: directorii culturali din ministerul de resort. ● LA IASI, în alegerile pentru primărie, liberalii au obținut numai 2,7% din voturi. Întîmplarea, zice Radu Cămpăanu, nu e semnificativă. Are perfectă dreptate. Abia sub 1% începe să însemne ceva. ● PREȘEDINTELE ILIESCU a participat la dezvelirea statuii lui Roman I în orașul Roman. Campania electorală va continua cu dezvelirea statuii lui Birlădeanu I la Birlad, a lui Văcaru I la Văcărești și așa mai departe. După care, se pregătesc statuile pentru Verdeț I, pentru Cămpăanu I, Marțian II, Stănculescu II și III etc. ● EXPRES MAGAZIN publică, pentru folosul bătrînilor trecuți de 65 de ani, concluziile unui sexolog american din care rezultă că la cei în etate un raport sexual pe săptămînă e un fapt normal. Nu se specifică dacă statistica e corelată cu pensia în lei sau numai cu pensia în dolari, și dacă putoaica trebuie să fie sub 75 de ani. ● SPORTUL ROMÂNESC propune un nou sistem de punctaj pentru stăvilirea fenomenului de tranzactare la masa verde a rezultatelor din fotbalul nostru. N-ar fi oare mai simplu să fie aplicat Codul penal la sportivi, exact ca în celelalte țări? De ce luarea de mită e pedepsită cu închisoarea pe trei ani, dacă ești medic, și cu suspendarea pe trei etape, dacă ești fotbalist? Oare n-ar fi mai simplu să începem cu stăvilirea fenomenului de de-

putărire a unor atleți care abia știu să se iscălească și care nu cunosc nici măcar adresa Parlamentului? ● SE ÎNMULTESC cugetătorii, filozofii și poeții erotici cu epoleții. Iată la ce se pricepe Vali, eroina unei narațiuni porno-educative din „Cazier”: Palmele ei mîngie și răscolesc, buzele ei sărută și înțetesc, șoapele ei se aud și ametesc, sinii ei tremură și atrag, trupul ei freacă, arde, cheamă, rabdă, cere, așteaptă, se dăruie. Ba nu, alunecă, peste, sirenă, făptură drăcească, divină, nelumească. Autorul nu ne spune ce făcea Vali cu tibia și peroneul, cum își frămînta mastoidianul, ce punea la cale cu tendoanele. Păcat! ● JEAN MAUREL, fiul lui Ion Gheorghe Maurer, a revenit în țară și umblă pe la mărimi ca să cumpere vila din cartierul nomenclaturii pentru care stău la rînd mulți din noii îmbogățiți. Nu se știe dacă Ion Țiriac va plăti, în continuare, cheltuielile de întreținere ale vilei sau vor fi preluate, într-un gest de solidaritate comunistă, de vecini. ● SENATORUL DUMITRAȘCU, unul din liber-schimbistii din vocație ai Parlamentului, a îngenunchat în fața ziariștilor la recentul Colocviu al presei de la Costinești. Exclus cu cîteva zile înainte din Asociația Națională Anticomunistă pentru Dreptate și Adevăr, senatorul și-a comandat pantalonii cu petice de piele la genunchi și, pentru cîte lertăciuni și închinăciuni e dator alegăto-

rilor, l se eroiește un altar de mătâni la purtător. ● VASILE BARAN produce, în „Totuși iubirea”, cea mai interesantă paralelă intelectuală postrevoluționară: Mircea Dinescu și Rossini. Titlul năucitoarei comparații: Am pierdut un poet. „De aceea l-am și asemănat de la început cu Rossini — scrie Baran — fiindcă, iată, și Dinescu și Rossini au devenit artiști dintre cei mai aclamați la vîrsta de numai 20 de ani și și-au încetat brusc activitatea creatoare aproape de 40”. De unde rezultă că Vasile Baran știa — și nu i-a spus!!! — că poetul va da în primire în 1992, adică exact în anul internațional Rossini. Mergînd pe logica prozatorului, trebuie să ne așteptăm și la un an internațional Dinescu? ● POP BANK, una din afacerile născute din generozitatea haiducilor tranzitiei, a oamenilor care iau de la săraci ca să dea la bogați, a emis titluri de valoare considerate de Mugur Isărescu „o experiență cel puțin periculoasă”. Pop Bank a promis dividende de minimum 70% anual. Avem, prin urmare, primii acționari care au investit și au pierdut pe mîna unor escroci. Cum nu avem și building-uri cu o sută de etaje, de pe care nu riști să sari și să rămii în viață, rezultă că tot munca și cinstea sint temeiul unui somn adînc și odihnitor. Cel puțin pînă la apariția unor bănci serioase. Cel puțin pînă la construirea primului zgîrie-nori. ● CE RĂZ-

BOI URMEAȚĂ? Probabil războiul cotidianelor cu aripile lor tinere, revistele săptămînale. Sau poate n-o să fie război? Poate o să avem doar o nouă luptă pentru pace? O profeție țigănească zicea astfel:

„Războiul precis că n-o să fie. Dar o să fie o luptă pentru pace din care nu mai iese nimeni viu”. Ziariști de toate culorile, uniți-vă!

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

Va fi România o a doua Iugoslavie? De ce și cum? Tragicile evenimente petrecute în 19-22 martie 1990 la Tîrgu Mureș sînt un semnal. Mase întregi de oameni au acționat atunci ca sub hipnoză. Colegi de serviciu de-o viață sau vecini de-o viață s-au pomenit în tabere diferite, fără să-și dea seama. Asemenea mărturisiri au fost făcute de oameni cu o conștiință indeobște clară. Și totuși ceva s-a întâmplat atunci. O acumulare ce a detonat brusc.

Cu cîteva luni în urmă, Boris Eltin vorbea la Moscova nu de o unire a Basarabiei cu România, ci de o unire a României cu Basarabia. Chestiunea a fost reluată, se pare, zilele trecute, mai ales după vizita ministrului de externe al Rusiei, Kozirev, la Belgrad, unde s-a înfrățit cu liderul comunist Miloșevici.

Întoarsă acum 10 zile de la Banff, din Canada, unde s-a desfășurat sesiunea de primăvară a organizației nord-atlantice, delegația parlamentară română nu povestește totul, dar presa află că acolo s-a vorbit despre România ca o posibilă Iugoslavie. O paralelă ciudată și care ar putea însemna zile grele. Două ar putea fi punctele fierbinți în România: Transilvania și Basarabia. În Basarabia e deja război, iar pe Nistru mor români. În Transilvania e liniște: doar Gheorghe Funar, primarul Clujului, ce mai încearcă să facă valuri și se poartă ca într-o satrapie într-un municipiu care ar avea nevoie ca de acț de un conducător abil, diplomat.

Sînt posibile în România tulburări grave? Se întimplă ceva, încă nevăzut cu ochiul liber, în Transilvania?

Să vedem ce zice politicienii de la:

SE ÎNTÎMPLĂ CEVA ÎN ARDEAL?

VATRA ROMÂNEASCĂ, Mircea Borda, prim-vicepreședinte filiala București. „Ardealul este supus unor stresuri aproape inimaginabile pentru unul care e departe de tot ce se întimplă acolo. Sînt îngrijorat de ceea ce s-ar putea întimpla de la o zi la alta. Sînt însă convins că dacă cineva ar încerca să înghincheze această sfîntă provincie românească, leagăn al poporului român, acela va primi riposta cuvenită în primul rînd din partea transilvănenilor care nu vor mai permite să fie provocați ca în martie 1990 la Tîrgu Mureș. Este posibilă în Ardeal o situație asemănătoare cu aceea din Iugoslavia? „S-ar putea ca unui să vrea să concretizeze asemenea idee, dar nu cred că vor reuși, în primul rînd deoarece altele sînt condițiile demografice și istorice în raport cu cele din Iugoslavia. Eu cred că România nu va permite, în diferent cu ce preț, crearea unei asemenea situații“.

PARTIDUL UNITĂȚII DEMOCRATICE, Nicu Stănescu, președinte, candidat la președinția României. „Părerea mea este că acolo se petrec acțiuni care vor să destabilizeze. Și chiar credeți că se va ajunge în Transilvania la destabilizare?! „Nu, dar încercări se fac. Căzul care se invocă, cel al Iugoslaviei, e departe de Ardeal. Oricum, nu s-a ajuns la cota de alarmă. Cine sînt cei care acționează, domnule Stănescu? „Localnici, interesați în a obține efecte pe plan material și politic“.

UNIUNEA DEMOCRAT-CREȘTINĂ, Mihai Grama, președinte, membru al AFDPR. „Eu sînt de părere că nimic nu evoluează spre nenorocire în Transilvania. Atît populația maghiară, cît și liderii ei politici sînt foarte conștienți de necesitatea unei bune conviețuiri cu noi, românii. De unde știți acest lucru, domnule Grama? „Am posibilitatea să-i cunosc în acțiunea lor politică, în cadrul Convenției Democratice, pe liderii UDMR-ului. Și totuși umblă vorbe, domnule Grama, părintele Tökes trezind cele mai multe suspiciuni! „Dacă se afirmă cîte ceva, de o parte sau de alta, nu poate fi decît diversivune. Dar, cred că încercările de diversivune se fac mai ales pe plan internațional“. Cine le face? „Au și ungurii oamenilor lor, cu idei fixe privind Transilvania“. E posibilă o asemănare a României cu Iugoslavia? „Categoric, nu. La noi populația este românească, maghiarii și germanii fiind penetrații. Ca să nu mai vorbim de faptul că etnicii maghiari,

Statuia lui Avram Iancu din Tg. Mureș

care ar putea trezi unele bănueli, sînt, totuși, într-o teribilă minoritate, într-o mare de români. Fapt valabil și pentru Basarabia, unde nu chestiunile etnice contează la urma-urmei, ci interesele imperiale rusești“.

PARTIDUL LIBER DEMOCRAT, Nica Leon, președinte. „Sînt convins că se încearcă și la noi rețeta iugoslavă. Cînd v-ați edificat as pra acestui fapt? „Încă din 1939 cînd de Iugoslavia nici nu se vorbea. O rețetă unică aplicată cu eficiență. Cine sprijină aplicarea ei în condiții diferite? „Cozile de topor interne cu sprijin din afară; scenariul e internațional“. Au maghiarii vreun rol în tot ce s-a întimplat sau s-ar putea întimpla în Transilvania? „Poporul maghiar nu are o poziție distructivă. Dar țiganii? „Țiganii au fost întotdeauna o masă de manevră. Dovadă și după 1989 cînd au fost cu F.S.N.-ul sau după 1945 cînd au fost cu comunistii“.

PARTIDUL SOCIAL-DEMOCRAT TRADIȚIONAL, Lucian Cornescu, președinte, candidat la președinția României. „Din punctul meu de vedere, în Ardeal există două feluri de tensiuni. Unele generale, comune întregii României, confruntate acum cu o situație cu adevărat tragică, determinată de proasta gestiune a economiei

naționale și de marasmul social, căruia i se adaugă incertitudinile vieții politice. Dar există și tensiuni aparte, generate de un fenomen pe care l-aș numi „al ceasurilor cu dublu ecran“. Există asemenea ceasuri, de exemplu, la scufundătorii la mare adîncime, avînd rolul de a face o permanentă paralelă între timpul real și cel al duratei de scufundare. Există în Ardeal, în cazul unor oameni, alături de timpul real, un altul, poate nostalgic, poate revendicativ, în orice caz, generator de atitudini și gînduri de cele mai multe ori aberante. Timpul real, cel coordonat la ora Europei, face ca orice ambiții sau nostalgii legate de gîndul unei reformulări teritoriale să fie absurde și periculoase, tocmai prin această opoziție de fapt care există între ele și mersul istoriei contemporane. Cred că tensiunile care există se vor resorbi, așa cum au început deja, exact în măsura în care cei tentați să aibă ceasuri morale cu mai multe cadrane văd care este, alături de noi, în fosta Iugoslavia, rezultatul unor conflicte începute din motive naționaliste. Este, de fapt, o lecție dură la care trebuie să luăm aminte“.

EUGEN MIHĂIESCU ■

ROMII nu-l mai vor pe Ion Iliescu?

Cel de al doilea Congres Național al Romilor din România, desfășurat la începutul lunii mai la Sibiu, nu s-a bucurat de atenția cuvenită din partea presei. Ziariștii erau în acel moment prea ocupați cu Parlamentul, cu războiul fratricid FSN — FDSN, cu rușinoasa problemă a deșeurilor și cu alte asemenea păcate ale fragilei noastre democrații.

Congresul cu pricina a ales înainte de toate liderii romilor, după cum urmează: Ion Cioabă — rege pe viață al romilor; Ionel Roman — președinte de onoare al romilor; Nicolae Eobu — președintele Uniunii Generale a Romilor din România. După cum se vede, o veritabilă monarhie republicană pe care o propunem spre studiu și diagnostic constituționalistului (de fapt administrativistului, dar ce mai contează!) Antonie Iorgovan. Se impune o precizare: „regele“ Ion Cioabă are dreptul ca, la mare nevoie, să revoce și să înlocuiască pe orice membru al conducerii naționale a romilor. De unde se vede treaba că la dinșit regele guvernează și nu domnește!

Dar surpriza cea mare nu s-a produs decît trei săptămîni mai tîrziu, la București, cînd dl Cioabă a anunțat într-o „colorată“ conferință de presă despărțirea de actualul președinte al românilor. Despărțire electorală, firește. „Cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt“ a afirmat sentențios regele romilor, arătînd că, aceștia nu-l vor mai susține la viitoarele alegeri pe Ion Iliescu. Ce dacă la alegerile de la 9 februarie a.c. dl Cioabă a mers pe mina tremurîndă a emanatului de la Cotroceni? Ce dacă același domn este acuzat de unii dintre conaționalii săi (deputatul Gheorghe Răducanu, de pildă) de colaboraționism cu regimul ceaușist? Și ce dacă în anumite regiuni ale țării, în Ardeal mai ales,

regele romilor se pupă cu reprezentanți ai FSN, FDSN, PRM, PSM?

Pînă la noi ordine și (re)orientări, romii nu-l mai vor pe dl Ion Iliescu!

LUCIAN TUDORANCEA ■

P.S. După alegerile generale, dl Ion Cioabă va fi încoronat oficial. Atenție, coroana a fost deja confecționată! Așteptăm cu același interes și încoronarea sa ca rege internațional al romilor, adică împărat al acestora.

Un ciocan de la apus și o nicovală de la răsărit

Conferința de presă a PUNR, desfășurată la mijlocul săptămîinii trecute, a constituit un adevărat eveniment politic, contactele reprezentanților partidului respectiv cu presa (mai ales în cadrul largit fiind, pînă acum, foarte restrînse. Deoarece sus-numitul partid nu are încă un sediu (pe măsura importanței sale) în București, casa de editare SO-ROC a găzduit „meciul“ încheiat cu un draw politicos. În sala extrem de strîmtă, am avut parte de un decor (special?) ales: pictură naivă. Ne-au stat în față cîinci interlocutori, dintre care s-a distins domnul Radu Ceantea. Ceilalți patru (deputați): Ioan Gavra, Octavian Căpățînă, flancați de domnii P. Burcă și Crețu. De la dl Radu Ceantea am aflat, de mai multe ori, că alianța partidului (pe care cu onor îl conduc) — cu FSN este o invenție a unei anumite părți la presei, PUNR-ul întrebînd, în mîl multe rînduri, partidul de

guvernămînt, ce națiune vrea să „salveze“. În optica peuneristilor, „aripa FSN, cu tendințe naționale, trebuia să se cristaliceze odată“. Tot dinșii se întreabă: dacă am fi fost plasați în America de Sud, cum ar fi sunat titulatura de „salvator“? (De la Abaddon exterminatorului la FSN salvatorului!) Dl Ceantea a comparat „divorțul“ Iliescu-Roman cu alte divorțuri celebre în istorie: Pătrășcanu — Dej, Lenin — Stalin — Troțki. De se tem peuneristii: 1) să nu fie suspecți de prozelitism frontist, 2) de revigorarea extremei stîngi. Cît privește politica „europeană“, ne-au amintit că, în declarațiile pe care le-au dat domniile lor, s-au opus dezmembrării Iugoslaviei, scenariu susceptibil de a fi pus în aplicare și în alte țări. Mai ales că, noi, românii, avem „cea mai liniștită frontieră din istorie“. Reprezentanța unei firme celebre (Associated Press) s-a războit (cerbice) cu „morile de vînt“, încercînd să obțină un

„răspuns de logodnă“: „da“ sau „nu“ în chestiunea atitudinii față de primarul Clujului care a susținut interdicerea semnelor și pancartelor în limba maghiară. Răspunsul a fost pe mîchie de cuțit: „Nu știm cum s-ar traduce «New York» în limba turcă“. Altfel spus, s-a găsit firec ca firmele instituțiilor de cultură (a teatrului în limba maghiară, de pildă) să poată apărea și în limbile minorităților conlocuitoare, însă nu firmele de orice fel ar trebui să albe ace-lăși regim. Raporturile Partidului Unității Naționale a Românilor cu Partidul „România Mare“ au fost, pînă la urmă, clarificate confuz: la data înființării „partidului săptămîinii pe scurt“, PUNR-ul deja exista. Exista (și există) și o diferență de esență între ele: PUNR se consideră a fi partid moderat de centru. Nu știm ce se consideră a fi cel care au împrumutat numele drag tuturor românilor. Cît privește alegerile,

PUNR-ul „este pregătit să meargă și singur“ pe listele electorale. S-a mai arătat că la răsărit nu avem frontieră, ci o apă. Dacă nu vom avea candidatul nostru propriu la președinție, vom practica metoda cunoscută: fiecare simpatizant sau membru al nostru, după propria sa opțiune. În chestiunea posibilei intervenții în situația din Republica Moldova, Partidul Unității Naționale a Românilor „nu este pentru o demonstrație de forță“. Pentru că un prezumtiv „cap de pod“ peste România ar fi cel mai grav lucru care s-ar putea întimpla, ar însemna pierirea țării. Ne aflăm între un ciocan mic de la apus și o nicovală mare care bate de la răsărit“ (spune Radu Ceantea).

MIHAIL GĂLAȚANU ■

Se împlinesc doi ani de la genocidul din 13-15 iunie 1990. Atunci, ca și în decembrie 1989, au existat crime, criminali și victime. Și tot că în decembrie 1989 n-a existat — cel puțin pentru justiție — nici un făptuitor.

Parlamentul rușinii naționale a înființat, sub presiunea internă și externă, o comisie pentru a ancheta tragicele evenimente produse atunci, în fapt pentru înmormintarea adevărului. A fost întocmit chiar și un raport care nici până astăzi nu a fost prezentat în extenso opiniei publice.

Atunci, în iunie 1990, au murit oameni vinovați de împotrivirea în fața comunismului reformat. Autorii genocidului sînt liberi. Ei huzuresc — cît îi va mai lăsa Dumnezeu — în palate bine păzite, în birouri neodictatoriale. Huzuresc și speră că adevărul — ca și în cazul uciderii președintelui Kennedy — nu va ieși la iveală. Ieftine calcule pentru că cei care au participat într-un fel sau altul la grozăviile din 13-15 iunie 1990 încep să vorbească. Vorbele lor ne fac să ne întrebăm deloc retoric: ce fel de popor sîntem noi, românii?

MARTOR OCULAR LA GENOCID

„Numai eu am zărit 12 cadavre”

Discuția s-a înfiripat anevoios. Interlocutorul meu mă privea cu vădită suspiciune. Era speriat. La început nu își găsea cuvintele. Pentru a-l liniști am hotărât să îi prezint numele prin două inițiale: P.M. Înainte de a derula dialogul se impune o precizare: P.M. este angajat al întreprinderii Miniere Cimpulung Muscel.

L. T.: Cîți colegi de ai dumneavoastră au plecat la București în data de 14 iunie 1990 pentru a „apăra” Guvernul și cum a fost organizată deplasarea spre Capitală?

P.M.: Din întreprinderea noastră au plecat cel puțin 10 autobuze, puse la dispoziție de IRTA Cimpulung Muscel, instituție care ar fi trebuit să dea socoteală, după părerea mea, pentru combustibilul consumat atunci și pentru alte pagube la care a contribuit în mod direct. Dar mulți mineri au folosit CFR-ul pentru a ajunge în București. Știu că au fost unele incidente în tren, dar fără gravitate. Minerii care s-au imbarcat pentru Capitală au luat cu ei diferite instrumente pentru a lupta, așa cum li s-a spus, împotriva „golaniilor” și a „legionarilor” care doreau să răstoarne prin forță regimul lui Ion Iliescu. Cei mai mulți dintre sefiștii noștri s-au lăsat atrași în organizarea acestei acțiuni, în circumscripția primăriei și FSN-ul local. Încă din data de 13 iunie ei ne-au „explicat” de ce trebuie să răspundem abelurilor făcute la TVR de președintele țării și cei aflați în slujba sa.

L. T.: Ce ne puteți spune despre cei care s-au implicat în acțiunea din 14-15 iunie 1990?

P.M.: Împreună cu noi au plecat și mulți „voluntari” care nu puteau fi decît fesenisti. Nu-mi pot permite să dezvălu nume din motive de securitate personală. De fapt am și fost avertizați atunci asupra riscurilor la care se expun cei care vor vorbi. În orice caz, unii dintre ei erau și sînt activiști FSN în orașul nostru. Alții, nu puțin la număr, dețineau funcții de conducere în întreprinderea noastră.

L. T.: Vreți să spuneți că au fost implicați directorul întreprinderii Miniere Cimpulung Muscel și primarul orașului?

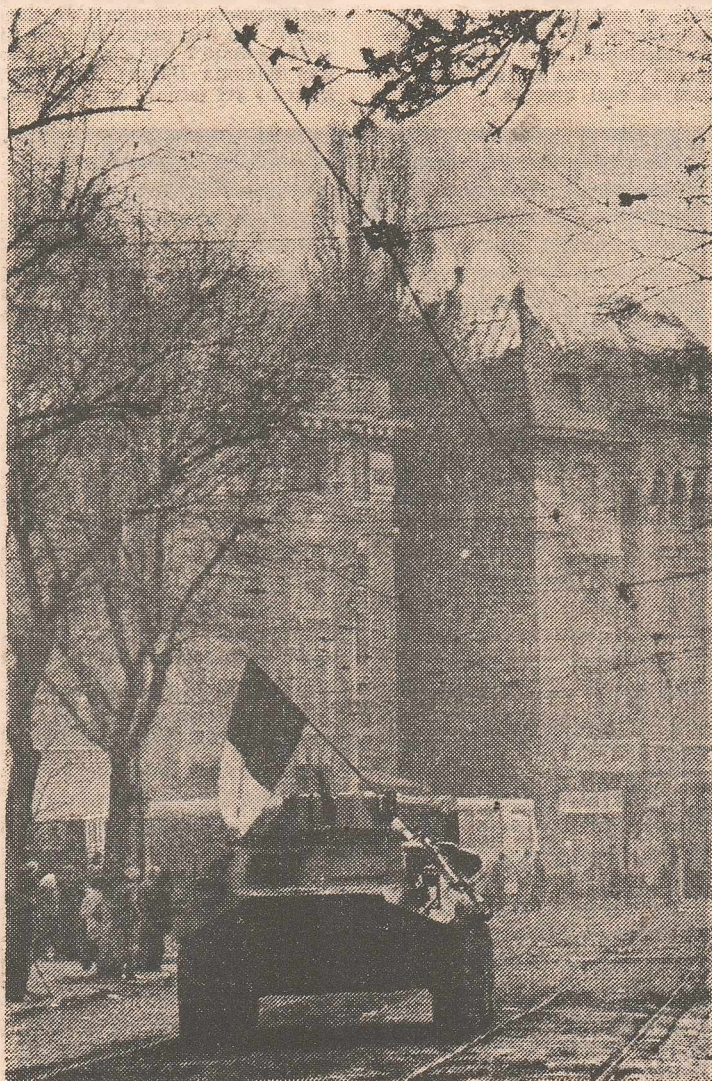
P.M.: Exact. Așa cum v-am spus, între conducerea întreprinderii, primărie și filiala FSN a existat o strînsă colaborare.

L. T.: Ce s-a întimplat la București?

P.M.: Imediat după ce am ajuns în Capitală am fost preluați de cîțiva civili. Aceștia au discutat cu unul din liderii noștri care de fapt nu lucra la IMC. Avea pe atunci o funcție la județ sau poate la FSN Argeș. Ulterior evenimentelor din 13-15 iunie a fost numit prefect al județului Argeș și mai târziu secretar general al Guvernului. Nicolae Olteanu, căci despre el este vorba, îi cunoștea pe acei civili, discuția dintre ei desfășurându-se pe un ton amical. Am fost conduși apoi în centrele fierbînti ale Bucureștiului, adică la Universitate, la sediile PNL și PNT-CD. Este adevărat că unii dintre noi s-au dat la violență față de trecători pașnici, complet nevinovați, dar as vrea să vă spun că majoritatea au refuzat ordinele primite din partea unor civili dubioși, respectiv de a reține și molesta trecătorii. De fapt, noi am fost incitați la săvîșirea unor asemenea acte. Printre noi apăruseră ca prin farmec indivizi în salopete noi care au fost însă demascați și respinși imediat. Personal mi-am dat seama în acele momente că fusesem aduși în București pentru a desăvîrși o diversivune comunistă. Acest gînd l-am împărtășit și celorlalți colegi care mi-au dat dreptate. În cele două zile am asistat la scene cu adevărat sîlbătice, de cosmar. Numai eu am zărit 12 cadavre. Ulterior s-a anunțat că au fost doar șase morți. O minciună grosolană! Repot: eu am zărit 12 cadavre! Să vă mai spun că la încheierea acțiunii am primit mincare și tuică în sticle cu etichetă de apă minerală. Ni s-a spus să nu vorbim despre cele întimplate. Personal, dl. Nicolae Olteanu a amenințat că vor suporta consecințele „dintre cele mai grave” cei care vor îndrăzni să vorbească.

L. T.: Cum apreciați acum, după trecerea a doi ani, evenimentele din 13-15 iunie 1990?

P.M.: Consider — și nu sînt singurul care o fac — că noi, cei de la IMC am fost manipulați de FSN. Cred că a fost o mare greșeală că am răspuns atunci apelurilor minciunoase ale președintelui Ion Iliescu. Ne te-

mem însă să exorimăm în gura mare aceste adevăruri...

L. T.: De cine anume vă temeți?

P.M.: În primul rînd de securiști. Să știți că ei continuă să mîșune printre noi. No temem apoi de conducerea IMC care s-a dovedit total aservită FSN. Ne mai temem și de liderii sindicali: aceștia ne-au abandonat pur și simplu. Interesele lor nu mai coincid cu ale noastre.

L. T.: În încheierea dialogului nostru aș vrea să vă întreb: dacă ar fi să se repete — Doamne ferește! — momentul 13-15 iunie, ați mai veni la București?

P.M.: Cu siguranță, nu. Sau poate as veni, dar pentru a dețona clica de comuniști notorii care au dus țara la dezastriu!

Refuzul unui muncitor

Ion Enache, muncitor la întreprinderea „1 Mai” din Ploiești este unul din martorii direcți ai evenimentelor din acel iunie însingurat. Pe data de 12 iunie 1990 (data relevă, dacă mai era nevoie, caracterul oremeditat al acțiunii), prin secțiile sus pomenite întreprinderi „oameni de bine” au lansat zvonul potrivit căruia guvernul și președintele se află în pericol. În consecință, conducerea unității, la care s-au adunat și cîțiva maistri „cu vederi sănătoase”, a făcut investigații în

legătură cu cei care „doresc” să se deplaseze la București. Întreprinderea de Transport Ploiești (ITP) a venit cu rapiditate în ajutorul „justițiarilor” ploieșteni, punîndu-le la dispoziție 4 (patru) autobuze articulate. — Miercuri, 13 iunie 1990, ora 11.00, autobuzele au plecat spre Capitală. Ajunse aici au oprit în fața „Ciclopului” de pe bulevardul Magheru. Strada oferea un spectacol de groază: baricada din fața zonei libere de neocomunism, lupte sîlbătice între poliști și demonstranți. Speriați, muncitorii de la „1 Mai” au refuzat să coboare din mașini. Mai mult, ei au făcut cale întoarsă. A rămas însă I. E. lăsat ce a văzut:

În jurul bisericii Enei se dădeau vorabile lupte de stradă. Între poliști, I. E. a zărit indivizi în vîrstă de 40-45 de ani, deghizați în clești M.I. În privinta autobuzului incendiat în Piața Universității I. E. a zărit un ofiter de poliție cu o grenadă incendiară în mînă pe care a aruncat-o asupra autobuzului. Imediat a izbucnit focul.

În după-amiaza zilei de 13 iunie, I. E. l-a văzut și auzit pe Marian Munteanu făcînd disperate apeluri la calm și nonviolență din balconul Universității. Totuși, unii au plecat spre Poliția Capitalei. Între ei și I. E. Aici, indivizi suspecti devastau clădirea spărgînd geamuri, aruncînd dulapuri pe ferestre. Cîteva încăperi erau în flăcări. I. E. nu si poate explica nici acum cine

erau devastatorii pentru că, în momentul în care cîțiva demonstranți au încercat să pătrundă în clădire, de la una din ferestrele acestora s-au tras focuri de avertisment, zădărnîcînd astfel tentativa curiosilor. Trebuie să recunoaștem că aspectul este extrem de important, el figurînd atît în Raportul elaborat de GDS, cît și în alte relatări asupra momentului, cum ar fi cea a muncitorului Gheorghe Ștefan de la întreprinderea „Faur” din București care a confirmat caracterul rezizat al incendiului Poliției Capitalei.

Dar să revenim. Din fața clădirii, I. E. s-a îndreptat apoi spre sediul Ministerului de Interne. De aici se trăgea asupra demonstranților. În primele rînduri, I. E. a zărit un grup recalcitrant dotat cu sticle incendiare pe care le arunca în direcția ministerului. Acești „furioși” aveau figuri ciudate, unii erau tunși foarte scurt, aproape regulamente. Ei au răsturnat cîteva mașini aflate în zonă pe care ulterior le-au incendiat. Brusc s-a făcut apariția un grup compact de soldați, care însă n-a acționat în nici un fel, retrăgîndu-se la fel de brusc. Dinspre clădirea Ministerului de Interne a reînscut focul asupra multimei care tipa isterizată. Mulți s-au imbrăstiat.

După acest episod, I. E. s-a deplasat la TVR unde, așa cum auzise vorbindu-se în multime, se derulau evenimente asemănătoare. Aici, unii au sărit zădărnîc în curtea instituției, cerînd transmiterea pe post a casetei cu cele întimplate în Piața Universității. În acest moment al declarației sale, I. E. menționează un aspect deosebit de important, cu o mare relevanță în înțelegerea corectă a ceea ce s-a întimplat la 13 iunie în fața TVR. Se formase un cordon de oameni care se țineau de mîini pentru a nu permite intrarea în instituție celor tentați s-o facă. La un moment dat, au apărut cîteva camioane încărcate cu muncitori: aceștia — îmbrăcați în salopete — au coborît, în fruntea lor aflîndu-se un individ cu halat albastru (un maistru, probabil) foarte agresiv în gesturi și în limbaj. Intrusii erau înarmați cu bite și bare metalice pe care le-au folosit împotriva demonstranților. Dar numai pentru scurt timp, pentru că agresorii au fost rapid imobilizați de multime. Aceștia i-a lăsat totuși să plece nu înainte de a-i dezarma.

Realizînd că la TVR aveau să se întimplă lucruri grave, I. E. a plecat spre Piața Victoriei cu gîndul de a se îndrepta spre Gara de Nord. Ajuns în fața clădirii Guvernului, I. E. a putut constata prezența unei alte multimi care asculta discursul președintelui Ion Iliescu. Aceasta a invitat pe cei din plată să rămînă pe loc și să anere Guvernul, existînd „pericolul unei lovituri de stat legionare”. Cei care își manifestau într-un fel sau altul dezacordul față de președinte și FSN erau imobilizați de un fel de oameni de ordine, bătuți și duși (mai bine spus tirîți) în clădirea Guvernului.

Dezgustat, I. E. a coborît în stația de metrou îndreptîndu-se spre Gara de Nord. Un muncitor a refuzat deci să se lase manipulat de „organele” unui regim neocomunist. Dar cîți au procedat atunci, în iunie 1990, astfel?

LUCIAN TUDORANCEA ■

La noi, în pregătirea studentului medicinist, psihiatria beneficia de un stagiu de trei săptămâni. În fond, nepermis de puțin, comparativ cu situația din alte țări. Și totuși, chiar și acest ministagiu a fost suprimat. Dacă enormitatea s-ar fi produs înainte de decembrie 1989, ne-am fi explicat crezând că oameni neinformați și rău intenționați au hotărât acest lucru. Surpriza, care frizează revolta, a fost determinată de faptul că anularea stagiului de psihiatrie — și înlocuirea lui cu așa numitele lucrări practice — s-a produs în toamna anului 1990. Surpriză cu atât mai mare — și mai revoltătoare — cu cât măsura nu a fost luată decât de conducerea Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București: la celelalte facultăți de medicină din țară, învățământul psihiatric se desfășoară, cum e și firesc, sub formă de stagiu.

Prof. dr. GEORGE IONESCU

ALERGIE LA DOCTORANZI

La 20 noiembrie 1991, Ministerul Învățământului și Științei se adresa, prin Direcția Generală a Învățământului Superior, mai multor universități și institute din țară astfel:

Vă facem cunoscut că, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 461/1991, art. 40, și în baza propunerilor exprimate în ședința Comisiei Superioare de Atestare din 1 noiembrie a.e., ministrul învățământului și științei a decis prin Ordinul nr. 11052/19.11.1991 ca în acest an universitar să se organizeze admiterea la doctorat, conform precizărilor anexate (anexa 1 la ordin), în anumite instituții de învățământ superior (anexa 2 la ordin), la specialitățile desemnate în acest sens (anexa 3 la ordin). Totodată, vă transmitem lista cu conducătorii științifici (anexa 4 la ordin) pentru care Comisia Superioară de Atestare a propus să nu primească locuri la admiterea la doctorat în acest an universitar...

Anexa 1, intitulată Precizări privind admiterea la doctorat în anul universitar 1991-1992, la punctul 7, reușește să strălăcească printr-o imprecizie de-a dreptul elaborată. Mai întâi se afirmă categoric: Numărul locurilor la doctorat este determinat de locurile libere la fiecare conducător științific și se aprobă de rector; un conducător științific poate îndruma simultan maximum 10 doctoranzi aflați în stadiul de pregătire. În stabilirea acestui număr nu se luă în considerare doctoranzii străini sau cei din Republica Moldova.

După care, la același punct 7, se dă un fel de sfat. Următorul text este o formulare categorică lată: Recomandăm o evaluare rațională a locurilor încât la un conducător științific să nu se ocupe mai mult de 4-6 locuri, inclusiv cele ocupate în anii anteriori; un conducător științific poate primi maximum 10 locuri, nesuplimentabile. În cazul depășirii numărului legal — s.n. — de 10 doctoranzi la același conducător științific, candidații admiși în plus —

s.n. — nu vor fi luați în considerare drept doctoranzi.

Dacă legal este să se acorde 10 locuri fiecărui, atunci cât de legală este recomandarea „să nu se ocupe mai mult de 4-6 locuri”? Iar, în aceste condiții, cum mai poate fi caracterizată aplicarea recomandării?

Ce a urmat? Textul acestor „precizări” stă mărturie că pe ministeriabilii care l-au fost emanat nu prea îi interesa ce avea să mai urmeze.

Cu o asemenea pildă de utilizare a ceea ce-i legal, la Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București, s-a făcut încă un pas original. La 23 decembrie 1991, în colegiul Senatului, procesul verbal înregistrat laonic: „S-au aprobat recomandările privind desfășurarea admiterii la doctorat”. Au fost prezentate ele în acea ședință? Nu știm. Nu știe nici doamna Didona Niculescu, secretar șef (atunci ca și în pre-

zent). Rectorul este nou-nouț și ne îndatorează explicând: „Doamna le știe pe toate”. Atoatestiutoarea doamnă zice simplu: „Astea sînt!”, și ne arată o filă cu Recomandări pentru conducătorii științifici și comisiile de admitere la doctoratură. Pentru rector a semnat alcuinea. Evident, indescifrabil. A semnat însă pentru secretar șef dna Didona Niculescu însăși. Dar straniu document nu a fost nici stampilat, nu este nici măcar datat. Se înțelege că, în aceste condiții, un funcționar scrupulos nici nu l-ar fi înregistrat. Și nici nu a fost înregistrat. De unde se vede marea acuratețe cu care lucrează dna secretar șef. Nu ai de unde să știi când a fost ticluit „documentul”, în cite variante, și când a fost dactilografiată această formă. Dna Didona Niculescu susține că așa cum ni le arată și ni le oferă xerografiate — adică fără stampilă, fără semnătura rectorului și fără număr de înregistrare!! — „Recomandările acestea le-am pus în dosarul fiecărei comisii de examinare pentru admiterea la doctorat înainte de-a începe concursul, și așa le-am dat”.

Poate că așa a făcut. Dar foala aceasta de hirtie era și rămină suspectă. Mai ales că, în cluda titlului: Recomandări, la restricțiile ministerului — înmănușate tot într-o titulatură înșelătoare — aici se adaugă altele, cu alură imperativă: Se atrage atenția în mod deosebit comisiilor de admitere că numărul de locuri este limitat la cel planificat. În cazul în care comisia va acorda note egale candidaților, depășind numărul de locuri acordat, se va anula concursul; atenție deosebită, deci, la ultimul loc din clasament!

Mai întâi amenință ministerul că taie tot ce trece peste zece, apoi amenință rectoratul cu o secure originală: taie pînă la rădăcină! Anulează tot. Nu știu dacă printre autorii, deocamdată anonimi, ai acestei invenții se află vreun profesionist al bisurului, dar se vede că sînt

cîțiva iluștri minuitori de secure.

Profesorul Dr. George Ionescu, șeful Clinicii de Psihiatrie, i s-a planificat în 1990 un singur loc. Avea, deci, în îndrumare un doctorand. De data aceasta i s-a aprobat trei locuri. Deși, în acest mod, o situație și așa absurdă — se va vedea imediat — era încărcată deliberat cu o doză suplimentară de absurd. La concursul (colocviu) din 22 ianuarie 1992, comisia numită de rectorat a admis cinci candidați. Toți au nota maximă. Conform regulamentărilor, rezultatul li se comunică în aceeași zi.

Din procesul verbal înaintat de comisie rectoratului:

Precizăm că la dl Prof. G. Ionescu au fost admiși 5 candidați întrucât:

- domnia sa avea un singur doctorand din sesiunea trecută, astfel încît nu depășește numărul de 6 doctoranzi concomitenți;
- pregătirea științifică și profesională a celor 5 candidați a fost foarte bună, încît comisia, în unanimitate, a apreciat-o cu nota 10 (zece);

- am vrut să evităm situația jenantă din sesiunea precedentă cînd, datorită faptului că a avut un singur loc la doctoratură, cadrele didactice de la disciplina de psihiatrie au fost nevoite să se înscrie la Timișoara, unde conducătorul științific avea 10 locuri.

Intrucît considerăm că doctoratura constituie un mod de pregătire și nu de consacrare științifică propunem ca Rectoratul UMF să suporte cheltuielile de transport (București — Timișoara), în vederea susținerii referatelor și examenelor din cadrul doctoratului.

De altfel, conducerea catedrei de psihiatrie a prezentat conducătorii UMF, cu două luni în urmă, această situație, solicitînd suplimentarea numărului de locuri pentru dl. Prof. Dr. G. Ionescu.

Pe baza acestor considerente, vă rugăm, Domnule Rector, să acceptați admiterea la doctoratură a celor 5 candidați din această sesiune, asigurîndu-vă că ei vor avea cel puțin

Cînd, în toamna lui 1990, a primit acel unic loc la doctorat, el i-a fost acordat numai în urma unui memoriu către rectorat, în care profesorul George Ionescu expunea situația sa profesională și științifică, precum și „starea precară” a doctoranturii în domeniul psihiatriei. În mod firesc te întrebi ce a provocat hipoacuzia conducerii UMF la toate acestea. Obstrucționarea profesorului George Ionescu să-și aibă, oare, rădăcinile tocmai în faptul că, în trecut, în loc să facă politică, după absolvirea medicinei, fiind cadru didactic, s-a apucat să urmeze și cursurile Facultății de Psihologie? Sau să se datoreze ciudăteniei (pentru unii) că, după ce și-a luat doctoratul în psihiatrie, și-a mai luat un doctorat: în psihologie? Sau pentru că are numeroase studii de psihiatrie publicate în țară și în străinătate? Ori, cumva, pentru că, fiind autorul a patru monografii, mai este și laureat al Premiului Academiei Române pentru una din ele („Psihologia clinică”)?

„Motive” de acest ordin s-ar mai putea găsi, numai că obstrucționările din umbră ar fi cazul să înceteze.

Profesorul a îndrăznit să creadă că ele vor dispărea. Oare cine ține morțiș să-l contrazică? Să fie, cumva, tot „pacienții” din echipa (sau de la clubul) celor care l-au înmormîntat o carte 13 ani într-o editură — cu contract —, pentru ca abia în 1990 să poată fi tipărită?

Titlul ei: „Psihoterapie”. Vina, îngrozitoare vină a autorului, o spune singur la pagina 13: „Dintre metodele de psihoterapie, am ales două: psihanaliza și psihoterapia cognitivă”. Inversunarea „colegială” care-l însoțește pe autor nu pare să arate că ar fi o lucrare oarecare; dimpotrivă.

Mai este nevoie de învățătură?

Începînd din anii '70, în Occident s-a înregistrat o creștere a sistemului productiv și a apărut somajul structural, cauzat atât de penuria locurilor de muncă oferite, cât și de apariția concedierilor din motive economice legate de restructurările întreprinderilor.

Somajul structural a devenit nu doar expresia unei proaste gestionări a întreprinderilor, dar și o miză a luptei pentru locuri de muncă între diferiți factori sociali.

Una din tendințele manifestate este prelungirea duratei de învățătură a tinerilor. Îmmediat după intrarea în piața muncii, apare o adevărată inflație a titlurilor școlare. Chiar dacă numărul locurilor de muncă necalificată rămîne inferior numărului debutanților ieșiți din sistemul de învățămînt cu nivelul cel mai scăzut, devalorizarea titlurilor școlare li aduce pe deținătorii acestora în situația de a ocupa posturi necalificate, pe care le avuseseră înainte netitrată; de aici un puternic procent al somajului pentru cei care nu posedă nici un fel de diplomă.

Dar se remarcă și un alt fenomen: micii patroni manufacturieri și comercianți consideră că prelungirea învățaturii este de prisos și pun preț în continuare pe calități ca: vîrstă, a-

parentă fizică, fel de a fi. Petrică D., 14 ani, elev: „În fiecare sîmbătă și duminică muncesc la o firmă, ce se găsește, curățenie, cărat navete, spălat mașina, de toate. Mai e puțin și se termină școala, abia aștept să scap. La liceu nu mă mai duc, tot degeaba”.

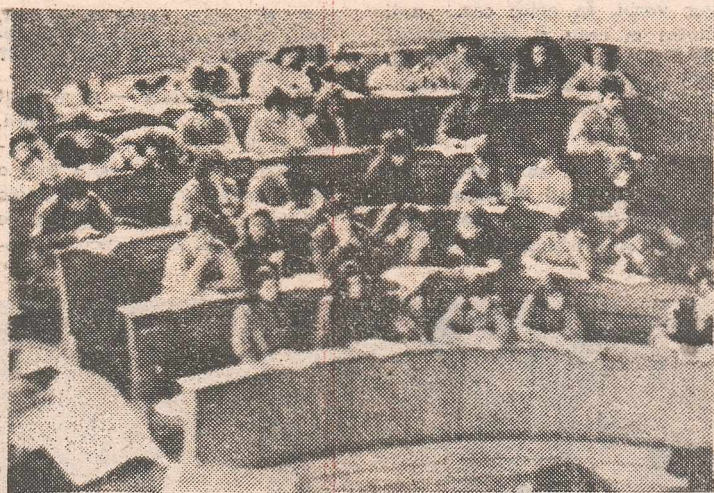
Și inventivitatea românului nu se dezmințe. Maria O., 20 ani, bacalaureată: „Nu, nu sînt angajată cu forme, n-am vrut eu, deocamdată. Patronul m-a trecut la prestări servicii, e bine și pentru el, că plătește impozit mai mic. Mai am trei luni la șomaj și așa cîștig mai mult”.

Deziluzia care se naște din decalajul dintre aspirații și șansele oferite pe piața muncii la terminarea școlii, care l-a înșelat și l-a dezamăgit, aduce tineretului în fața unei optici greșite în principiu, însă reală în fapt: respingerea a tot ce putea oferi munca titrată pînă acum, exemplificată în „carieră”, „avansare”, „poziție socială” etc. Virgil A., 25 ani: „Am terminat Cibernetica anul trecut și cîteva luni am căutat o slujbă la nivelul pregătirii mele. Apoi m-am mulțumit cu ce am găsit, așa că introduc date pe un display, lucru pe care aș fi putut să îl fac și fără să-mi tocesc cinci ani coatele pe băncile facultății”.

Într-adevăr, somajul structural, conștientizînd raritatea pos-

tăților, antrenează o modificare la nivelul exigențelor; întrucît cei care neavînd alte resurse de trai sînt forțați să accepte o muncă inferioară calificării lor în raport cu aspirațiile profesionale, șomajul tinde să întărească orientarea atitudinilor față de muncă. Ștefan B., 30 ani: „Nu-i nimic degradant să vinzi ziare în stradă. Sîntem trei în business-ul ăsta de aproape doi ani de zile. Dina că s-a mai încălzit iarăși vremea! E destulă bătaie de cap. Decît Cernavodă... Sîntem trei proiectanți ratați, asta-i ratați. Da' nu mai rezistăm. Cheltuiala cu două case, aici și acolo, bani pe tren, mereu pe drumuri...”

Dacă cei ce ocupă un post relativ stabil încearcă prin orice mijloace să și-l păstreze, la celalți, siliți la munci precare și temporare, se constată un procent mare al absenteismului ca răspuns logic la instabilitatea angajării, chiar dacă fără acoperire economică. Tudor C., 28 ani, merceolog: „În sectorul de stat actualii șefi sînt înși incapabili ori profesional, ori financiar, care nu s-au putut privatiza încă. Toți așteaptă să le pice din cer contractele. Treaba merge prost. Cine crede că la stat ai siguranța postului se înșală. De frica șomajului unii sînt în stare de chestii incredibile, pînă la înjosire chiar”.

Pentru „temporarii” orice nouă concediere își pierde eficiența ce ar trebui să vizeze progresul societății; ei sînt conștienți că nu există viitor pentru postul ocupat la un moment dat, iar o muncă subcalificată nu va fi niciodată exercitată cu trăgare de inimă, indiferent de remunerarea sa. Corina M., 29 ani: „În decembrie '89 tocmai născusem a doua oară. Era preferabil să fac copii decît să fac naveta 150 km. Am absolvit fran-

ceza și totuși azi sînt vinzătoare într-un boutique anost. Ca profesoară n-aș avea 20.000 lei pe lună, dar nici n-aș spăla pe jos după ore... Ce să zic, mă plăfinez, mă rezum la cotidian. Mi-am luat niste meditații și așa mă simt și eu profesoară, duminică”.

Somajul a atins toate categoriile populației dar cu precădere tinerii și femeile. Se constată un fenomen ciudat: asim-

U.N.P. CAROL DAVILA
RECTORAT

RECOMANDARI

pentru conducătorii științifici și comisiile de admitere la doctoratură

Doctoratura în medicină trebuie să reprezinte un titlu de maturitate științifică și profesională, nu poate suplea pregătirea de specialitate și titlul de primar.

În selectarea candidaților admiși prin colocviu, se va asigura o înaltă ținută profesională. Nu vor putea fi selectați pentru disciplinele clinice candidații care nu au titlul de specialist, o experiență în specialitatea respectivă și o activitate științifică corespunzătoare. De asemenea, se recomandă a nu fi admiși candidații care au depășit vârsta de 50 de ani.

Pentru disciplinele preclinice, selectarea se va face dintre cadrele care au o experiență dovedită în specialitatea respectivă de minimum 5 ani.

Colocviul de admitere va consta dintr-o expunere a subiectului tezei de doctorat, făcută de candidat, în care va arăta o certitudine, materialul și metoda ce o va utiliza, precum și starea actuală de cunoaștere a problemei. Comisia de admitere va pune întrebări asupra subiectului tezei și asupra altor probleme legate de specialitatea pentru care candidaș.

Candidatul își va prezenta lista lucrărilor științifice publicate și comunicate și va susține în fața comisiei conținutul și rezultatele acestor lucrări.

Credem de asemenea, că este necesar ca fiecare candidat să cunoască bine cel puțin o limbă străină de circulație internațională.

Se atrage atenția în mod deosebit comisiilor de admitere că numărul de locuri este limitat la cel planificat.

În cazul în care comisia va acorda note egale candidaților, depășind numărul de locuri acordat, se va anula concursul; atenție deosebită deci la ultimul loc din clasament.

Media minimă de admitere este de 50%

RECTOR

Prof. Dr. Popilina Popescu

SECRETAR ȘEF ÎNCĂLZIRE

Didona Mihalcescu

PARANORMALUL LA UN PAS DE NOI

Un accident tragic și aripa stranie a presimțirii

Dan Mihăilescu un destin curmat la 22 de ani

Mai întâi a văzut luminile. Un ARO în viteză venea din fața sa. Ori poate nu le-a văzut, fiindcă atipise. N-a mai putut face nimic. Șoferul din ARO s-a bîlbîit, cel din dreapta sa s-a speriat și l-a speriat, probabil, și pe el. DACIA intrase în curbă în plină viteză. Impactul fatal s-a produs. Șoferul din ARO a frînat și a murit, lovit drept în frunte, cu fața făcută zob. Un accident ca oricare altul, dacă în urma lui, în afara celor trei morți zdrobiți cu violență și a masinilor scoase completamente din uz, nu ar mai fi un sir straniu de coincidențe. Iar a pune toate acestea pe seama destinului parcă e prea puțin. Ceea ce s-a întimplat aici, pe drumul național 65 E 70 la km 81+800, ține deja de ceea ce am putea numi fără reținere: paranormal.

Primul avertisment, prima premoniție

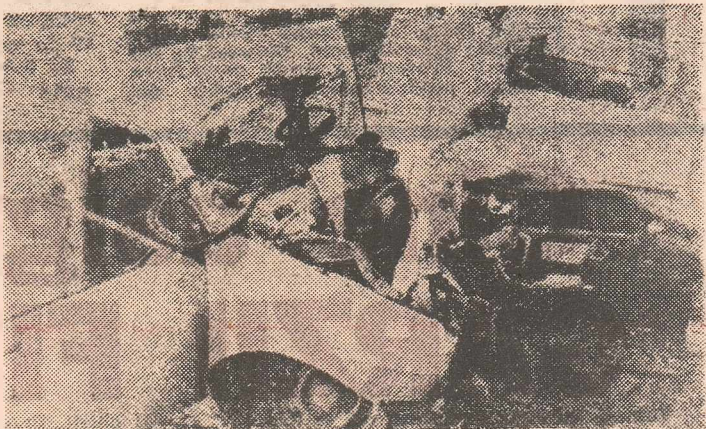
Iulie 1991: Dan Mihăilescu, împreună cu tatăl său, se pregătesc să transporte la țară, într-o zi de vineri, o remorcă plină cu lemne. Încearcă să pornească tractorul (proprietate personală) timp de câteva ore. Deși nu se defectase pînă atunci tractorul se încălzește și nu plece din Pitești, localitatea în care locuiește familia Mihăilescu. Abia în jurul orei 21.30, tractorul „consimte” să se urcească. Drumul pe vreme de noapte e anevoios. Conduce Dan, în vîrstă de 22 de ani, un as al volanului. În dreptul satului îi ajunge din urmă un FORD alb care aparține Federației Române de Scrimă. Acesta se îndreaptă spre Craiova, venind de la București. În mașină se aflau: antrenorul secției de baschet al clubului „Universitatea” Craiova, profesorul Alexandru Constantin Dușu, vicepreședintele clubului craiovean, lector Marian Georgescu și antrenorul de volei de la aceeași școală sportivă, Adrian Cotoranu. Cel care se afla la volan era Nicolae Istrate, șofer profesionist. Era în preajma primelor zile de iulie (probabil 5). Ulterior, procesul a stabilit în instanță primele circumstanțe. Se pare că șoferul FORDULUI nu a observat tractorul. FORDUL circula cu viteză excesivă. Tractorul și remorca circulau în mod regulat, iar cu viteză relativ redusă. FORDUL a „intrat” cu viteză în remorca tractorului. Rezultatul a fost dezastruos: doi morți pe loc.

Un os străpunge pielea victimei, la fel se va repeta 6 luni mai târziu

Dan era speriat. Cu mîinile lui a scos pe primul mort din partea dreaptă a mașinii: era profesorul Alexandru Constantin Dușu. Ceea ce a văzut l-a impresionat profund, urmînd ca să-i rămînă întipărit pe retină pentru totdeauna. Profesorul Dușu avea piciorul fracturat: o fractură deschisă, cu un aspect de-a dreptul zguduitor. Unul din oasele piciorului îi străpunsese pielea, „cu răutate” pare, imagine care avea să-l obsedeze. Cellaltii doi pasageri, Adrian Cotoranu și Nicolae Istrate, aveau să se aleagă cu răni foarte grave. Au fost imediat transportați la Spitalul de Urgență din București. Aveau să supraviețuiască. Ziarele cu profil sportiv au scris despre această dramă: „Gazeta Sporturilor” în nr. 450 din 17 iulie 1991 și apoi în nr. următor, 451 din 18 iulie 1991. Ulterior rudele celor decedați aveau să dea în judecată șoferul de la bordul FORDULUI, cerînd, probabil, înere de despăgubiri și stabilirea unei responsabilități în ce privește vinovatul accidentului. Dan Mihăilescu a fost printre cei chemați să depună mărturie în acest proces atât de dramatic. Nu avea să se mai prezinte la înfățișări, fiindcă la acea oră va fi mort. În locul lui avea să se înfățișeze tatăl său ca martor (se aflase pe scaunul din spatele fiului său care conducea tractorul). O vreme accidentul nefast din iulie a fost uitat, întrucîtva, deși era viu încă în memoria protagoniștilor. Familia Mihăilescu mai discuta des-

pre asta numai din cînd în cînd. Și a fost ziua de 3 ianuarie 1992

Pe data de 30 decembrie 1991, Dan a hotărît să plece pentru a-și petrece Revelionul într-o localitate aflată puțin mai sus de Curtea de Argeș, la cabana Căpșunica. La întoarcere, colegii de facultate aveau să-l aștepte, în a doua zi a lunii ianuarie, pentru a se înființa la Pitești. Zădărnice. După ce a petrecut Revelionul, Dan, împreună cu cei din mașină (erau, în total, două perechi) au decis să se bucure de iarnă și sărbătorile ei la Sinaia sau la Poiana Brașov. În jurul orei 12 au plecat din Pitești (în ziua de 2 ianuarie a.c.) și au căutat pe Valea Prahovei camere la hotel pentru închiriat. Căutare inutilă. Intrucît, dată fiind perioada supraaglomerată, nu au reușit să închirieze niciieri locuri de odihnă pentru noapte. S-au dus atunci la distracții și au petrecut restul zilei și serii într-un restaurant. La vreme de noapte au purces înapoi spre Pitești. Drumul se pare

Cu cîteva secunde înainte Dan încă trăia...

că a fost destul de anevoios, mai ales din cauza gheții, Dan simțindu-se foarte obosit de circuit. În Pitești au reușit să ajungă la miezul nopții, pe la ora 2.30. Dan nu a vrut să se mai întoarcă acasă. S-au îndreptat cu toții spre apartamentul uneia dintre fete. Se înțelege că distracția a continuat și nimeni nu s-a putut odihni pînă dimineața. Dan avea să resimțită masiv oboseala acumulată în cursul altor zile de petreceri prelungite.

Moartea așteaptă în curbă de la Optași

În dimineața de 3 ianuarie a.c., cele două perechi au pornit la drum, în jurul orei 9. Era tot o zi de vineri, aceeași zi a săptămînii în care se întîmplase accidentul din iulie. Ei se îndreptau spre Slatina (plecați din Pitești), mai precis spre comuna Potcoava, unde locuiau cele două fete, Florina Predescu și Diana Filip. Ultima era prietena lui Dan. Celălalt băiat era partenerul Florinei Predescu. Amîndouă perechile urmau să se căsătorească în curînd. Dan conducea cu mult curaj. Sora sa, Monica, avea să ne spună că „nu-i era frică de nimic pe lume” (Dan fusese, de altfel, și pilot amator, în cadrul aerodro-

mului „Henri Coandă”). Drumul acoperit cu poșnițe de gheață și polei, parcurs cu o zi înainte, îl obosise nespus. Încă drumul din ziua de 3 ianuarie se prezenta ca fiind exact contrariul celui din ziua precedentă. Era foarte însorit, neclăd și aproape uscat. Din păcate, cum s-a dovedit mai târziu, înșelător. Deși se părea că este exact drumul care te îndeamnă să hălăduiești. Dan s-a destins în scaunul din care șofa. A apăsă pe butonul aparatului de radio și muzica s-a revărsat confortabil în autoturism. Avea și ceva din pasiunea vitezei. Așa că a apăsă pe accelerator. În preajma comunei Optași, în r-o curbă, i-a apărut un ARO în față. Nu se știe dacă a picotit la volan sau a închis ochii numai pentru o fracțiune de secundă. Fără să se știe dacă frîna bruscă a șoferului l-a derutat sau l-a surprins cel puțin. Erau orele 11.30-12.00 ale dimineții. Accidentul (impact frontal) s-a produs la mică distanță pe ruta față de cel petrecut în luna iulie a anului precedent. Dan a murit pe loc.

Un loc predestinat pentru moarte al familiei?

Șoferul de pe ARO, Emil Bulac, a cedat și el pe loc. Alături de acești doi morți a mai trecut pe lumea cealaltă și una din fetele din DACIE, Predescu Florina, cea care ar fi trebuit, nu peste mult timp, să fie mireasă. Cum a murit Dan? A avut parte din organele inter-

aceleasi condiții de pregătire și exigență științifică pe care le asigură disciplina de psihiatrie la Timișoara. Răspunsul rectoratului (nr. 5242/10 aprilie 1992): Vă facem cunoscut că, prin adresa nr. 27180/1992 — a Ministerului Învățămîntului și Științei — nu s-a aprobat resusținerea colocviului de admitere la doctorat în specialitatea „psihiatrie”. Ca urmare, rămîne valabilă hotărîrea — s.n. — Senatului privind anularea colocviului susținut în sesiunea decembrie 1991 — ianuarie 1992. Acum, după ce ați citit toate cele de mai sus, nu este greu de înțeles ce soi de muște aveau pe căciuli și pe basmale manufacturieri propunerii cu „resusținerea colocviului”. Dar să privim mai atent ce fac domniile lor. Pretind că aplică o hotărîre a Senatului. Ei bine, o asemenea hotărîre NU EXISTĂ! Atîta că, așa cum ne-a spus dna Didona Leștiepetoate, e dedusă de Domnia sa — dacă nu cumva și de alte domnii a-

semănătoare — din încercări oficiale și cvasicorecte „introdu-sele” recomandări ale rectoratului. Care, în treacăt fie zis, dacă erau recomandări nu puteau fi simultan și porunci (sau hotărîri) ale Senatului. Nu este nici imposibil, nici prea tîrziu ca tot ce au strîmbat unii să îndrepte alții. Mai cu seamă că acestea se petrec în învățămînt, Domniile Voastre, nu în comerțul cu gablonzuri!!! Și, încă, în învățămîntul universitar; ba chiar postuniversitar! Recitiți, vă rog respectuos, titlul de mai sus și reflectați la toate acestea o noapte. Cei care sinteți gata să mă certăți pentru că n-aveți niciodată insomnii, nu mă ocăriți, socotiți că m-am adresat altora și dormiți liniștiți înainte. Așteptăm răspunsul celor dîspuși să înfrunte lupta cu somnul.

V-a deranjat fără părere de rău
DORIN GHERGHINESCU ■

țit mai puțin insuportabil și dramatic de către femei în comparație cu bărbați, șomajul prelungit slăbește simțitor tenacitatea acestora pentru găsirea unei slujbe. Cristina A., 35 ani, preparator-chimist: „Cînd m-au anunțat că sînt pe lista restructurărilor, a treia într-un an, aproape că am răsuflat ușurată. Așteptarea mi măcinase nervii, eram într-o stare de stress îngrozitoare. Noroc cu soțul, că muncea la o firmă particulară. Eu m-am resemnat într-un fel. Am devenit casnică șmoțulesc, am griji de copil. Dar pentru asta am făcut atîția ani de școală?” La prezent se adaugă toamna atît a elevilor, cît și a studenților de a se transforma în viitor în șomeri. Apar orientări și reorientări înspre anumite meserii considerate „sigure”. Liliana P., 18 ani, liceană: „Părinții sînt foarte supărați că m-am răzgîndit. N-are nici un rost să mă duc la medicină. O să dau la A.S.E. la Contabilitate, e de viitor. Fratele mamei e pensionar, dar ține registrele contabile pentru trei firme și cîștigă mai mult de 70.000 lei pe lună.” Se ajunge la evidențierea unui alt sistem de valori: „salariul”, „durata perioadelor muncite” sau „organizarea timpului de muncă”. Dezamăgirea se împletește strîns cu o derută manifestă. Tinerii emigrează masiv în căutarea afirmării. Alexandru A., 27 ani, inginer: „Am prieten în America și mă gîndesc să plec și eu cum au plecat atîția. Aici ce să fac? Să aștept bătrînețea?”

Lucrurile nu numai că nu prognozează, ci e clar că merg din ce în ce mai rău. Din promoția mea doar cîțiva colegi mai sînt în țară, restul s-au răspîndit în lumea largă. Păcat că în România inteligența nu este apreciată! Eu unul n-am învățat 5 ani de TCM ca să rămîn toată viața șofer. Bani să mă privatizez n-am, sînt și cam teapăn de coșoană și nu prea sînt în stare să mă ploconesc. Că șanse mai am aici? Creierul nu sînt plătit la valoare. Asta-i, o să emigreze și eu.” Se profilează deja foarte clar pericolul extrem de nociv pentru viitor ca încă din adolescență tinerii să reconșidere învățătura, să nu îi mai dea atenție. Și peste niște ani de zile, cînd țara asta va trece „peste criza actuală și va avea nevoie de specialiști, școliți și superșcoliți, cine vor fi aceștia? Spectrul șomajului structural amenință să linearizeze profesiile și atitudinile față de muncă. Și asta în condițiile nemiloase ale unei inutilități cel puțin actuale a diplomelor școlare. Greva din învățămînt, alt act de disperare, atrage atenția și asupra unor aspecte deosebite de primejdioase în educația tinerelor generații, ca răsfrîngerea în viitor a atitudinii cel puțin nepăsătoare față de situația actuală din școala românească. Dezamăgirea tineretului aduce întrebarea: mai este nevoie de învățătura?

CRISTINA
DARMINA IAMANDI ■

Comunism și corupție la Șercă

Localitățile Șercăița, Breaza și Rîșoru erau primele sate din zona Făgăraș, județul Brașov, care trebuiau demolate în primăvara anului 1990. Evenimentele din decembrie 1989 au pus capăt acestei acțiuni criminale. Încă din toamna anului 1989, comuna belgiană Lièrnew s-a înfrățit cu Șercăița. Primele ajutoare destinate Șercăiței, constând din 300 colete, au fost deturnate, în data de 18.01.1990, de către CFSN-ul din comuna Șercaia. Locuitorii din Șercăița și ambasada belgiană au clarificat ulterior eroarea. Tocmai în martie '90 șercăițenii primesc ajutoarele. În iulie același an, oficialitățile belgiene aduc — în afară de îmbrăcăminte — 28 paturi cu saltele, lenjerie, mese spital, veselă, ustensile sanitare-medice, pentru dotarea și amenajarea unui Centru de recuperare medicală. În Belgia așezământul se numește „Maison de repos”. Și încep demersurile locale către prefectură, primul purtînd data de 1 iulie 1991. De atunci se așteaptă o adresă oficială! Dar, clădirea respectivă este rîvnită și de actualul primar, Nicolae Popa, pentru înființarea unui restaurant! Lupta va fi mare. Va învinge sănătatea sau băutura?

Cum s-a privatizat fostul inginer șef

Ing. Nicolae Popa s-a născut în Șercăița. Se poate mîndri cu faptul că are două facultăți terminate: Agronomia și ASE-ul. A îmbrățișat, pînă la urmă, meșeria de agronom. Anul 1935 l-a găsit ca inginer șef la C.A.P. Sinca. Atunci a fost luat în seamă de ziarul iudețean „Drum Nou”, în articolul „Lipsa de răspundere și exigență, indisciplina — sancționate cu toată fermitatea!”. Spicuim din articolul incriminant: „În 1983—1984, pentru acoperirea deficitului de furaje, s-a cumpărat fin în valoare de peste 2 milioane lei. De unde? Ei bine, printre persoanele care au vîndut fin C.A.P. se află: președintele unității, Cornel Uscou, inginerul șef Nicolae Popa (subl. n.), ing. Viorel Negomireanu, șef de fermă, Iacob Roman (l.), prefurii finului au adus venituri frumusele vinzătorilor și goluri în... veniturile unității”. Urmarea a fost că ing. șef Popa a lucrat două zile pe... tractor!, măsură luată de mai marii iudețului.

Revoluția l-a găsit în postura de ing. șef la C.A.P. Șercăița. S-a autoales în C.F.S.N.-ul local. Apoi a avansat către „îmima” iudețului: inspector al Direcției Agricole și membru în Comisia de privatizare. Profitînd de aceste atribuții și acumulînd capital social, în 1991 înființează Societatea comercială „NARCISA SRL”, conform Legii nr. 31 și Legii nr. 26 din 1990. Membrii asociați: Nicolae Popa, Ioan Ciovea și Gh. Ghircoias (din satul Bucium). Obiectul de activitate: „Producție agricolă, prelucrarea lemnului, confecționarea articolelor din

lemn și comercializarea produselor obținute pe piața internă și externă”. De la această firmă particulară va începe tot țărăboiul din Șercăița.

O licitație cu tîlc

Ca în mai toate satele țării, țărani din Șercăița s-au împărțit în două tabere: unii care vroiau C.A.P. și alții care revendicau pămînturile luate la colectivizare. Fiind o zonă de deal-munte, pămîntul arabil este foarte puțin. Și de aceea înclăstarea este maximă. Anul 1990 se poate socoti un an pierdut pentru toată suflarea de aici. După apariția Legii Funciare, circa 50 de familii de „îndărătnici” au cerut să li se restituie terenurile pe vechile amplasamente, potrivit art. 13. Comisia pentru împărțirea pămîntului — al cărei președinte a fost ing. Popa — a fost de părere că aceasta trebuie să se facă, pe soale, ca în zonele de cîmpie (?). De aici au rezultat o serie de certuri, bătăi cit și pămînturi necultivate, cereale nerecoltate, etc.

Comisia de lichidare a patrimoniului a fost prezidată de ing. Maria Popa, soția ing. Popa. Numita comisie a împărțit animalele fostilor membri cooperatori la prețuri de 26 lei/kg și „reformele” cu 17 lei/kg.

La începutul lunii aprilie 1991, apare în „Gazeta de Transilvania” un anunț referitor la licitația publică din Șercăița, din ziua de 27.04.1991. Anunț plătit de comisia de lichidare. Obiectele de inventar scoase la vînzare: autovehiculul Saviem 8135, ARO 243, Tractor U 650, Itron, To-cătoare furaje și Moară furaj unic. Plus doi cai și doi boi. Vestea s-a răspîndit repede și oamenii din sat, dar și din Făgăraș și Brașov, au pregătît banii.

În seara 27 în noaptea de 26/27.04.1991 respectivele bunuri s-au volatilizat din curtea vechiului C.A.P. Surpriza a venit a doua zi dimineața, pe la ora 9.00. Cumpărătorii au așteptat în zadar să vină comisia de lichidare pentru a începe licitația. Magazin-ara Ana Bărbat și economistul Ioan Bărbat — membri ai comisiei — au spus că în seara zilei de 26 aprilie a venit ing. Popa și a luat bunurile ce făceau obiectul licitației! Atunci s-a întocmit un proces verbal, care ulterior s-a trimis Poliției Făgăraș. Răspunsul s-a lăsat așteptat pînă în ianuarie 1992, cînd locuitorii se adresează Procuraturii Făgăraș, atașînd o listă cu peste 50 de semnături.

Și tăcerea s-a aternut lîn peste durere!

Cum s-au făcut oamenii Oamenii!

Mijloacele fixe și mobile ale fostelor C.A.P.-uri au fost și sînt vîndute conform Hotărîrii Guvernului nr. 945 din 1990. Dar, pentru a risipi îndoilele multor locuitori ai satelor, îi informăm că bunurile achiziționate sau construite înainte de 1987 sînt luate în calcul introducîndu-se coeficienți de uzură, celelalte, din 1987 pînă la desființarea C.A.P.-urilor, s-au vîndut cu preț integral de achiziție/construcție.

De aceea, „NARCISA” a pus mina pe bunuri, cumpărîndu-le cu următoarele prețuri: Autocamionul Saviem — 249 295 lei, Tractorul — 42 180 lei, ARO — 107 421,5 lei, Camion tractiune animală (cărută) — 11 mii lei, 2 cai de muncă — 28 050 lei (în greutate de 850 kg, 33 lei/kg), 2 boi de muncă — 27 750 lei (în greutate de 1100 kg, 25 lei/kg), remorcă auto — 38 608 lei, magazie cereale — 21 735 lei, magazie îngrășăminte chimice — 158 412 lei și Itronul cu 368 mii lei.

E de la sine înțeles de ce șercăițenii nu lasă această „afacere” să le scape din mînă. Pînă acum n-au trecut la reparații, așteptînd, totuși, ca legea să-și spună cuvîntul.

Tranzacția s-a efectuat cu adrese de sus

Un rol important în achiziționarea bunurilor de către „NARCISA” l-a avut Direcția Generală a Agriculturii Brașov. Această instituție trimite două adrese comisiei de lichidare a patrimoniului C.A.P.-ului Șercăița: nr. 511 din 2.04.1991, prin care se interzice demolarea construcțiilor și anexelor fostului C.A.P. și nr. 649 din 23.04.1991, prin care „NARCISA” are „dreptul să preia în proprietate construcții și mijloace fixe ale fostei cooperative”, în baza art. 28 din Legea nr. 18/91. Adresele poartă semnătura directorului general, Viorel Canja, și a directorului general adi. Gh. Serban. Se fi directi al... ing. Popa, unul din patronii „NARCISEI”!

Oare, să existe vreo legătură între datele de 2, 23 aprilie și licitația anunțată — dar netînută — din 27 APRILIE? Ceva, ceva se leagă! Doar organele legale nu vād!

Justificări în afara legii

Maria Dogariu, contabil șef și ing. Maria Popa au considerat că „NARCISA” a respectat art. 28 din Legea 18/91, pentru că societatea are și „profil agricol”.

De ce nu au fost anunțați oamenii se mai ține licitația? — am întreb. Au căutat scuze de conjunctură, rîndu-mă că societatea are în componență 130 de familii! Dl. ing. Popa, după alegerile din 23.02.1992 prim comunei Sinca Veche, a răspuns tunc că n-ar fi încălcat tocmai el legea. Direcția Generală a Agriculturii l-am găsit pe directorul adi. Gh. Serban, care a recunoscut cele două trimise la Șercăița. Mi-a reamintit invariabil art. 28, apoi mi-a citit Legea nr. 31/90. La Prefectură, două-trei minute, am fost oaspetel prefectului Vespasian Iancu — în butuniile căruia intră și problema agricole. Domnia sa a fost fermă: zicîte: nu s-a încălcat legea la Șercăița!

Cum a ajuns o S.R.L. Asociație agricolă?

După ce a furat bunurile din C.A.P.-ului, ing. Popa s-a gîndit că procedează pentru a părea totul legal. Așa că, în luna iunie 1991, ceput să strîngă semnături pentru înființarea „NARCISA SRL”, începînd cu de 24.06.1991. După cum afirmă și nealul. Deci, la două luni de zile hold-up-ul din seara de 26.01.1991 de s-au erijat trei membri asociați „NARCISEI” în asociație agricolă, un mister local, căci legea de comasociatiilor agricole a apărut pe 30.01.1991 (Legea nr. 36/91)!

Ați încălcat legea, domnii!

La Ministerul Agriculturii, dl. Bălan, directorul Direcției Reții Agricole și Societăți Comerciale, a spus: „Dacă societatea „NARCISA” ar fi înființată în baza Legii nr. 36/91, conform Legii nr. 31/91, ar fi putut bunurile fără licitație”.

Ce au de spus Direcția Generală a Agriculturii Brașov, subprefectul la celelalte organisme iudețene?

Rugăm, pe această cale, organele control financiar. Poliția și Procuratura să-și facă datoria, chiar dacă se știe că dl. Popa are oameni la Judecătoria, Poliție, Procuratură, vor întreprinde nimic pentru a-l lumina.

Cum a ajuns un om conte primar?

Cînd cetățenii au auzit că dl. F. depune candidatura pentru funcția

Cine asigură garda GĂRZII FINANCIARE

Într-un interviu, comisarul șef al Gărzii Financiare Centrale dl. Gheorghe Florică, declara: „Toate personalitățile cu funcții de răspundere, inclusiv presa, trebuie să se încadreze în limitele adevărului și, acolo unde au posibilitatea, să ajute Garda. Desigur, atunci cînd se constată nereguli comise chiar de comisari, este bine să se ia legătura și cu șefii acestora, să se convingă de adevăr și să nu declanșeze conflicte ca cel din Parlament” (n.n. În luna martie a.c., a numiți parlamentari au atras atenția asupra greșelilor intenționate sau nu făcute de anumiți angajați ai Gărzii Financiare).

Așadar, și dl. Gheorghe Florică admite că Garda poate greși. Avînd, desigur, în vedere faptul că este un organ de control în formare și-n stadiul de structurare.

Pe baza unei sesizări sosite la redacție, am încercat să stabilim adevărul, conștientînd că Garda Financiară a Municipiului București. Lucru pe care l-am realizat în parte, cu oarecare dificultăți. Dl. comisar Gh. Brumă, cel care a efectuat un control pe raza comunei Măgurele în ziua de 13.09.1991, împreună cu dl. M.cea Smau, ne-a expediat la purtătorul de cuvînt a Ministerului Finanțelor, care, desigur, nu putea să știe cum a acționat dl. Brumă în timpul verificării. Totuși, dl. comisar a avut amabilitatea să ne spună că în ce-l privește pe Ionescu Virgil, cel care comercializa la data respectivă bunuri alimentare și nealimentare în fața Complexului Alimentar Măgurele, nu se simte vinovat, că Judecătoria Buftea a dat o sentință neîntemeiată și nejustificată, fapt pentru care s-a sesizat Procuratura S.A.I.

Și, ați ghicit, Procuratura a înaintat un recurs extraordinar cîștigat de Garda (de data aceasta). Pentru edificare ne-am prezentat și la comisarul șef adjunct al Gărzii Financiare a Municipiului București căruia i-am pus o întrebare: „A comisi Garda în cazul Ionescu Virgil vreun abuz?” Dl. Ștefan Pirvan a menționat că astfel de întrebări nu se pun unui astfel de organ. Adică, dumnealui crede că Garda nu comite abuzuri. Dacă are dreptate se va vedea în continuare.

Pe data de 13.09.1991, dl. Ionescu Virgil comercializa o seamă de produse, procurate cu acte în regulă, în fața Complexului Alimentar Măgurele. Cu citeva zile în urmă fusese verificat de o echipă a Poliției economice S.A.I., care nu l-a atras atenția că ar fi în neregulă, după ce l-a verificat toate actele. Totuși, dl. comisar Gh. Brumă reacționează violent (verbal), ordonînd șoferului mașinii care-l transportase să sigileze mașina „inculpatului”. Care inculpat deținea autorizație de funcționare de la Primăria Măgurele (nr. 5/1990 și aprobarea Primăriei de a-și desfășura marfa). Dl. comisar Brumă găsește de cuviință să aplice art. 1 lit. b din Legea 12/1991 republicată: „constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală vînzarea ambulantă a oricăror mărfuri în alte locuri decît cele autorizate de Primărie sau „Prefecturi”. „În procesul verbal de constatare” cei doi comisari consemnează: dl. Virgil Ionescu vindea (comercializa) bunuri alimentare și nealimentare „fără a avea autorizație legală de la Primăria S.A.I.”. Lîngă ștampila procesului verbal de contravenție, tot cei doi comisari notează:

„văzut aut. de funcționare”.

Prezentîndu-se lucrurile atît de contradictorii, ne-am deplasat în comuna Măgurele și, uimitor, am constatat că o clădire anume se numește Primărie. Este condusă chiar și de un primar (altul decît cel care semnase aprobările dlui Virgil Ionescu). Și-atunci nu mai vedem cum aplică Garda art. 1 lit. b din legea 12/1990, cînd în legea cu pricina se specifică doar numele de primărie fără a spune dacă aceasta trebuie să fie S.A.I. sau Măgurele. Pentru că acesta este motivul pentru care dlui Virgil Ionescu s-a confiscat marfa și a fost amendat, cînd Garda putea foarte bine să observe un alt lucru: cu o lună în urmă (13.09.1991) acesta se transformase în societate cu asociat unic (MIVIROM SRL). Ori, la data respectivă nu avea autorizație pentru a vinde ca societate. Acest lucru presupune că dl. Brumă a acționat pripit cu vădita intenție de a-l prejudicia pe cel în cauză, invocînd un motiv neîntemeiat. Aceasta este și concluzia formulată de Judecătoria Buftea care dispune prin hotărîre definitivă „anularea procesului verbal de contravenție, restituirea bunurilor confiscate cu prilejul aplicării sancțiunii, restituirea sumei de 15.000 lei”. Desigur, hotărîrea judecătorească nu a fost respectată de către Garda Financiară. Și s-a deschis un alt proces la Judecătoria sectorului 3. De data aceasta Judecătoria „suspendă cauza conform art. 242 pct. 1 c.p.c.”, la cererea părților. Cu recurs”. „Dar, spune dl. Ionescu, la aceea ședință nu m-am prezentat în sală decît eu. Nu numai că nu am cerut recurs, dar chiar m-am împotrivit”.

Recursul a fost formulat de către dl. procuror Dan Agă de la Procuratura

S.A.I. L-am abordat deoarece de la Garda Financiară ni s-a spus că recursul s-a făcut pe baza unor probe noi; autorizațiile prezentate de către dl. Virgil Ionescu erau false. „Nu este vorba de nici un fals, precizează dl. Dan Agă. Am înaintat recurs din cu totul alte motive. Dacă acestea au fost acceptate nu știu”. Am căutat, bineînțeles, dosarul cu pricina. În condica Judecătoriei Buftea figurează trimis la Judecătoria Municipiului București, iar la cea din urmă nu figurează niciunul! Atunci unde este dosarul? El nu putea fi subtilizat pentru că nu cuprinde o cauză demnă de astfel de tertipuri. Doar dacă Garda recunoaște că a greșit undeva. Și domnii comisari trebuie să recunoască și acest aspect. Iată de ce.

Dl. Brumă se-ncurcă-n socote.

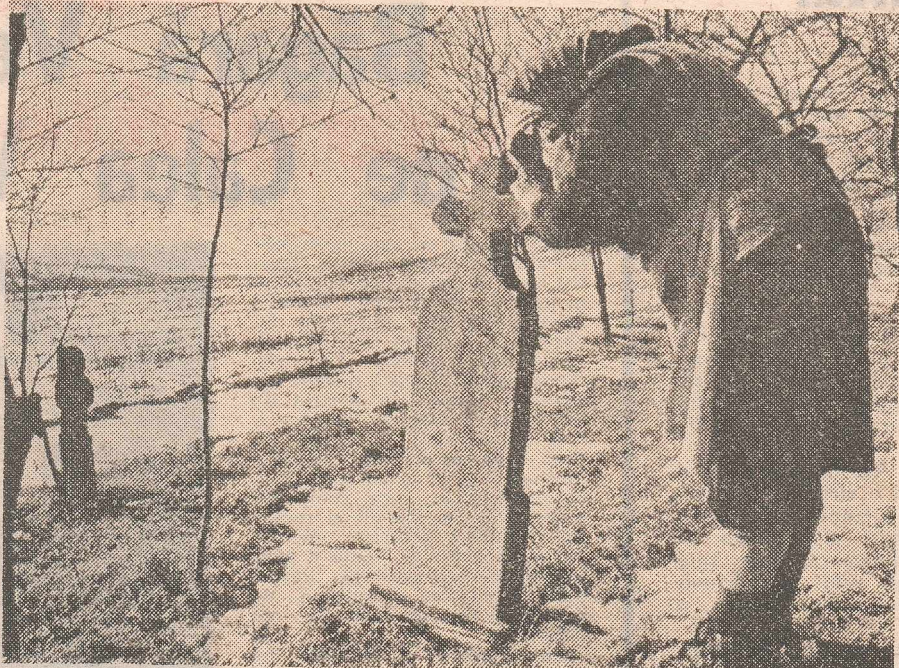
În timpul verificărilor de rigoare, Garda a întocmit, în prezența dlui Ionescu, o listă cu bunurile confiscate. Această listă evidențiază, mai mult decît orînde, că Garda poate greși. Dacă o face intenționat sau nu este imposibil de știut. Ambele variante compromit. Dacă greșelile elementare, care presupun cunoștințe de matematică la fel de elementare, sînt

primar, din partea P.D.A.R.-ului, au zis: „Vrea să fie ales ca să scape de neregulile făcute înainte și după '90". Cinci locuitori depun, pe 17.01.1992, o contestație la Judecătoria Făgăraș, invocând art. 36 din Legea nr. 70/91, cu referire la Acțiunea nr. 34 din 13.01.1992 trimisă Procuraturii Făgăraș de un grup de cetățeni, care au cerut trimiterea în judecată a inq. Popa, și a membrilor comisiei de lichidare, pentru săvârșirea infracțiunilor de: abuz în serviciu (art. 246 C.P.), gestionare frauduloasă (art. 214 C.P.), înșelăciune (art. 215, alin. 2 C.P.), fals și uz de fals (art. 289 C.P.). Cererile celor 5 cercăteni nu i s-a dat număr de înregistrare la Judecătoria. Li s-a spus „să vină luni ca să-l ia"! Luni, au aflat cu stupefacție că... sentința este dată! Judecătoria Făgăraș, prin „Minuta Sentinței Civile nr. 132/92" respinge contestația în Sedința publică din 20.01.1992. Adică, actul nu s-a disputat în sala de sedință: cei 5 cercăteni n-au văzut pe nimeni în sala de sedință. Președintele Judecătoriei Făgăraș, d-na Paraschi-va Popovici — care venea în vizită în casa inq. Popa din Sercăița —, m-a re-pezit cu: „Citiți Legea '70, hotărârea a fost corectă!". Să revenim la alegeri. În urma primului tur de scrutin nici unul dintre candidați n-a înfrunit numărul necesar de voturi pentru a fi ales primar al comunei Sinca Veche. La al doilea tur au rămas în competiție dl. Popa (PDAR) și dl. Văcaru (Convenția Democratică). Lupta dintre cei doi a început de pe 9.02.1992, în satul Persani, unde dl. Văcaru a avut 227 voturi și dl. Popa 50! În data de 23.02.1992, raportul a fost de 146 voturi Văcaru și 191 Popa! Dl. Ni- colae Popa a lăsat să fie prezent, pe toată perioada votării, în încăperea desti- nată acestui scop!!!

Dl. Popa, între prima și a doua votare, a promis că: le va da țiganilor câte 1 ha de pământ, în satul Bucium, oamenii care-l vor vota să aibă un pahar în bu- zunar, pentru a-i cinsti, a mai da o damigeană cu rachiu și cozonaci. După ce a fost ales primar a organizat un chef cu vreo 60 de persoane la restaurantul privat „Ghepard" (fostul cămin cultural în Sinca). La distracție a venit și... di- rectorul Direcției Agricole Județene dl. Viorel Canja! Multi au zis că dl. Ni- colae Popa a pus ceva în băutura (!?)

Imi spuneau oamenii: „Dom'le, cînd mai scapăm, noi, de asta? Cine-l mai dă jos, dacă acu' e primar?". Chiar așa: oamenii vor scăpa de el sau el se va scăpa de unii dintre ei?

ION RUSU ■

Violența în familie

Cine-i mai receptiv ca victimă?

Statistici din Israel arată că în relațiile intrafamiliale, femeile sînt mai violente decît bărbații. În Franța, o femeie a tur- nat spirt pe sotul ei și i-a dat foc din cauză că acesta îi mincase, de Paști, iepurasul de ciocolată.

La noi, pentru multi, familia este ul- tima oază de liniște care a mai rămas. Adeseori, însă, sărăcia și lipsurile gene- rează neînțelegeri. Multe căsnicii se des- tramă. Alții continuă să tragă la căruță chiar dacă aceasta s-a împotmoleit. Unde găsești ei resurse sufletești pentru a se complăce într-o stare conflictuală perio- dică. Dumnezeu stie. Cauza scandaluri- lor? Bețiile, gelozia, împărțirea moșteni- rilor, lipsa de tact... Viata de familist devine un infern. Jignirile degeneratează în violență.

Se poate vorbi oarecîdată despre oameni care au o mai mare receptivitate victi- mală (sînt mai expuși). 33,3% din cazu- rile de victimizare sînt cele dintre soți și soție. Victimele sînt 89,9% femei și 10,1% bărbați. Raportul agresorilor este invers. În general, se manifestă violent persoanele cu nivel intelectual scăzut, dar sînt și multe excepții.

Spitalele gem de femei bătute în ul- timul hal de către soți. Tații sau fiți in- junghiați se numără și ei cu zecile. Nu sînt rare nici cazurile mamelor agresate de copiii lor pentru bani sau cele ale fraților care s-au maltratut reciproc. De ce au ajuns aici? Rădăul nostru începe la Spitalul Clinic Sf. Ioan.

Bărbați de profesie agresori

Z.S. (49 ani, pensionată pe caz de boală) este internată de urgență, la secția Chi-

rugie generală, cu hemoragie digestivă și politraumatism provenit din molestare. Mai prezintă tendințe de lipotimie (deșin) și vărsături cu aspect de hematemă (sîngerare). Simptomatologia s-a instalat cu 8 ore înainte de internare. Ii vor fi necesare 4 zile de terapie intensivă con- stînd în transfuzii cu sînge și perfuzii cu hemostatic (medicamente care opresc sîngerarea). Mamă a doi copii (băiat de 18 ani, fată de 5 ani) Z.S. este și bolnavă psihic. Sotul se îmbată des și o bate vrînd s-o determine să-și ia tălpășița. În locuință sînt urme de violență: uși rupte, pereți spărți. Spitalizarea a durat 19 zile. Politia s-a interesat de starea ei care după externare era îmbunătățită.

Tot la secția Chirurgie generală se află internată N.M. (muncitoare, 34 ani). Este bandajată la cap. Are vinătăi peste tot. Diagnostic: contuzie craniană cu plăgi superficiale ale pielii capului și fractură costală posttraumatică (în urma unei lo- vituri). I s-a scos lichid din sîra spinării. Sotul e un zugrav stăpînit de alcoolism. Umblă și cu alte femei. Cînd e beat își lovește consoarta cu pumnii și picioarele unde apucă. Femeia a mai fost bătută și internată acum 2 ani cu lovituri în zona rinichilor. Acum nu se stie încă dacă va necesita operație. Se așteaptă verdictul comisiei. N.M. are 5 copii. In- sistă să nu-i dăm numele, temîndu-se de o nouă corecție.

S-au luat de la pomana porcului

Medicul chirurg dl. dr. Valeriu Stinghie ne împărtășește surpriza pe care a avut-o operîndu-l pe N.G. înjunghiat parasternal (în dreptul inimii) de fratele său. Un lichid roșu din torace mîna o hemoragie. După ce a fost înlăturat cu comprese și aruncat în galeată, s-a constatat că sin-

tele era de fapt... vin roșu. Cuițul per- forase stomacul înlesnind scurgerea vi- nului în cutia toracică.

La secția Chirurgie generală a Spita- lului „Sf. Ioan" s-a aflat și pacienta N.I. (28 ani) cu traumatism prin împușcare în mina stîngă. Arma a fost un pistol de încăstrat cuie. Intenție sau accident? Varianta din urmă le-a părut ambilor soți mai convenabilă.

Certificatul medico-legal

Pe culoarul din fața Cabinetului Con- sultativ din Institutul de Medicină Le- gală, se află zilnic sute de persoane agresate. Contra plată, solicită certificat medico-legal. Majoritatea femeii. Nu toate sînt dispuse la confesiuni. Scurgerea timpului le-a mai imblinzit sentimentele față de agresori. O.M. este plînută, blondă, tînsă scurt. Are ochii învinețiți. Nî se destăinuie totuși într-o discuție ca de la om la om. De 15 ani sotul con-

sumă băuturi alcoolice. Cînd e beat nu mai stie ce face. Acționează violent, e agresiv. Își lovește peste tot soția. „Poate lui ar trebui să i se facă un consult... psihic" — sugerează O.M. Au un băietel de 12 ani, dar femeia dorește certificat medico-legal în vederea divorțului. Po- vestei ei este aproape aceeași cu a celor- lalte femei care se perindă pe aici.

Agresiuni cu arme albe

Frecvența cea mai mare a cazurilor de agresiune în familie este înțilmită, poate, la Spitalul Clinic de Urgență.

I.V. este internat aici la secția de Chi- rurgie. A fost înjunghiat de tatăl său, recentionind lovitura de cuiț destinat mamei. Diagnostic: perforație de intestin cu anus iliac (excreția se realizează di- rect prin intestinul scos din bazin). Va necesita o lună de spitalizare după inter- venția chirurgicală. Sase luni mai tirziu va fi necesară o nouă operație.

Un caz ceva mai puțin grav este cel al lui N.M. înjunghiat pe la spate de soție. Din fericire, lama cuițului s-a oprit în vertebră, neatingînd vreun organ intern. Femeile au mina mai ușoară. N-au fost provocate decît pierderi de sînge în urma sectionării unui vas sanguin.

U.G. din Iasi a fost agresată de către soția amantului ei, în timp ce se afla la coadă pentru zahăr. Rezultatul: rupturi de splină cu fracturi costale. Au fost ne- cesare patru intervenții chirurgicale.

E.M. (ingineră, 36 ani) a fost bătută zdrăvăn și înjunghiată de sot, din cauza geloziei, la mijloc fiind patronul soției.

Nici organele de ordine nu sînt scutite de necazuri. Înjunghierea lui S.A. (poli- tist, 25 ani), de către prietena sa, se sol- dează cu secțiunea țesuturilor moi (muschi, piele, vase de sînge) în regiunea omoplatului.

Ura sau clipele de înconștiență și răta- cire au ca efect ireparabilul. De multe ori părăsirea de rău, lacrimile și scuzele sînt tirzii.

RADU POPA ■

Cursa cu obstacole

Un dialog necesar

Colocviul internațional ce s-a desfășurat la Costinești inti- tulat „Presă tranziției și tranziția presei" a fost o inițiativă laudabilă și a stîrnit ecouri favorabile.

Primele relații oglîndesc tematica diversificată, dezbătută, relația dintre putere și presă, condițiile ziaristului în perioada post-revoluționară, reușitele și neîmplinirile din jurnalistică noastră actuală, prezența domnilor Theodor Stolojan, Petre Roman și a altor membri din Guvern, a specialiștilor străini, a celor mai de seamă reprezentanți ai presei noastre, impli- cații zi de zi în crearea statului de drept, au făcut posibil un dialog interesant și incitant.

Această inițiativă fără de pereche pînă acum, putea desigur să aibă loc mult mai devreme, și ar fi putut rezolva multe probleme acute. Receptivitatea demonstrată de reprezentanții circumirii, cit și solitudinea presei, deschid o perspectivă ce poate duce la rezultate benefice, chiar în viitorul apropiat.

Implicațiile schimbărilor de păreri — nu totdeauna cu des- tulă profunzime și bine documentate — se vor face simțite atît în munca ziaristilor cit și în atitudinea organismelor de stat în asigurarea mai bune circulații a informației — condiție esențială pentru creșterea credibilității și eficacității presei.

Tot ce s-a vorbit, și în aceeași măsură cele nespuse încă, ne duce la gîndul că, această bogată și diversificată presă cere o atenție sporită, o analiză obiectivă și permanentă. Se impune

crearea unui Institut Național de Presă (documentare și cer- cetare) cu caracter interinstituțional unde cercetători, ziaristi, istorici, politologi, sociologi, psihologi, lingviști (!) filologi, ar urmări toate fenomenele izvorite din activitatea tumultuoasă a publicațiilor noastre.

S-a vorbit foarte puțin despre mișcarea genurilor gazetă- rești; pregătirea ziaristilor de mine și perfecționarea celor de azi, se impun cu pregnanță. Apariția „Cotidianului" a săp- tăminalelor „Tinerama" și „Formula AS" (exemple pozitive sînt mai multe!) ne îndreptătesc să vorbim și despre estetica presei.

As dori să accentuez o problemă de mare actualitate: mo- ment esențial în toate domeniile este documentarea profundă a ziaristului. Puține publicații se pot lăuda, că au un serviciu de documentare bine pus la punct, ce poate satisface cerințele crescînde. Redacțiile ziarelor, ale săptăminalelor, AZR-ul, și celelalte organizații ale breslei, cu un minim efort comun, ar putea rezolva crearea unui Centru de Documentare al Presei, de o mare eficiență.

Un stat modern, de drept nu poate fi conceput fără un or- ganism viu și dinamic, numit Presă. Dialogul început la Costi- nești, trebuie continuat.

BALOGH IÓZSEF ■

MARIA TIMUC ■

Discurs amical

Era cît pe ce să întîrzi.
Motivul?

Am fost, mai întîi, la magazinul Muzica. Credeam că sînt invitat să asist la ieşirea în lume a unui nou disc al tenorului Cornel Rusu. Fiindcă rolurile sale de neuitat realizate în compania unor cîntăreţi iluştri îl recomandă ca pe unul din prinţii operetei româneşti. Un prinţ răsfătat de public, un prinţ răsfătat de el însuşi, care, din păcate, la un moment dat, supărat pe mai marii lui — nu însă dintr-o ierarhie de curte, unde sînt prinţi, regi, ci directori, administratori — a refuzat să mai urce pe scenă, — s-a retras în plină glorie, fără a da vreo explicaţie decît celor apropiaţi lui.

A făcut bine? A greşit?

Poate, în orgoliul său de artist, s-a simţit răz bunat. Dar cei care l-au aplaudat seară de seară, l-au simţit lipsa. Iată de ce atunci cînd, în urmă cu două luni, după o lungă absenţă, a revenit în ambianţa aut de familiară pentru el a teatrului linc, publicul l-a reprimat cu entuziasm, ca pe un oaspete de vază.

Era cît pe-acî să întîrzi şi din alt motiv. Am fost tentat să-mi închipui că se discută la Editura Muzicală o culegere din cronicile domnului Cornel Rusu dedicate, de-a lungul anilor, unor spectacole de operetă, operă, unor concerte şi apărute în **Amfiteatru, Săptămîna, România literară**, articole în care, spre deosebire de comentatorii de profesie, el este întotdeauna tranşant, la obiect, fără să facă reverenţe numai pentru a măguli.

Am dat o fugă şi pe la librăria Eminescu. Credeam că domnul Cornel Rusu ne va bucura astăzi cu apariţia primului său volum de versuri, care celebrează istoria neamului sau exprimă tînguirea senină a unui suflet delicat.

Pînă la urmă, am ajuns totuşi la librăria Mihail Sadoveanu, unde ne este, ca întotdeauna, o gazdă fără cusur, doamna Georgeta Munteanu şi unde azi are loc lansarea celei de-a doua cărţi de proză semnată de Cornel Rusu, **Întîmplări la domiciliu**.

E vorba de o culegere de schiţe şi povestiri avîndu-l ca erou principal, indeobşte, pe însuşi autorul cărţii, care în singurătate, îşi proiectează pentru sine filmul unor fantezii încîntătoare.

Nu insist asupra paginilor acestui volum tulburător pentru a nu întîrzi la o întîlnire de la un fantastic Club al Prieteniei unde, printre personalităţi sau anonimi, avînd ca ideal apropierea dintre oameni, ştergerea tuturor animozităţilor dintre ei, se află cu siguranţă şi Cornel Rusu.

(Discurs amical, ieri, 4 iunie, ora 13, la librăria Mihail Sadoveanu din Bucureşti)

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDRETE

Zona de abjecţie

Bubaşcu

(Notă informativă adresată domnului Ion Cristoiu, redactor şef la revista **Expres Magazin**)

Domnule Cristoiu,

Am onoarea să vă raporteze că în redacţia dv. s-a strecurat un turnător. E vorba de Ion Zubaşcu (nume conspirativ e Bubaşcu), „stirpitor”, „omul cu privirea fixă”, care pe deasupra nici nu e în toate minţile din moment ce se crede fondatorul revistei **Flacăra Basarabiei**; n-avea cum să fie, intrucît primul număr a apărut în decembrie 1990; în acest număr, Bubaşcu nu semnează nici un articol şi la realizarea revistei nu a avut nici o contribuţie. Abia la al treilea număr a fost numit redactor-şef, dar incompetenţa şi mai ales indiferenţa faţă de ea au dus la o pagubă de 826.632 lei şi de aceea s-a hotărît sistarea temporară a publicaţiei. Cînd se îmbată, îşi ameninţă colegii cu bătaia, sau cuţitul, se laudă că oricînd are destule milioane ca să cumpere **Flacăra**. Notează în diverse carnete vorbele oamenilor pentru a-i şantaja sau pentru a-i denigra. Astfel, în timpul existenţei Ceneclului **Flacăra**, totul nu este decît fătîrnicie obiectă. Profitînd de cîteva spargerii din redacţia „**Flacăra**”, şi-a însuşi bursa unui student basarabean — 10.000 (zece mii) lei pe care nu a restituit-o nici azi. Domnule Cristoiu, vă rog să fiţi atent la tot ce spuneţi sau ce faceţi atunci cînd Bubaşcu vă e în preajmă; are cu siguranţă, pagini pe care vi le rezervă în carnetele lui şi pe care atunci cînd va avea nevoie, le va folosi împotriva dv. Deoarece pretutindeni vede numai securişti şi delatori, avînd însă exact comportarea acestora, rămîn la părerea că Bubaşcu este un delator zelos, dar căruia i s-a refuzat serviciile şi de aceea şi-a creat unui personal: el toarnă, el primeşte raportul.

Iertaţi-mă că m-am adresat dv. folosind procedeele sale.

În rest, pentru a vă descoperi puţin fruntea, vă citez cîteva versuri din poezia sa **Comunismul se construieşte cu oamenii care sînt** (semnată cu pseudonimul Ilie Calmineasa): „Comunismul se construieşte cu oameni / Sănătoşi ca muntele / Puternici ca stîncă / Nemuritori ca pămîntul”. Profecţia lui Bubaşcu nu s-a confirmat, din lipsa unui astfel de material uman. S-auzim de bine.

GEORGE ARION ■

Plastică

Băgară Velasquezi pe Calea Victoriei!

Velasquez e ce mai mare pictor al Spaniei şi un mare maestru al artelor universale. Aşa cum în muzică Beethoven, Mozart, Bach sînt repere spirituale în absolut, în pictură Rembrandt, Velasquez, Tizian, Leonardo rămîn, peste veacuri, măsuri ale geniului uman. Un portret de Velasquez — Juan de Pareja — a fost achiziţionat, în urmă cu vreo două decenii, de Muzeul Metropolitan la o licitaţie internaţională unde, prin tranzaţia respectivă, s-a stabilit şi recordul preţurilor pentru o pictură veche. Apariţia pe piaţă a unui tablou sub o semnătură ilustră pune în mişcare o mulţime de ambiţii şi zeci de milioane de dolari.

Cu toate acestea, apariţia pe pereţele unui magazin de antichităţi, deschis anul trecut pe Calea Victoriei, a unui portret „semnat Velasquez”, la preţul de numai 1.200.000 lei a trecut aproape neobservată.

Unii oameni sînt lipsiţi pur şi simplu de simţul ruşinii. În general, între incultură, rapacitate şi neruşinare există legături directe. Ar fi însă exagerat să-i vorbim de rău pe negustorii de antichităţi abia instalaţi pe arterele comerciale ale Capitalei intrucît rolul lor, în acest moment, e unul, dacă nu în totul pozitiv, măcar interesant. Nepricoperă, lăcomia şi insolenta pură lumea în alertă. Faptul că un negustor expune o lucrare mediocră a unui anonim înfăţişînd un bărbat în costum spaniol, sub un nume ilustru nu-l descalifică, aşa cum am fi tentaţi să credem, ca negustor de artă, deoarece el n-are încă această calificare. El e doar un negustor de orice, care vinde şi cumpără după capul lui. Dacă nimereste un prost, un nou îmbogăţit care crede că din beneficiul unei tone de gumă de mestecat poate să-şi umple casa cu opere de artă spaniole, e treaba lor. Un smecher însă, un tont, situaţia e mai degrabă comică. Şi, cu toate că nu pare, are un înţeles serios: ne atrage atenţia asupra mecanismului formării preţului pe piaţa liberă: unu care cît merge, altu da cît îi îngăduie buzunarul.

Avem foarte puţini experţi în artă veche, iar cei care sînt nu dispun şi de mijloacele tehnice pentru a-şi fundamenta opinia. Operele valoroase — se ştie — circulă cu acte de identitate. Locul unde sînt expuse spre vânzare pinze cu oarecare vechime şi interes artistic e Consignaţia „Hanul cu Tei”. Preţurile sînt, şi aici, utopice. Iată, spre exemplu, c-am văzut săptămîna trecută pe pereţii rezervaţi lucrărilor mai scumpe la „Hanul cu Tei”: o copie singace după „Autoportretul” lui Rembrandt de la Palazzo Pitti la 100.000 lei, un „Sacrificiul lui Abraham” mare şi rău pictat, copie anonimă după un tablou faimos al lui Rembrandt la 2.500.000 lei, o mîsămă pictată de un amator după reproduearea unui tablou de Beucher la 875.000 lei, în fine, un „Christ” de o factură de tot joasă inspi-

rat din Guido Reni la 1.000.000 lei. Din cînd în cînd apar şi „chilipiruri”, adică pinze foarte deteriorate, la un preţ mic care, prin intervenţia unui restaurator bun îşi înzecese preţul de achiziţie.

Din cele zise pînă aici rezultă că problema nu-i decît arareori de interes patrimonial. Preţurile par mari dar trebuie să ţinem seama de faptul că practic, obiectele de artă tind să intre pe piaţă la valoarea lor probabilă în dolari şi că milionul de lei nu e decît numele autohton al sumei de 2.500 — 3.000 dolari. Nicăieri în lume nu poţi cumpăra o lucrare veche cu cîteva mii de dolari decît, cel mult, printr-o întîmplare la tirgurile de vechituri. Pentru aceasta trebuie să ai ochii fier şi cunoştinţe solide în domeniu.

Am ajuns astfel la punctul de boltă al discuţiei noastre referitoare la formarea preţurilor pe piaţa românească de antichităţi. În orice preţ sînt incluse atât priceperca celui care oferă, cît şi a celui care cîntărează. Ca să fie totul mai limpede, am să spun că nu ştiu dacă, într-adevăr, aşa zisul „Velasquez” de la buticul bucurestean face 1.200.000 lei, dar sînt sigur că statul unui muzeograf, care te împiedică să dai aceşti bani pe o pictură oarecare, trebuie plătit cu 1.000.000 sau măcar cu un procent bun din milionul de lei. Cine nu te lasă să pierzi, înseamnă că te duce la cîştig.

Negustorii de artă apar pentru că există amatori. În aceşti doi ani, mulţi oameni s-au îmbogăţit şi au teaurizat banii în obiecte de artă. Numărul colecţionarilor e în creştere. O dovadă e precipitarea preţurilor. Ideea acestui articol mi-a fost dată de un om necăjit nimerit înaintea falsului Velasquez. El punea problema astfel: „Cine are, domnule, bani să dea pe un tablou?”. Problema era pusă greşit, pentru că bani de dat pe tablouri vor apărea mereu. Problema esenţială e că arta nu a fost şi n-o să fie niciodată o grijă a oamenilor săraci. Pentru săraci, pentru plăcerile lor spirituale se construiesc muzeele publice. „Muzeele particu-

lare”, colecţiile, sînt privilegiul unei pătri avute. N-am să critic nici un magazin de antichităţi pentru preţurile practicate intrucît eu, comentatorul fenomenului, sînt totuşi, parte din afacere. Ce pot eu să fac întru binele public e să semnalizez locurile ce merită a fi vizitate şi operele ce merită a fi luate în seamă. La „Hanul cu Tei” apar adesea lucrări de calitate ale unor pictori contemporani şi, cîteodată, piese excepţionale ale unor artişti interbelici mai puţin cunoscuţi. Dunăroară, cu două luni în urmă, un „Nud” de Nicu Enea, s-a vîndut cu suma ridicolă de 60.000 lei. Nicu Enea a fost un bădălan de mare talent iar dacă n-a avut gloria cuvenită e numai pentru că a activat în provincie. Acum, tot la „Hanul cu Tei”, o compoziţie mai slabă a aceluiaşi se va vinde de probabil, cu 375.000 lei. În orice caz, la acest preţ e expusă. Trebuie precizat că un negustor face operă culturală numai dacă e suficient de bogat ca să-şi permită a conduce gale-ria ca pe o catedră de belle-arte. Cît timp „o anumită parte” a publicului amator de tablouri vrea picturi de Băncilă, Ştîubei, Stoica Leon Biju, Băjenaru sau Costin Petrescu le va avea şi încă la preţuri foarte piperate: Costin Petrescu — 250.000, Demian — 250.000, Băjenaru — 100.000, Zamfiropol (I) — 125.000. Vinătoru — 375.000, Ştîubei — 250.000. Băncilă — 200.000.

Prostia costă, se ştie, mai mult ca deşteptăciunea. Eu nu îndrăznesc să afirm că nu-i tocmai deştept cel care dă 250.000 lei pe o marină submediocră a mediocrităţii de succes Dimitrie Ştîubei, dar pot spune că omul devine brusc mai inteligent dacă-şi investeşte aceşti bani într-un număr de lucrări ale contemporanilor: un „Pacea” foarte frumos la 100.000, un „Cătărgiu” la 500.000, un „Spiru Chintilă” la 125.000, dar şi în tablouri de Ştefan Pelmuş (preţuri variînd între 30.000—70.000) sau de sene de Augustin Costinescu (10.000—20.000).

TUDOR OCTAVIAN ■

Film

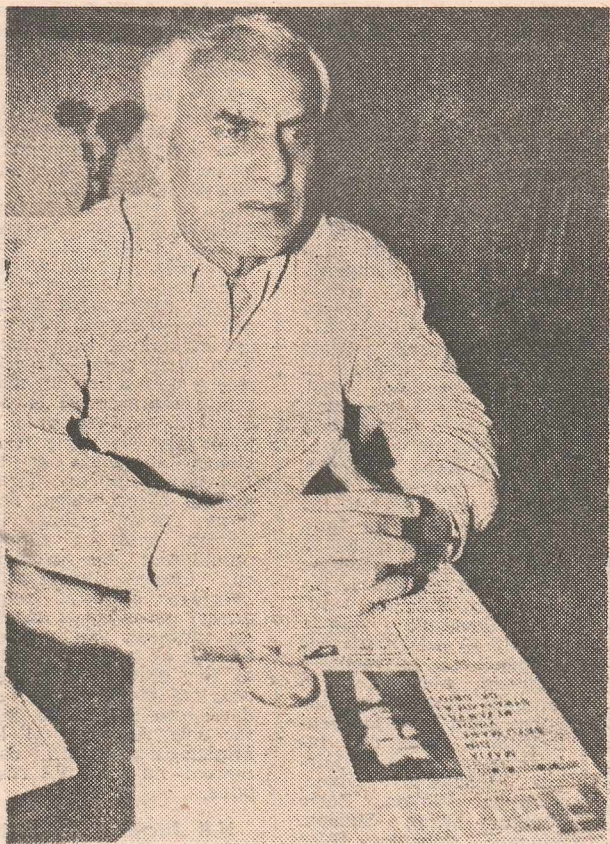
De-aş fi Peter Pan

Un dar de vacanţă mare: „De-aş fi Peter Pan”

LIANA TATO

„Din puţinul care se face acum în cinematografia noastră, ne-am gîndit să dăm ceva şi copiilor”, declară regizorul Gheorghe Naghi. Realizată la Casa de filme GAMA, pelicula „De-aş fi Peter Pan”, după binecunoscuta poveste englezescă, este singura producţie românească dedicată celor mici în acest an. Distribuţia, cu excepţia actorilor Ilina Tomoroveanu şi Valentin Uritescu, este formată numai din copii, dintre care putem aminti deja, nişte mici vedete: Andrei Năculescu şi Adriana Lungu. Imaginea este semnată de Nicolae Girardi, iar decorurile şi costumele de Traian Nătescu şi Iulian Renţa. Pe versurile lui Eugen Rotaru, cu adevărat de excepţie, muzica aparţine compozitorului Laurentiu Profeta. O poveste frumoasă, cu şi pentru copii, „De-aş fi Peter Pan” e un dar de vacanţă mare.

BURDA în România

Da, în curând, BURDA va veni în România.

Cel dintâi pas a fost făcut în luna mai, când primele 20.000 de exemplare ale revistei „Burda moden” au intrat pe piața Capitalei. Difuzată în această primă etapă numai prin oficiile Direcției de poștă și telecomunicații a municipiului București, revista s-a bucurat de o foarte bună primire din partea femeilor amatoare de noutăți în domeniul alfit de repede schimbător al modei.

În primele trei zile de difuzare vânzările au atins cote record de 3.000 exemplare zilnic. Cererile din țară sînt, și ele, impresionante. Scepticii, care declarau că o revistă care costă 360 de lei (de altfel, mult sub prețul cu care se difuzează în alte țări) n-are nici o șansă pe

piața românească, au fost nevoiți să bată în retragere.

Pentru domnul BENEDYKT GDALEWICZ, director general al firmei Sygmatronics, societate multinațională ce deține exclusivitate pentru desfacerea Burdei pe piața est-europeană, succesul înregistrat în aceste prime zile n-a constituit o surpriză.

— Este firesc dacă ne gândim la experiența acumulată în celelalte țări, vecine dumneavoastră, în care gama revistelor Burda este deja o prezență cotidiană.

— Să înțeleg că și la noi, Burdei moden îi vor urma și alte variante dedicate modei pentru copii, pentru bărbați, pentru femei gravide, sau pentru lenjerie, tricotate, macrameuri, preparate culinare etc.?

— În măsura în care românii se vor arăta interesați, de ce nu? Pot să vă spun că la ora actuală în Polonia, de exemplu, avem lunar o cerere de 170.000 reviste, cifră care, trebuie să recunosc, a întrecut chiar și așteptările noastre. E adevărat, în primele luni cererea a fost cu 100.000 mai mare. Apoi, însă, au rămas cititoarele fidèle — cele interesate de modă și cele care folosesc tiparele Burda nu numai pentru a lucra pentru ele și familie, ci și pentru a-și câștiga existența. De altfel, sondajele noastre arată că numărul celor care cumpără revistele noastre din motive profesionale reprezintă circa 60 la sută din numărul cititoarelor permanente.

— V-ați referit la experiența poloneză. Faptul că în prezent Burda moden se vinde în Polonia în limba poloneză este, desigur, un factor determinant în simpatia de care se bucură revista în această țară. Aveți în vedere traducerea Burdei și în românește?

— Într-o primă etapă, revista va apărea la dvs. în variantele germană și franceză, urmînd ca în viitoarele patru, cinci luni să putem oferi cititoarelor suplimentul de tipare cu explicațiile în limba română. Prezentarea întregii reviste în limba română necesită cheltuieli foarte mari și nu o putem realiza decît în cazul unei cereri importante a pieței.

— Cititoarele unei asemenea reviste sînt, totdeauna, foarte interesate de posibilitatea comunicării cu specialiștii, creatorii ale căror modele li se propun. Veți oferi această șansă și doamnelor din România?

— Desigur! Suplimentul de care vorbeam va cuprinde și patru pagini redactionale, de dialog cu cititoarele care ni se vor adresa. Tot aici, ele vor avea posibilitatea să se informeze asupra materialelor create de industria dumneavoastră de textile pe care cele ce doresc să folosească tiparele noastre le vor avea la dispoziție, știut fiind cît de importante sînt în realizarea unui model, calitatea și desenul materialului.

— Firma Sygmatronics are o arie foarte largă de activitate. În România se va rezuma numai la introducerea pe piață a cunoscuței reviste?

— Dorința noastră este de a realiza o colaborare în mai multe domenii, bineînțeles. Asta, însă, depinde de găsirea unor parteneri interesați cu adevărat în dezvoltarea unor activități împreună cu noi.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

Consecințele blocajului bancar

Societatea Comercială ROMTRAN S.A. Roman a fost creată, prin separarea de fosta I.T.A. Neamț, cu mai bine de un an în urmă — măsură ce s-a dovedit inspirată, judecînd după rezultatele imediate care s-au înregistrat. Asigurînd transporturi de marfă, auto și călători, verificări tehnice și toată gama de intervenții de specialitate la autoturisme și autocamioane, ROMTRAN S.A. dispune de o solidă bază tehnică, adică 60 de autobuze, 100 de autocamioane de toate tipurile, garaje de reparații și întreținere, hale specializate, precum și terenuri de parcare aferente. Toată această zestre, e cazul să spunem, este bine gestionată, oamenii de la ROMTRAN sînt serioși și buni specialiști. Ar fi fost de așteptat ca în urma unei organizări științifice, în care calculul economic structurează programul de viitor al unității, să se contureze și cifra de profit, în funcție de care societatea comercială să-și poată cunoaște disponibilitățile financiare. S-a întîmplat doar în parte așa, în mod cu totul paradoxal, S.C. ROMTRAN S.A. Roman este rentabilă doar în actele contabile, în fapt blocajul bancar îi stopează orice inițiativă. Este greu de explicat celor peste 350 de salariați, care au muncit bine, că o unitate ce se înregistrează cu un profit substanțial, abia, cu multe eforturi, poate să le asigure salariile. Desigur, vina nu aparține conducerii societății comerciale, ci, așa cum am mai întîlnit și în alte locuri, ea acționează dintr-o sferă mult mai înaltă. Oricum ar fi, consecințele sale se văd astăzi pe teren, blocajul bancar pare a fi virusul economic al perioadei de tranziție. Domnul director Lucian Boga a ținut să ne precizeze: „Deși în acest an, am realizat peste 10 milioane lei beneficii, avem totuși de încasat de la clienții noștri, pentru transporturi de marfă, peste 12 milioane lei — bani proveniți din transporturile efectuate de noi anul trecut și anul acesta. Evident, în lipsa acestor bani, care ne aparțin, apelăm la bancă pentru a împrumuta sume necesare achiziționării anvelopelor și a diverselor piese de schimb. Din nefericire pentru noi, banca ne percepe o dobîndă de 70%. Degeaba muncim noi un an întreg, dacă nu ne putem încasa banii la timp, pentru a-i folosi cum știm mai bine. Toate

acestea la un loc ne implică serios în mărirea bazelor tehnice a societății. Iată, de exemplu, prețul unui autobuz de călători este de 8—10 milioane lei; pentru acești bani am apelat la credite, reușind ca anul trecut să ne dotăm c-un autobuz, iar anul acesta cu încă două. Dar noi, ca să rezistăm la transportul de călători, la nivel mediu, ar trebui să achiziționăm 7 autobuze pe an și nu două, așa cum reușim”.

Domnul Gh. Burnuz, dispecer transporturi călători — Autogara Roman, ne-a relatat cîteva aspecte legate direct de același blocaj bancar: „Datorită înăbtrîrîrii parcului auto, nu putem asigura un confort sporit călătorilor, nu putem efectua curse spre stațiuni de agrement sau organiza excursii în țară. Trebuie să spunem că, și din punct de vedere estetic, autobuzele noastre nu corespund”. O altă problemă cu care se confruntă cei de la ROMTRAN S.A. este calitatea pieselor de schimb; majoritatea sînt sub orice discuție și asta pentru că foarte multe întreprinderi tranzitorii scot piese proaste, neavînd utilaje adecvate. De acest lucru, își dau seama foarte bine specialiștii de la ROMTRAN S.A. prin singura stație de verificare tehnică anuală care există în Roman. În sfîrșit, concluziile le-a tras domnul director economic Gheorghe Gîrbea: „Noi avem de încasat 17 milioane de lei, atît de la transportul de marfă, cît și de la transportul de călători. Subvenția, pe care trebuie s-o primim de la stat, pentru transportul de călători, vine întotdeauna cu întîrziere, ceea ce ne produce multe greutăți. Majoritatea beneficiarilor pleacă spre particulari care percep tarife mai mici, deși și noi ne-am orientat spre o cotă de profit modestă, adică între 5—10%. Așteptăm cu interes Legea Transporturilor care, fără îndoială, va reglementa întreaga noastră activitate. Pînă atunci, anunțăm agenții economici interesați că ROMTRAN S.A. Roman le pune la dispoziție, pentru transporturi de marfă în țară, un parc auto dotat cu mașini acoperite, mașini frigotehnice de diverse tipuri cu care realizăm un transport eficient, operativ și garantat. Pentru toți sîntem de gîsit la telefonul 937/27.395”.

AL. MIHĂILĂ ■

TOP "COATE-GOALE"

săptămîna 3-10 iunie

1. SC SCARABEUS SRL

Str. Patriei nr. 3	făină	62 lei/kg	orar 9-19
	ficat porc proaspăt	608 lei/kg	sîmbăta 8-13
	cîrnați afumați	790 lei/kg	
	rasoale proaspete porc	268 lei/kg	
	oase garf proaspete	221 lei/kg	

2. SC EXCELSIOR COMP SRL

Bdul 1 Mai nr. 81	spaghete Italia (500 gr)	127 lei	orar 9-21
	pulpe pui SUA	460 lei/kg	- inclusiv
	telemea mixtă	345 lei/kg	sîmbăta și
	miere naturală (300 gr)	130 lei	duminica
	pate ficat (220 gr)	106 lei	

3. SC COM ORIENT SRL

Bdul 1 Mai nr. 60	detergent cremă	195 lei/cutie	program
	pentru vase (415 gr)		non-stop

4. SC PADIMEX SRL

Calea Dorobanților nr. 102	smîntînă	360 lei/kg	orar 7-20
	ness	468 lei	sîmbăta 7-14
	stafide	450 lei/kg	
	spirt medicinal (sticla 1/2)	175 lei	

Reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA” mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMA GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

Putem fi contactați telefonic (tel. 174763, orele 10-15, de luni pînă vineri inclusiv!) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (cel tîrziu vineri ora 12). CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ!

Barul și primarul

Actualul primar al Mediasului, dl. Bucur Dionisie, a fost înainte de revoluție director al Întreprinderii „Automecanica”. În această calitate, a ordonat sudarea porților pentru ca muncitorii să nu poată ieși și participa la evenimentele din 22 decembrie 1989. În prezent, dl. Bucur Dionisie s-a reprofilat pe activitatea — se pare benefică — de acordare ilegală și preferențială de spații comerciale. Un exemplu în acest sens, îl constituie barul de la parterul blocului 8 din strada Ștefan Ludwig Roth. Acest spațiu comercial fusese destinat inițial unei măcelării, dar interesele cîtorva persoane au avut cîștig de cauză în fața interesului general.

Proprietarul stabilimentului este (deocamdată) Societatea Civita Com SA. Spunem „deocamdată” pentru că la orizontul afacerii se întrevăd alți patroni, desigur, din rîndul conducerii societății.

Inițierea unui bar nu are în sine nimic scandalos, numai că: 1. În zonă nu există nici o măcelărie sau alimentară, dar există 6 (șase) baruri și restaurante; 2. Asociația de locatari a blocului 8 a cerut primăriei schimbarea profilului spațiului comercial, date fiind condițiile

tehnico-sanitare improprii (instalație sanitară defectă, zgomot, scandaluri etc.).

Primăria și dl. primar Bucur Dionisie se eschivează. O fac însă stingaci, fără a se pune măcar de acord cu societatea comercială mai sus numită. Astfel, la sesizarea asociației, primăria Medias răspunde că schimbarea profilului comercial al spațiului cu pricina este de competența societății comerciale. Locatarii s-au adresat atunci acesteia, dar stîmabili domni din conducere consideră că o asemenea schimbare revine în sarcina primăriei.

În acest joc al confuziilor a intrat și Centrul de Medicină Preventivă Medias care, prin adresa nr. 556/17.03.1992, precizează că „barul de zi amenajat în spațiul măcelăriei preconizate inițial corespunde în principiu normelor sanitare în vigoare”. Semnează dr. Szasz Anton, Locatarii blocului din strada Ștefan Ludwig Roth nu au înțeles sintagma dlui doctor, „în principiu”. Mărturisim, nici noi.

Una peste alta, dl. primar Bucur Dionisie nu pare străin de apariția barului. Interesele aflate în joc sînt mult prea importante pentru a scăpa din mîini această afacere.

LUCIAN TUDORANCEA ■

Dacă ați epulzat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Domnilor redactori,

Vă scriu pentru că am observat că de la o vreme începe acordată mai mult spațiu și interes oamenilor. Revista „FLACĂRA” începe să revină ce a fost revista „FLACĂRA”. Aici, purtătoarea de apel a presei române. Chiar dacă steagul a fost uneori zărenit, revista „FLACĂRA” a știut să de a oamenilor și pentru oameni. În peisajul desul de colorat al presei noastre post-revoluționare, aici și văd viitorul ei. Alături de om și pentru om.

Am așteptat să treacă un pic de timp pentru a se decanta lucrurile. Vizita regelui Mihai în țară m-a uimit și coplesit, ca și pe zecile de mij de români din Moldova, Curtea de Argeș sau București. După 45 de ani de interdicție politică, o asemenea primire triumfală era oarecum explicabilă și de așteptat. Ca tină iubitoare de cultură, artă și adevăr, nu mă interesează nici un fel de jocuri din culisele politice. În scurtă vreme aceste jocuri precare vor ține de trecut.

Deși primirea minunată s-a făcut la Suceava, nu știu de ce am văga impresie că marile evenimente se petrec, totuși, la București. Primirea regelui a fost un triumf. Un triumf pașnic a fost și trecerea pe sub Arcul de Triumf. După o despărțire de 45 de ani, dictată de marile puteri cobeligerante, lată că ne-am primit regele ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat în aceste cincinale biceșnice de bolșevizare forțată. Parcă a fost o regăsire acasă, acasă la noi, cu cei dragi ai casei. Așa sînt românii, primitivi și ospitalieri. Chiar și cei din străinătate au o a-nume dragoste fierbinte de casă, masă, țară, lar-bă, erol și morminte. N-au astimpăr nicăieri. Numai acasă. La vatră, la izvor.

Nu-mi place defel politica dar, cîtă vreme a-erul din jurul nostru miroase a politică, nu putem rămîne noi, tinerii, pasivi, apatici, așînd un absentism politic nerod. Multă vreme, așa cum se știe, camarila puterii comuniste a dez-

binat românii din interiorul țării cît și din exteriorul țării. Comunitățile de români au fost dezbinat. Chiar dacă au fost boicotate de securitatea ceaușistă comunitățile de români, acum e timpul să fim uniți, la bînc, ca și la greu. Și mă gîndesc inclusiv la frații noștri basarabeni și bucovineni.

Să-mi fie cu iertare. Știu puține despre regele Mihai I al României și despre familia sa. Ani mulți la număr istoria noastră a fost contorsionată, deformată, ciupăvită. Regele a fost de-tronat de comunisti și expedit într-un exil comunist. Nu poți să-ți întorci spatele la istorie. Domnul profesor Buzatu și-a pus umărul la unele clarificări istorice. Dar încă nu s-a spus totul. Istoria își urmează însă cursul său, inexorabil. Numai dacă ești cu un ochi atîntit la trecut poți avea viziunea perspectivei. Ar fi bine să reînnoim firul democratic pe care alții ni l-au intrerupt brutal în urmă cu 45 de ani. Acest fir valoros de tradiție și perenitate nu poate fi reînnoat decît cu oameni de valoare.

Iată de ce pledez pentru Omul de valoare. Iar regele Mihai s-a arătat a fi un astfel de om echilibrat și de valoare. Oferă atari garanții. Garanții pentru interiorul, dar și pentru exteriorul țării. Primirea de la Suceava, București și Curtea de Argeș a fost mai mult decît grațioasă. Pentru moment, mi s-a părut că timpul s-a întors cu 45 de ani în urmă. Dumnezeu ne-a dat această fereastră întredeschisă de libertate și democrație, cu sacrificiul suprem al celor 1300 de tineri al căror singe tinăr mai palpită pe jertfelnicul patriei. E timpul, e momentul să facem ceva pentru țara noastră, pentru a o scoate la îlnan primitor. Regele reprezintă o soluție de echilibru. Dar am impresia că soluția trebuie căutată și în noi înșine, în românii din interiorul granițelor țării ale țării, cît și în comunitățile de români de pe mapamond. Ne-a pus Dumnezeu la o grea încercare. Românii trebuie să fie acum mai uniți ca oricînd, ba chiar să realizeze Unirea cea Mare, Unirea cea Dreap-

tă, între vechile, fireștile, istoricele hotare.

Tinea Troană, strada Prieteniei nr. 8 SUCEAVA

Azilul „Elena Doamna”

La 29 iulie 1862 va fi pusă piatra de temelie a unui azil de orfani. Actul de fundație semnat de Domnul Alexandru Ioan Cuza, de Elena Doamna, de ministrul Nicolae Kretzulescu și de Carol Davila a fost așezat într-o cutie de plumb la temelia a ceea ce avea să devină **Azilul copiilor găsiți**. Din 1950, cînd preotul slujitor al capelei este arestat chiar în timpul slujbei, biserica rămîne părăsită, iar clădirii nu i se mai dă importanță cuvenită. Alături o frumoasă statuie sculptată de Karl Storck, o reprezintă pe Anica Davila îmbrăcată într-un costum național, îndrumînd un orfan spre azil. Doar ea mai poartă vie în istorie, dincoace de gardul Palatului Cotroceni, grija pămîntescă a mamelor neamului românesc. Pentru a reînnoa firul acestor tradiții Grupul cultural „Filocalia”, inițiatorul și organizatorul festivalului cu același nume, ce s-a desfășurat în octombrie 1990, a pus bazele **CENTRULUI CREȘTIN AL TINERETULUI**. Organizația lucrează sub deviza „Ortodoxia — gazdă a ecumenismului”. O dată expuse aceste intenții de reînnoare a firului tradiției pe baze noi și cu aparatură modernă, au sensibilizat oameni, instituții și organizații atît din țară cît și din străinătate. Gîndul că bolnițele pentru îngrijirea bolnavilor, cum erau odinioară pot reinvia, s-a unit cu imaginea unor cabinete moderne pentru tratarea gratuită a tineretului studios și împreună cu alte servicii aferente, toate adunate în jurul unui locaș divin reflectă com-

plexitatea activităților propuse și parte desfășurate pînă în prezent de **CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI**. Răspunzînd tuturor acestora, Azilul „Elena Cuza — Doamna” își pregătește reinvierea memoriei. Pentru aceasta însă, **CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI** comunică numărul de cont în care instituții, organizații și oameni interesați, contribuind la binele colectiv, pot să-și depună obolul lor — 45.10.030.4 B.R.C.E. — București. Patriarhia română și Ministerul Culturii sînt printre instituții care au subscris. În data de 10 august 1990 Patriarhia Română a acordat binecuvîntarea și a donat **CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI** a hotărît să restaureze capela cu așezămîntul și parcul din jur întru iertarea celor care au uitat de ea aproape un sfert de veac. Prin această jertfă se nădăjduiește perpetuarea istoriei spre ce va să vină.

NICOLAE TEODOREANU
Director general al Centrului Creștin al Tineretului

Darul profesorilor de la Caragiale către elevi

Menirea nobilă a dascălului nu se limitează doar la pregătirea propriilor elevi, ci ea presupune, în general, dăruirea omului de la catedră față de toți copiii. În această optică, directorul liceului I.L. Caragiale, dl. Ștefănescu Vasile împreună cu un grup de profesori de la catedrele de matematică și limba română au avut frumoasa inițiativă de a organiza în cadrul liceului **consultații gratuite** pentru absolvenții școli-

lor generale din Capitală, în vederea susținerii examenului de admitere în clasa a IX-a. Prin această acțiune dascălii și-au mai propus realizarea aitorva obiective: dialogarea liberă, fără condiții de stress cu elevul, deprinderea de muncă intelectuală, selectarea valorică a participanților și nu în ultimă instanță atragerea lor spre această școală prin prezentarea directă a zestrei ei. (Liceul I.L. Caragiale, școală afiliată la UNESCO, avînd ca structură profilele real, umanist și informatică, dispune de o remarcabilă bază materială — laboratoare moderne de fizică, chimie, biologie, limbi străine etc). Pentru aceste consultații se pun la dispoziția elevilor 13 săli de clasă, în fiecare sîmbătă și duminică, începînd cu data de 1 iunie. Deoarece despre dascăli și activitatea lor niciodată nu se vorbește suficient, consider, ca o minimă datorie, menționarea celor care fac realizabilă o astfel de întreprindere: Roată Mircea, Vasilescu Diana, Bădescu Violeta, Zarie Rodica, Miron Suzana, Ionescu Eugenia, Buse Cornelia, Alexa Doina, Stoica Laura.

ELENA GRECESCU
Apel
către cititori
Mă numesc Nelu Crotoru, locuiesc în comuna

Topalu, jud. Constanța, sînt căsătorit, am 25 de ani și sînt tată a doi copii. Îmi cer iertare pentru faptul că vă deranjez, cu problemele mele, dar, credeți-mă, dvs. sînteți ultima mea saivare, vă rog din suflet să mă ajutați.
De la vîrsta de 14 ani sufăr de epilepsie — faza CRIZE COMITIALE. Am mers prin mai multe spitale unde mi s-a dat un singur medicament denumit Fenobarbital, care nu are efectul de a mă face bine, ci de a-mi rări crizele și de a dormi cît mai mult. Am mers și la dl. Mudava, care nu prea a avut timp de mine (Pucioasa), am mers și la Constanța, la dr. Constantin Cezar Popa, dar după cîteva ședințe în comun, totul a rămas neschimbat. Am urmărit cu interes publicația „Flacăra” și după lungi ezitări m-am decis să vă cer ajutorul. Din suflet vă rog să mă sfătuiți ce să fac, unde să merg, cine mă poate trata și dacă este posibil să mă fac bine. Am scris și la Ministerul Sănătății, dar nimeni nu mi-a dat răspuns.

N.R. Încrederea dvs. în noi ne angajează. Deoarece noi nu știm ce răspuns să vă dăm și o spunem cu părere de rău că am fi dorit, ca binele dvs. să pornească de la noi, facem apel către toți cititorii noștri, nădăjduind astfel că, împreună, vom putea da răspunsul salvator.

CURIER JURIDIC

IOAN GALIN, Suceava:
Sînt două sporuri diferite: unul este sporul pentru vechime neîntreruptă în aceeași unitate, altul, sporul pentru vechime în muncă.
a) Primul își are temeiul în reglementările legale dinaintea revoluției și fusese instituit ca un stimul material pentru continuitatea în muncă, orice întreprindere neadmisă de lege, ducînd la pierderea sa.
b) Al doilea a fost reglementat după 1989 și se acordă numai pentru vechime în muncă, necondiționîndu-se de continuitatea acesteia.
c) Probabil că unitatea dv. aplică încă sporul pentru vechime neîntreruptă în aceeași unitate.
Urmează să vă adresați conducerii acesteia, solicitîndu-i precizări cu privire la sporul pe care-l aplică și motivarea sa, după care, vă rugăm să reveniți.
MIRCEA SOFRAN, Brașov:
În cererea dv. nu precizați numărul ordinului a cărui copie o solicitați, ceea ce îngreunează probabil, identificarea sa în arhivă, după 30 de ani.
Pe de altă parte, e posibil ca, expirîndu-l se termenul legal de păstrare, acest act să fi fost casat.
Ca atare, e necesar să aflați conținutul rezoluției pusă pe cererea dv., în funcție de care să procedați în continuare.
Oricum, pentru obținerea copie solicitate, e necesară și prezenta dv. sau a altei persoane care să vă reprezinte, la ministerul în cauză.

CORNELIU OLTEANU

POȘTA REDACȚIEI

MARIN F. DITORU — sat Luptători, jud. Călărași: Cu puțină bunăvoință și un gînd îndreptat, chiar sporadic, spre rezolvarea problemelor oamenilor, dl. rigurorli Regiei autonome de transporturi din județ ar putea să vă ajute. Sperînd că-l vom găsi în astfel de momente le-am expedit scrisoarea dvs. S-ar putea ca eforturile reunite să aibă succes.

L. NITESCU — București, Bdul Metalurgiei, nr. 5, bl. R 14, sector 4: Știam că dl Kozac locuiește în localitatea Saarbrücken din Germania. Vom face investigații în continuare și credem că este posibil să dobîndim o adresă exactă pe care să vi-o comunicăm.

AURELIA NEDA — loc. Bocșa, jud. Caraș-Severin: Vinovații se găsesc în județul dvs. Faptul că nu pri-miți la timp sau chiar deloc revista Flacăra la care sînteți abonată presupune, în ultimă instanță, și obstrucționarea noastră. Atenționăm pe această cale Direcția de Difuzare a Presei din județ și așteptăm lămuriri în această problemă.

ELENA GRECESCU

Colegii de la „Publicațiile FLACĂRA” S.A. sînt alături de **ELENA GRECESCU** în marea durere pricinuită de decesul mamei sale.

RANK XEROX

LIBERTATEA DE A-LEGE PE CEL MAI BUN

UTILIZIND CONSUMABILE **RANK XEROX**
PRELUNGIȚI VIAȚA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA ȘI BENEFICIAȚI DE O EXCELENȚĂ CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl Zalău Tel.: 996 / 15 881	APEL srl Arad Tel.: 966 / 15 231	AREXIM srl București Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl București Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tîrgu Mureș Tel.: 954 / 16 644	COMSER srl Hunedoara Tel.: 957 / 12 538-132	COMSERVICE co Bacău Tel.: 931 / 46 642	ESTICO srl Brașov Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl Ploiești Tel.: 971 / 24 717	FIBA (NORD) Suceava Tel.: 987 / 26 996	METRONOM Piatra Neamț Tel.: 936 / 14-570	METIPROBOR Chișinău Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl București Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941 / 63 193	UNIVERSAL L. D. srl Iasi Tel.: 981 / 42 110-1209	

CLIP
Publicitate

În urma reportajului apărut în „Flacăra” nr.10 (11-17 martie 1992), cititorii ne-au scris interesându-se și de alte cimitire din București care nu sînt de cult ortodox. Periplul nostru continuă, în numărul de față, prin acestea din urmă.

Unde nu este durere, nici întristare, nici suspin... (II)

*** La Bellu Catolic coroanele sînt stropite cu motorină *** Comerț ambulant și muzică țigănească în loc de piosenie *** Militarii devastează casa lui Tefic Sezai *** Hoții din administrație *** Adolf Hitler odihnește la Cimitirul Evreiesc Filantropia ***

Mortul n-a primit chirie

Cimitirul Bellu Catolic nu este ocrotit de hoții. Parcul Tineretului, de peste gard, este trambulina tilharilor. Cavouri apropiate de marginea cimitirului sînt predilect maltratate. Existența vitraliilor mai este sugerată doar de perimetrul frînt al cioburilor plantate în rame. Alături, mișunile profanatorilor au „plasat” capacul unui cavou vechi cit secolul. Pot fi observate în adincime sîcșie de tablă. Oare pînă și morții ne sînt condamnați la neliniște? Ce forțe malefice animă pe turbulenți? Teama de jafuri i-a determinat pe oamenii administrației să stropască unele coroane cu motorină. Preotul Ișvanca Alois, administratorul cimitirului a recunoscut în hoții de coroane mortuare oameni cu care înainte purtase discuții amicale. Unul „ține de șase” în timp ce partenerul înșacă în fiecare mină o coroană de pe mormintul proaspăt și „zdup” peste gard. Toamna, nucii înrădăcinați aici reprezintă alt punct de atracție al intrușilor; murdărie, dezordine, jaf.

O inscripție cu ceara luminării pe spațele unei cruci negre mărturisește conflicte familiale ce nu se sting nici în jurul mormintului: „De ce folosiți ce nu ați plătit? Eu nu vă iert nici în mormint! Nu vă primesc lingă mine!”

Cerșetoria este parte din firescul cotidian. Cerșea bătrînii fără venituri sau chiar cei cu pensii mici (3.500 lei). O fac copiii care au abandonat școala în clasa a treia sau a patra, fără măcar a ști să scrie. Trăiesc din mila altora chiar și femeile tinere de 18 ani, în sufletul cărora s-a stins orice pornire de a mai lupta cu viața. În cimitir sînt înhumati, de regulă, doar cei de religie catolică. La ceremonial nu se imparte colivă, nu se dau prosoape sau luminări. Esențialul constă în rugăciune. Conduse de preot, rudele dispărutului recită, în jurul mormintului, Tatăl Nostru. La catolici, preotul nu are dreptul să se căsătorească. Actualul preot are 30 de ani și se simte înăruit întru Domnul, să-și ducă misiia pînă la capăt.

Groparii sînt oameni de treabă. Lucraază de la ora 7 la 16, cu o mică pauză și, în afară de săpatul gropilor, amenajează și mormintele. La deshumări au surprize. După ani de zile, unii dezgropați au carnea gelatinosă. Cei care le sapă adăpostul s-au obișnuit. În timpul programului le sînt interzise băuturile alcoolice. Dacă se prezintă băuți la lucru, sînt trimiși acasă.

Printre cei cu destinul apăsător la Bellu Catolic se numără: martirul Vasile Afenție, Cardinalul Iuliu Hossu, Nicolae Coculescu — fondatorul Observatorului Astronomic, Mircea Victor Babeș — al ilustrului savant, prof. dr. doc. Iuliu Morariu, ing. Pop. V. Lucian — Erou al Revoluției din Decembrie 1989, secerat la 42 de ani.

„Conștiința-i cînt și sărbătoare”

Cimitirul Evreiesc de Rit Sefard (spaniol) — Pieptănari, nu stă nici el pe roze. Clădirea care adăpostește capela, camera mortuară și administrația, este sprijinită cu stâlpi de lemn, fiind în pericol de prăbușire. Poți constata aceasta după ce ai trecut prin plasa comercianți-

lor ambulanți, care au impresurat intrarea. Sugerăm Administrației Domeniului Public a sectorului 4 îndepărtarea acestor surse de murdărie și muzică de petrecere de lingă cimitir.

Anul trecut 25 de monumente evreiești au fost aici victimele pingărilor. Poliția a făcut constatări și fotografii.

Intrarea în cimitirele ebraice este permisă doar cu capul acoperit și nu mi-a fost acceptată decît cu aprobarea Templului Ebraic.

Cimitirul este împărțit în două părți principale. Aripa dreaptă găzduiește mormintele vechi, în stînga fiind cele noi. Decorul este format din monumente cu o arhitectură deosebită, multe din marmură neagră, masivă, lucioasă. Lucrări din lemn nu există. Pietrele inscripționate în limba ebraică au valoare istorică. Tot în istorie au intrat și eroii căzuți în primul război mondial. Un obelisc le veghează somnul.

O grupă aparte cuprinde morții de la cutremurul din 1977, în amintirea cărora s-a clădit un monument. Tragedia familiei Vass — tată, mamă, bunică, fiu și fiică — strivită în blocul Scala — pustiște sufletul vizitatorului.

Slujba de înmormîntare se oficiază în limba ebraică sefardă.

Veronica Porumbacu, reporterul Brunei Fox, Traian Schnirer (mare negustor de stoffe și mătăsuri în perioada interbelică), pictorul și caricaturistul I. Ross, sînt cîteva dintre personalitățile cunoscute înmormîntate la Cimitirul Evreiesc Sefard. Străin parcă într-o lume a tăcerii veșnice, epitaful scris pe mormintul lui Ștefan Tita le-a luminat drumul spre Cer :

„Cînd omul știe ce dorește
Și dorul lui e zbor spre soare
Nimic ce-i rău, nu-l amăgește
Conștiința-i cînt și sărbătoare”

Vinerea morților

Un cimitir al comunității turcești nu există în București. Cel de pe bl. Ghencea, este al eroilor turci căzuți în primul război mondial. El posedă totuși un colț pentru minoritatea musulmană din București. Odihnesc aici țigani turci, tătari, chiar albanezi. Înhumările nu sînt permise decît musulmanilor de cetățenie turcă cu acordul Ambasadei Turcești care patronază cimitirul. El este proprietatea Turciei. Cereri pentru un cimitir al musulmanilor din București au fost depuse la Guvern și la Președinție. Sînt susținute de 500 de familii turcești și datează de acum 2 ani, nefiind încă satisfăcute. Studenții musulmani decedați sînt îngropați la Străulești II.

Frontispiciul Cimitirului Turc de pe Ghencea este încrustat cu inscripția: „YURT ISTEN ÖLEN TÜRK SEHİTERİ”, în traducere „PENTRU PATRIE AU MURIT EROII TURCI”. Ca să pătrunzi în incintă, trebuie străbătut culoarul care desparte corpul de case locuit de administratori și familia sa. Cimitirul propriu-zis este o livadă întinsă, pe care se înșiră pietre de mormint, dăltuite cu semnul turcesc. În dreapta, mormintele eroilor turci se aliniază spre un monument ridicat peste groapa comună cu soldați necunoscuți. Pe o placă de piatră se poate citi: „BURADA 535 TÜRK SEHİDİ YATMAKTADIR — 1917” adică „AICI ODHNEȘC 535 DE EROI TURCI — 1917”. De simbătă, ora 9, pînă duminică, ora 18, și la sărbătorile religioase, steagul turc flutură pe catargul înălțat aici.

Obiceiurile de oficiere a cultului mortuar sînt mai mult sau mai puțin ase-

mănătoare celor creștinești. Pomana pentru morți, împărțită la ortodocși simbăta, musulmanii o fac vinerea. Nu există clopote, nici gropari plătiți. Groapa este săpată de membrii familiei. Preotul care oficiază înmormintările se numește hoga sau imam.

O situație de neînviat a avut cimitirul în timpul Revoluției din Decembrie 1989. Situat în mijlocul unităților militare, cimitirul a fost sub ploaia gloanțelor și a proiectilelor mai mari. Printre ținte s-au numărat unele pietre de mormint, astăzi restaurate. Casa administratorului a fost ciuruită. Tabla de pe acoperiș îmbucătățită, geamurile tîndări, pereții spărți. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, indivizii au intrat în casă și după ce și-au făcut nevoile peste tot, au furat magnetofonul, costume de blugi, coșocul și ceva aur. Există la Poliție fotografii luate în urma efracției. Mulțumirea cea mare a lui Tefic Sezai, a fost supraviețuirea. De atunci, n-au mai existat infracțiuni. Singura amintire despre profanarea mormintelor e veche de cîteva zeci de ani: cîteva pietre sparte și vopsite în verde. O jucărie pe lingă răzbelul fără inamici din decembrie '89!

Locuri de veci gratuite pentru săraci

Cimitirul Armenesc, de pe șoseaua Pantelimon, este împrejmuit cu un gard din beton cu patru laturi. Zidul oferă o delimitare strictă și clară. Acum 20 de ani, cînd a fost construit, a costat un milion de lei.

Cimitirul a fost înființat în 1857 de bo-gătașul armean Avedik. Pînă la acea dată, mormintele armenilor se grupau în jurul actualei Biserici Armenesti. Și bogatul și săracul sînt înmormîntați aici, indiferent de meseria avută. Sînt primiți numai armenii sau cei cu rudele apropiate, de cetățenie armeană. Locurile de veci se vind și s-au vindut în funcție de poziția socială și materială a fiecăruia. Pentru cel sărac locul este gratis. Instauriții plătesc în funcție de puterea materială. Armenii aparțin religiei creștine ortodoxe, deci nu există nici o deosebire în oficierea cultului.

Aleile, asfaltate sau pietruite în întregime pe un teren care nu prezintă denivelări, sînt curate și îngrijite. Monumente lucrate artistic, cu migală, în granit negru de Suedia sau în piatră adusă special din Armenia, acoperă mormintele. Se detașează cavoul familiei Zambaccian, cu un bazorelieu sculptat de Cornel Medrea. În incintă se găsește un lapidarium din pietre de mormint, vechi, armenesti. Gravate atît în limba armeană cît și în cea turcă, cu litere armenesti, exponatele datează din perioada 1831-1868 și provin din jurul Bisericii Armenesti.

Capela, zidită în 1920 de către familia de binefăcători locotenent Grigore și Malvina Melik, poartă hramul Sfîntului Grigore Luminătorul.

Groparii sînt angajați de probă și, dacă sînt corespuzători, definitiv. În general, se ocupă cu întreaga gospodărire.

În urmă cu 3-4 luni, a existat o perioadă nefastă. Se înmulțiseră furturile și profanările de morminte. Dispăreau flori, cruci, plăci de marmură. S-a constatat că, de fapt, lupii erau paznici la oi. Cei care prăduiau făceau parte chiar din personalul administrativ. Drept urmare, administrația cimitirului a fost schimbată în totalitate. Actuala echipă, condusă de dl Mircea Boghici (mama Pelenghian), manifestă o grijă deosebită și conlucrează cu Poliția care se interesează periodic de starea cimitirului. Nu mai există reclamații legate de infrac-

țiuni.

În Cimitirul Armean sînt înmormînați peste o sută de reprezentanți fruntași ai Comunității Armenice din București, personalități de renume, mai în viața armenilor dar și în cultura poporului român: marele compozitor de artă Grigore Zambaccian (1891-1932); pictorul Hrandt Avakian (1900-1990); profesorul de origine rusească Vlad Bănăceanu (1900-1963); șeful catedrei de Armenologie a Universității din București; arheologul prof. Gheorghe Avakian; Valeriu Ștefan Sahim (1922-1983), fost director muzical al Operei Române din București; Harutiun Avakian, profesor, restaurator de pictură bisericească și alții.

Fără tratație în cimitir

„Este interzis a se intra cu tratație în cimitir. Tratațiile se fac la templu” ne avertizează o pancartă la intrarea Cimitirului Evreiesc Filantropia, înainte ca dl administrator Sergiu Abeles să ne lase în întîmpinare.

Cimitirul Evreiesc Filantropia face parte din patrimoniul național și se evidențiază prin monumente scumpe. Oamenii foarte bogați și-au construit aici morminte din materiale aduse din țări occidentale sau chiar din SUA. Valoarea fiecărui monument este direct proporțională cu dimensiunea, atingînd uneori mai multe milioane lei. Printre arhitecții și sculptorii care au lucrat în cimitir se numără Melita Pătrașcu (6 morminte).

După decesul unuia din membrii familiei, evreii acoperă oglinziile din casă. Odată înmormîntarea terminată, se reîntorc acasă unde ingenuchează pentru reculegere. Morții nu se îngropă imbrăcați. Ei sînt dezbrăcați și spălați într-o cameră specială. Li se oficiază apoi o slujbă religioasă aparte, fiind înveliți în giulgiul numit tacirham. Sînt culcați într-un sicriu din lemn brut și expuși în capela mortuară (templu) unde are loc o slujbă decență. Sicriul este îngropat apoi la 1,80 m în pămînt. Aici nu există locuri pentru 7 sau 25 de ani, toate sînt pe veci. După dorință, la slujbă poate participa și un cor. Cel care oficiază se numește cantor. În toate cimitirele mozaice nu se intră decît cu capul acoperit de o ciplică numită chipa.

Cimitirul Filantropia cuprinde mormintele eroilor și veteranilor participanți la Războiul de Independență din 1877. Un colț al celor 105 eroi căzuți între 1916-1918 este străjuit de două obelisc-uri donate de societăți evreiești. Există și 29 de morminte ale celor uciși la pogromul din 1941. Avînd un preț ridicat (60.000 lei un loc de veci), aici înmormintările sînt rare. Exceptînd administratorul, întregul personal ce deservește cimitirul este de religie creștină. Și în Cimitirul Filantropia odihnesc fruntași ai culturii românești: Barbu Nemțeanu, Mihail Sebastian, Emil Fagure (ziarist), Oscar Lemnaru, Cilibi Moise (analfabetu) mentor caragelian), Isac Peltz, Alfred Margul Sperber, acad. Arthur Kreindler, compozitorul Alfred Mendelsohn.

Reproducem însemnarea citită la plecare pe o piatră de mormint :

„AICI SE ODHNEȘTE REMĂSITELE
MORTUARE ALE REPOSATULUI
ADOLF HITLER
INCETAT DIN VIAȚA
LA 26 OCTOMBRIE 1892
ÎN ETATE DE 60 ANI
RUGĂTI-VE PENTRU DÂNSUL”.
Coincidențele nu se tem de istorie.

RADU POPA ■

MEGAMIX

ZZ TOP

● Statisticile vânzărilor de albume în SUA înregistrează un record pentru noile realizări ale lui BRUCE SPRINGSTEEN. Cele două LP-uri lansate simultan, „Lucky Town” și „Human Touch”, au depășit chiar din prima zi cota de 100 de mii de exemplare vindute. Deși aparent ciudată această grabă a lui „Boss” de a scoate două albume de succes deodată, există totuși o explicație. Se pare că Springsteen dorește să încheie cât mai repede contractul cu casa de discuri Sony și să semneze un nou contract cu firma „Elektra” sau „Geffen”. Deocamdată el mai dăorează lui Sony încă un album.

● Un producător de discuri și un fost manager, ale căror nume au fost trecute sub tăcere, au declarat la Curtea Supremă din Los Angeles că anumite pasaje din albumele „Forever Your Girl” și „Spellbound” nu sunt citate de PAULA ABDUL. Aceste noi declarații de senzație completează dosarul deschis anul trecut de Yvette Marine, fostă colaboratoare a Pauliei Abdul, care afirmă că succesele „Opposites Attract” și „I Need You” sunt interpretate de ea. Se pare că și recentul succes de top, „Vibeology”, conține trucaje realizate prin suprapunerea mai multor voci. „Sint porțiuni substanțiale din „Vibeology” unde nu cântă Paula Abdul. Vocile aparțin altor persoane”, afirmă unul din tehnicienii de studio. Dacă toate acestea se vor confirma, vom asista la cea mai spectaculoasă prăbușire a unei stele.

● Faimoșii rockeri bărboși de la ZZ TOP ridică ștacheta pretențiilor. Ei au cerut reînnoirea contractului cu casa „Warner Bros” pentru suma de 55 milioane dolari contra 5 albume. Această cotă foarte ridicată, pe care au atins-o numai Michael Jackson, The Rolling Stones și Madonna, pare oarecum justificată, ținând cont că ultimul album ZZ TOP, lansat în '90 și intitulat „Recycler” a fost vândut în 4 milioane de exemplare. Se pare totuși că Warner va refuza propunerea.

● „Nașul” muzicii soul, JAMES BROWN, a confirmat participarea sa la apropiatul festival „Stop The Violence”. Este o acțiune de amploare în sprijinul elevilor din New York, constrinși să învețe într-un mediu devenit mult prea violent. Spectacolul, care va avea loc la sfârșitul lunii iunie, va încerca să sensibilizeze America pentru a lua poziție împotriva crimelor săvârșite în școli.

● Ingrijorare justificată după marele eveniment muzical „The Freddie Mercury Tribute” care a avut loc pe Wembley. În spațiile scenei s-a înregistrat un record înspăimântător. Vedetele care au participat la concert au consumat următoarele: 5000 de hamburguri, 2000 de sticle de Coca Cola, 2000 de sticle de apă minerală, 1000 de sticle de vin, 7000 de sticle de bere. Astfel de performanțe erau înregistrate pe vremuri numai la concertele marelui Elvis, ceea ce i-a determinat pe cronicari să afirme că Presley este încă viu.

● „The Story Of The Blues”, noul album al lui GARY MOORE, a fost primit de critici ca un mare eveniment muzical. Discul este realizat în compania trupei „Midnight Blues Band”.

MIRCEA ZANE ■

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

POPA GABRIEL VALENTIN. Într-adevăr, scrisul dv vă prezintă ca pe un om timid. Dar nu desprășiți. Aveți resurse care folosite în mod inteligent vă pot ajuta să depășiți această stare. În primul rând faptul că înțelegeți fondul problemei concură în mod favorabil la rezolvarea ei. În al doilea rând, lupta pe care o purtați în interior cu temerile dv. trebuie să se rezolve în favoarea „îndrăznicii”, dar fără a produce prea multe „distrugeri” (ca în orice bătaie). În acest sens, vă propun o metodă mai deosebită în sprijinul luptei pe care o aveți de întreprins. În liniște, imaginați-vă puternic etapele unei acțiuni desfășurate de dv și modul cum rezolvați cu succes toate situațiile apărute pe parcurs. Mai puteți apela la serviciile unui medic specialist în tratamente prin hipnoză. Succes.

RADU ION — Zalău. Din scrisul dv rezultă că relațiile pe care le aveți cu cel din jur nu sunt dintre cele mai bune. Dimpotrivă, lipsa de tact, faptul că vă gândiți cu deosebire la persoana proprie și mai puțin la ceilalți, precum și orgoliul, vă îndepărtează de cei cu care ar trebui să colaborați și să vă ajutați reciproc. Încercați să fiți mai tolerant, mai blând, mai altruist cu rudele și cu prietenii, fapt care s-ar reflecta în mod pozitiv și în sănătatea dv fizică.

BABOI SIMONA — Craiova. Caracter liniștit, blând și sincer, care însă își subestimează posibilitățile și nu are încredere în sine. Din această cauză, inițiativa lasă de dorit, lăsând loc unei neliniști atunci când trebuie să se întreprindă ceva. Uneori, înconstanță în sentimente, capriciu și tendință la melancolie, pe care caută să le compenseze printr-un comportament mai rezervat în societate.

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

Teatru

SCAUNELE

de EUGEN IONESCU

Cind doi actori reușese să-ți creeze senzația că scaunele de pe scenă sunt ocupate toate, cind, mai mult decit atit, ai sentimentul că, o sală aproape goală, s-a umplut deodată, cei doi actori au făcut mai mult decit să-și împlinească rolul. Este sentimentul cu care am încercat să mă apropiu de Rodica Negrea și Dinu Manolache după una dintre primele reprezentații cu „Scaunele” lui Eugen Ionescu, în regia lui Dragoș Galgoțiu, la Teatrul Mic.

Rodica Negrea: Nu e un spectacol care să te ducă afară cu bucurie. Te scoate de pe scenă, sau din sală cu emoție în primul rind. Eugen Ionescu e al nostru și ne determină să ne exprimăm într-un mod propriu.

Dinu Manolache: Generația mea acum îl descoperă pe Ionescu, pe el și generația lui. Îl știam doar din facultate, adică din câteva piese învățate în fugă, mai mult pentru examen. După ce am început să citesc ce a apărut acum — nu știam „Nu”, nu știam „Eu” — m-a fascinat și m-am apropiat altfel de textul propus de Dragoș.

Rodica Negrea: Cred că în acest context, în care sintem destul de dezorientați — se caută tot felul de modalități de expresie teatrală interzise până nu de mult, iar asta duce deseori la derizoriu și stupid — acest spectacol trebuie luat în seamă în primul rind pentru opțiune. Ea este făcută din perspectiva unei generații care vrea să se exprime și-și găsește niște raporturi într-o altă gene-

ratie, care a fost, poate, cea mai liberă — cea interbelică. Alegea il aparține în exclusivitate lui Dragoș Galgoțiu, iar dacă a făcut-o, știe exact de ce.

Dragoș Galgoțiu: Eu mă consider acum, după 13 ani de meserie, un fel de pilot de incercare. Cam tot ce-am făcut am făcut asumându-mi riscuri. Am ajuns într-un anumit moment al relației mele cu teatrul și vreau să închei etapa asta de căutări, cum e firesc, cu o sinteză. Pentru asta e nevoie de o relație cu un autor și o relație cu niște actori. Am căutat mult pînă să ajung la Ionescu, dar acum încerc această sinteză, care este la mai multe niveluri. Autorul valorifică o experiență culturală — sint ecouri ale sur-realismului românesc, ale unei mișcări filozofice de o anvergură impresionantă. O gândire și o simțire în rezonanță cu acea epocă mi se pare o obligație și singura șansă a unei maturități. Textul este un fel de spectacol de adio la toate nivelurile. Sinteza funcționează atît la nivelul istoriei lumii. Mă cam joc eu, poate, cu cuvintele, dar după spectacolul asta, dacă miine ar fi să mă calce tramvaiul, am un fel de liniște. Am încercat să pun la cap ce înțeleg, ce simt. Spectacolul e dureros, însă e vorba de o durere autentică și ne putem permite s-o facem cu zimbetul pe buze. Distribuția pe care am ales-o — și în care cred foarte mult — nu e un instrument de ilustrare a personajelor. Ceea ce se vede pe scenă devine un spectacol cu oameni. E foarte important,

din cauza nonconformismului pe care l-a propus textul, din cauza clișeeilor care s-au format la Ionescu. Întotdeauna am iubit actorii, dar cred că nîciodată nu mi-am dorit mai mult ca acum ca un spectacol să trăiască liber, doar prin actori. Rodica și Dinu mi-au fost colegi de promoție, deci înseamnă ceva pentru mine. Domnul Nicolae Dinică — în acel rol fără vorbe — e un actor foarte special, cu o bogăție care-ți scapă tot timpul printre degete și nu are nevoie de mijloace ca să se exprime. Cel mai simplu spus, e un actor de care am nevoie, și de care m-am îndrăgostit violent, de curind, noi mai avînd o experiență comună la Teatrul „Inoportun”.

Nicolae Dinică: Eu... de multă vreme îl iubesc. I-am văzut toate spectacolele și-mi doream să lucrăm împreună. Cînd am ajuns s-o facem, îmi tremură miinile și picioarele, mă simt ca la Institut, cînd dădeam examen și mi-e frică... mi-e frică...

A consemnat
LIANA TATOS ■

Dragoș Galgoțiu: „După spectacolul asta, poate să mă și calce tramvaiul”

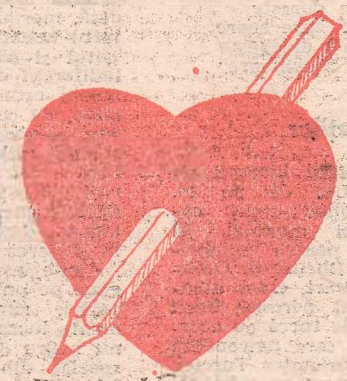
Rodica Negrea: „Nu e un spectacol care să te ducă la bucurie”

Dinu Manolache: „Am cum îl descopăr pe Ionescu”

Nicolae Dinică: „Îmi tremură miinile și picioarele...”

„Dragă Corina,

Înțeleg că vrei să-ți schimbi radical viața, dar fii atentă cum o faci. Dacă tot ce-ai zburat s-ar minca, bine-ar fi. Ca să poți să iei viața „chiar în piept”, așa cum vrei tu, îți trebuie o anumită structură. Tu ești o persoană educată, cultivată, sensibilă, afectivă, inteligentă. Poveștile cu schimbatul bărbaților sînt numai în filme. În realitate, or să-ți se facă niște „figuri” care, dacă nu te duc în spital la ginecologie, or să te ducă, în mod sigur, la psihiatrie.

Crezi că bărbatul dau banii din buzunar, așa, un-doi? Ca să te lecurești de mitul îmbogățirii prin bărbat, nu faci decit să-ți propun să „testezi piața”. Toți te vor refuza. Bărbații care-și plătesc prietenile sînt greu de suportat, mai cu seamă atunci cînd ai un ideal masculin ca al tău. Cei tineri și frumoși vor, mai degrabă, să fie ei plătiți. Își aleg femei

mai în vîrstă și le toacă. Uită-te în reviste la „prieteni”, că nici nu le mai zice „matrimoniale”. Dacă nu sînt „gay”, vezi o sumedenie de tineri oferindu-și, cu obraznicie, serviciile, unor femei a căror vîrstă (aproape cerută) o întrec pe a mamei lor.

Dacă ai avut o mare deziluzie, nu-i nimic. Așa-i în viață. Lasă visele despre fanți și caută-ți bărbat serios. La vîrstă, știu că este foarte greu dar, te asigur eu, nu este imposibil. Viața, în continuă frământare, schimbă multe, multe situații și atîția fericiți devin nefericiți și au nevoie de o nouă familie. Așa că, dragă Corina, fruntea sus, calca dreaptă și succes!

Mitică,

„Fă lampa mai mică! Nu știu că s-a scumpit lumina? Atunci, de ce nu faci economie? Unde vrei s-ajungem? Cu ce vrei să cumpărăm caiete ăleia mici?”. Hm, Mitică. Zău că înțeleg de ce te întorci pe partea cealaltă. Totuși, cred că o bună parte a nervozității nevastei tale ți se datorează. Am citit eu printre rînduri. Îi lași

CRONICA SENTIMENTALĂ

toate grijile pe cap și-ți viri capul în cărți. Nu-ți dai seama că luxul ăsta, continuarea studiilor la o vîrstă destul de înaintată, se face, de fapt, pe seama sacrificiului ei? Ea la serviciu, ea la piață, ea la bucatărie, ea la sedințele cu părinții. Și-atunci, te ceartă. Pentru că o lasă nervii. O să vă despărțiți și copiii vor suferi.

Ea are prea multă personalitate, prea multă dragoste pentru munca intelectuală pentru a rezista mult timp la atîta muncă gospodărească și care, pentru ea nu este deloc o plăcere. Ajut-o, altfel o vei pierde. Deja te-a amenințat cu divorțul. Știu că acum nu e timp pentru gospodărie, dar îți propun o altă cale pentru a ieși din impas: vinde-ți mașina. Cu banii luați, o să-ți poți permite cîteva concedii fără plată, în timpul cărora vei putea și să înveți și s-o ajuti în gospodărie. Așa, ați putea trece hopul, de doi ani, pînă la terminarea studiilor tale. „Toate se vor aranja. Înțelege, Mitică, trebuie să iei o hotărîre, dacă o iubești cu adevărat, așa cum spui. Hai, curaj!

CRISTINA ATANASIU ■

Calcule, calcule și iar calcule

După ce-a recuperat în stînga și-n dreapta puncte extrem de prețioase, puncte care au făcut să se discute în fel și chip, Sportul studențesc este ingenunchiat pe teren propriu de către Dacia Unirea Brăila și tare ne e teamă că pentru studenții bucureșteni a cam sunat ceasul retrogradării. Ar mai avea o șansă, sigur că da, să recupereze cele două puncte în etapa imediat următoare la ASA Electromures, dar posibila victorie sau posibilul meci de la Tirgu Mures se aflau oricum în calculele pe care Sportul și le făcea în acest final de campionat în care și-au avut șansa depășirii celor de la F.C. Argeș. Acum, cu încă două puncte la negativ, lupta dintre studenți și piteșteni s-a redeschis. Iar dacă avem în vedere că F.C. Rădău va primi în etapa viitoare vizita liderului, care se ambiționează să încheie fără înfrîngere acest campionat, este lesne de presupus că și băcăuanii intră în hora pentru evitarea locului al 16-lea. Ultimele trei etape vor fi, așa cum se întîmplă de obicei în fotbalul intern, veritabile examene de foc pentru partea de jos a clasamentului. Meciuri destul de incinse vor fi și în

partea de sus, pentru locurile 3-4, cele care oferă pașaportul pentru o cupă europeană. Întîmplător, în finala Cupei României s-au calificat Steaua și Politehnica Timișoara, adică ocupanta de necontestat a locului al doilea, și, prin prisma clasamentului adevărului, ocupanta locului al treilea. Altfel spus o echipă va juca în C2, una în C3. Nu mai rămîne decît un singur loc în C3. Cine îl va ocupa după ultimele trei etape? Universitatea Craiova, care are cele mai mari șanse, sau concitadinii ei, fotbalistii de la Electroputere, revelația actualului campionat?! Ca să răspundem cît de cît la întrebare, vom privi programul celor trei etape. Și constatăm că Electroputere mai are de jucat două meciuri pe teren propriu, în timp ce colegii lor de la Universitatea doar unul. Și cum Electroputere are un golaveraj mai bun, calculele o indică favorită. Și dacă tot e să vorbim de calcule, Politehnica, deși calificată în finală, ar putea pierde, în singurul meci rămas de disputat acasă, cu Rapid, un punct. Și dacă va pierde, așa cum prevăd majoritatea pronosticilor, și finala cu Steaua, echipa timișoreană ar putea ajunge la concluzia că proverbul cu cine fugi după doi iepuri este al naibii de adevărat. Asta ar însemna că, așa cum am prevăzut încă de-acum 5-6 etape, Craiova are toate șansele de-a fi prezentă în Cupa UEFA cu ambele echipe, ceea ce, să recunoaștem, ar fi o premieră pentru fotbalul din provincie.

O premieră care era cît pe-acum să se încheie în etapa care tocmai s-a încheiat, Steaua fiind la un pas de-a cîștiga la Universitatea, unde a condus cu 2-0, apoi cu 3-2, dar a fost învinsă în final cu 5-4 scor extrem de rar întîlnit între două echipe de talia Stelei și a Universității. În rest, între cei doi poli ai clasamentului, nimic deosebit. Ar mai fi de așteptat doar replica ploienilor care s-au cam văzut scoși din cursa pentru o cupă europeană, situație în care se află și rapidiștii. Sint oare de acord suporterii și fotbalistii celor două echipe cu o astfel de concluzie?! De bună seamă că nu. Dar calculele sînt calcule și ele dau un oarecare farmec acestui final de campionat.

VICTOR NIȚĂ ■

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

Din aritmetica sponsorizării II

Se afirmă de multe ori că o pledică în susținerea sportului ar fi absența unei legi a sponsorizării. Din cîte știu, din documentația existentă la Departamentul Sport, nu găsim niciieri o lege a sponsorizării. În țări dezvoltate, ca Italia, Franța, Belgia, Germania etc., există în legea fiscală articolele prin care celor care sprijină și își fac rock-ul în și prin sport li se aplică reduceri de impozite. Asemenea dispoziții legale sînt și în România în legislația privitoare la impozitarea pe profit și mi-aș permite să pun la dispoziția cititorilor interesați mai multe amănunte, inclusiv două exemple concrete, aplicabile societăților cu capital de stat și cu capital particular. Pentru cele cu capital de stat se pleacă de la art. 23 și art. 25 din Legea Bugetului de Stat pe anul 1992, care merită să fie reproduse:

Art. 23. R.A. și S.C. cu capital integral sau majoritar de stat în cazuri justificate, pot efectua din profituri realizate cheltuieli pentru satisfacerea unor necesități sociale, culturale și sportive, în limita unei cote de pînă la 1% la sută aplicate fondului de salarii anual.

Art. 25. Agenții economici plătitori de impozit pe profit pot efectua cheltuieli de reclamă și publicitate, deductibile din profitul impozabil, în limita unei cote de 3 la sută aplicate asupra diferenței între totalul veniturilor încasate într-un an și cheltuielile aferente activității desfășurate corespunzător veniturilor încasate...

Un exemplu de calcul, care va fi detaliat în numărul următor pentru firmele cu capital particular, ne arată în cazul primei categorii de firme și numai pentru art. 23, că în situația unui ipotetic fond de salarii de 100 milioane de lei se pot cheltui pentru activități... și sportive, 1,5 milioane de lei care se acoperă din reducerea impozitului pe profit, 675.000 lei și reducerea profitului net de 825.000 lei, considerînd un profit brut de 20 milioane de lei.

Fotbal pe săturate

Între 10-26 iunie, Suedia va găzdui bătălia fotbalistică pentru Europa. Cele 8 echipe calificate la capătul unor lupte acerbe, cu excepția Suediei, ca țară organizatoare, sînt gata de start. Un fapt inedit al actualei ediții îl constituie excluderea echipei Iugoslaviei, ca urmare a embargoului impus acestei țări, locul ei fiind luat de Danemarca. Despre această severă măsură s-a scris mult, păreri sînt pro și contra, mai ales că Monica Seles a cîștigat turneul de la Roland Garros sub culorile steagului iugoslav.

Alte cîteva mari absențe, datorate nu politicii, ci rezultatelor din grupele preliminare, ar fi cele ale Italiei, Spaniei, Belgiei și, de ce nu, României. Să-i dăm, însă, Cezarului, adică participantelor, ceea ce li se

cuvine și să precizăm că aproape toate meciurile celor două grupe — Suedia, Franța, Anglia și Danemarca, în grupa A, și Olanda, Germania, C.S.I. și Scoția în grupa B — vor fi transmise de posturile noastre de Televiziune, ceea ce, să recunoaștem, ne incită peste măsură. Și ne-ar fi incîntat și mai mult dacă printre cele 8 europene s-ar fi numărat și echipa României. Dar n-a fost să fie! Și, Doamne, cît aproape am fost de-o calificare pe care zău că o meritam!!!! Cu acest imens regret în suflet, dar cu speranța că vom urmări meciuri de o înaltă calitate, să ne asezăm, începînd de miercuri în fața televizorului și să încercăm să ne săturăm de această veritabilă minune a lumii, fotbalul. (V.N.).

Zgura ne-a lăsat un gust dulce

Așa după cum se știe, la J.O. de la Barcelona tenisul va deveni (după 68 de ani) disciplină olimpică oficială. România fiind reprezentată de Irina Spirlea la simplu și la dublu (alături de Ruxandra Dragomir), Andrei Pavel și de dublul George Cosac — Dinu Pescariu. Cea de-a 101-a ediție a marelui turneu de Grand Siam, Internaționalele de tenis pe zgură ale Franței de la Roland Garros, un adevărat campionat mondial pe această suprafață de joc, avea să ne ofere surprize dintre cele mai plăcute pentru noi în întrecerea rezervată juniorilor. Astfel, după

ce Cătălina Cristea a ajuns în semifinale (fiind eliminată de paraguayanca De Los Rios cu 6-4, 6-3, care a și cîștigat turneul), Andrei Pavel (18 ani), va cunoaște triumful deplin. Ne face plăcere să redăm parcursul său: 6-4, 7-6 cu Peter Kudrnak (Cehoslovacia), 6-3, 6-3 cu Escude (Franța), 6-3, 7-3 cu Mano Rios (Chile), 5-7, 6-3, 6-2 cu Jakob (Germania), țară în care activează de altfel și Andrei, 4-6, 6-1, 6-1 cu Kischkewitz (Franța) și, în finală, 6-1, 3-6, 6-3 cu itaiana Mose Navarra. Iată, după victoriile repurtate în acest grandios turneu de către Virgi-

nia Razici și Ilie Năstase, zgura ne lăsa din nou un gust dulce prin această izbîndă în întrecerea juniorilor.

La seniore, Monica Seles a întrecut-o în finală pe Steffi Graf (6-2, 3-6, 10-8), de fapt o întrecere între primele două locuri în clasamentul Virginia Slims, obținînd cea de-a treia victorie consecutivă la Roland Garros. De asemenea, la seniori, Jim Courier (7-5, 6-2, 6-1 cu Petr Korda) și-a adjudecat pentru a doua oară consecutiv trofeul.

POMPIU L. DUMITRESCU ■

BUCUREȘTI — OTOPENI
26 februarie 1987

STEAUA BUCUREȘTI

CISTIGATOAREA

CUPEI CAMPIONILOR — SEVILLA 1986
SUPERCUPEI EUROPEI — MONTE CARLO 1987

Republicăm această fotografie apărută în revista Flacăra, precizînd că imaginea a fost surprinsă în anul celei mai frumoase izbîndi a fotbalului românesc. Adresăm clubului Steaua, la cei 45 de ani de la înființarea sa, urarea de-a fi mereu o stea de primă mărime a sportului românesc. La mulți ani!

PARADA VEDETELOR

Edith Piaf, Marilyn Monroe, Simone Signoret, Carole Amiel. Patru femei extraordinare; fiecare, în maniera sa, l-a modelat pe omul care a devenit Yves Montand.

Un cuplu inseparabil foarte unit
dincolo de orice neînțelegeri
a fost cel dintre Yves și Simone

Montand n-o să-l mai vorbească niciodată ridicându-și privirea spre cer... a reîntilnit-o însă în lumea celor drepți. Cine ar putea pune la îndoială că și-au reluat discuția din punctul de unde au lăsat-o? În nici un caz cei apropiați, care l-au văzut alături de des luind-o drept marșoră pe „Momone” după acea zi nenorocită din octombrie 1935 când ea l-a părăsit pe Montand (nu l-a spus niciodată Yves). „Mortii nu dispar, ei ne însoțesc, spune ea mereu; ei nu sînt absenți, sînt doar invizibili”. În același fel l-a vorbit

de-a lungul anilor tatălui său disparut. „Pînă cînd”, povestește Jorge Semprun, prietenul, scriitorul, tovarășul de luptă, l-ar fi auzit pe tatăl lui spunîndu-i: „Descurcă-te singur”. S-a spus că niciodată „pasul în doi” pe care Yves și Simone l-au făcut împreună, printr-o uluitoare dragoste la prima vedere, în 19 august 1949, nu va avea sfîrșit. Și toată lumea a înțeles că refăcîndu-și viața cu Carole, Yves n-a căutat s-o ștergă din amintire pe Simone. „Nu luăm viața de la început ci continuăm să trăim.

Asta-i tot. Cînd ai trăit atîția ani cu cineva ca Simone nu există decît o soluție: ori nu te mai interesează nimic pentru că viața ți se pare fără rost, ori încerci să supraviețuiești cu tot ce înseamnă asta, încercînd s-o scoți într-un fel la capăt”. Totuși, după anii de pasiune nebună, Montand și Signoret n-au cunoscut decît zile liniștite. „Să fii amantul unei blonde e ușor, (e vorba de Marilyn Monroe) dar îți trebuie multă dragoste ca s-o iubești pe madame Rosa”, mărturisea el. Cu toate că ea s-a schimbat mult

din punct de vedere fizic, intelectual ea a rămas cea care dădea tonul în familie. A alunecat însă pe panta alcoolului care, de-a lungul mai multor ani, le-a transformat viața în coșmar. A fost însă alături de această femeie — femeia lui vreme de 36 de ani — cu o înfinită tandrețe tot timpul cît a fost bolnavă. Pentru că timpul, mai mult decît alcoolul, nu putea să îngăduie această iubire... o asemenea mare iubire.

Versione de
MANUELA VASILIU ■

Carole Amiel

Simone Signoret

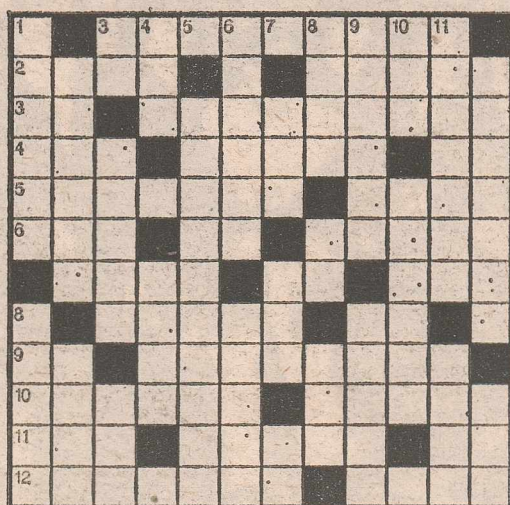

Marilyn Monroe

Edith Piaf

SOLO LA TROMPETĂ

ORIZONTAL: 1) „Regele trompetei și al jazzului” (1900—1971; Louis). 2) „...și trompete”, prima din cele „Două miniat-uri pentru pian” de Anton Dogaru — Nicovale (reg.). 3) Ciolan — Compozitorul melodiei „Trompeta de argint” (Aurel). 4) Fir de urzeală — Fostul cîntăreț la trompetă din romanul „Luxul megalomeliei” de Stelian Tănase (Geamănu) — Din seră! 5) Celebru trompetist britanic (1922—1978), supranumit „Omul cu trompeta de aur”, care s-a bucurat de o deosebită popularitate în rîndul amatorilor de jazz, în special în perioada anilor '50 (Eddie) — Autorul a „Două piese pentru trompetă solo” (Grigore). 6) Astfel — Negre la față! — Dufos. 7) Izlaz — Solo la trompetă — A chîlul. 8) Animal cu țepi — În cont! 9) Radu Oprea — Poet (1933—1983) care a scris „Cuvintele-trompete” (Nichita).

10) Din Oltenia — Poet austriac (1887—1914), pe ale cărui versuri a compus Constantin Brăiloiu piesa vocal-simfonică „Trompetele” (Georg). 11) Bis — Apărătoare — Posedă. 12) Personaj din opera comică „O noapte furtunoasă” de Paul Constantinescu (după piesa lui I. L. Caragiale), sergent în garda civică, reliefat muzical de un motiv marțial anunțat de trompetă — Locuitor antic din nord-vestul Africii.

VERTICAL: 1) Poetul român

care a dat „Sfaturi pentru cei care exersează tehnica spectacolului la trompetă” (Petre) — Grandios. 2) „Să sune azi trompete, să sune și fanfare, să sune marșul falnic al braviilor...”, corul soldaților cu care începe opereta „Sergentul Carțuș” de C. Dimitrescu — Autorul piesei muzicale pentru trompetă solo și fanfară „Trompetistul” (Tiberiu). 3) Primele litere — Aliaj folosit la fabricarea trompetelor — Prefix pentru trei. 4) Regiune (abr.) — Prăjite. 5) Nuvelă de Iulia Soare care se termină cu aceste cuvinte: „Dialogul pentru trompetă și contrabas a luat sfîrșit...” (pl.). 6) Solnițe (reg.) — Cep la vas. 7) Munte în Elveția — Riu în Ghana — Maroc. 8) Localitate în Franța — Gara de Nord! — Ține locul altora. 9) Substanță aflată în grăsimile vegetale — Aliaj de osmiu și wolfram. 10) Localitate în Norvegia — Eroina povestirii „Trompetele” de Alice Botez. 11) Pistilul unei flori — Orașel în Nigeria. 12) Ansamblul continental format din Europa și Asia — Trompetă avînd aspectul unui șarpe cu capul ridicat, caracteristică pentru epoca recentă a bronzului din Danemarca.

Dicționar: IUI, OTT, TIN, RIVE, OSRAM, NAA, UKAU, LUR.

ADAM STOICA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

Universul copiilor: CONSTANTINESCU; ODE; UTAN; ITAIT; POVEȘTI; ISANOS; IRITA; COMIC; B; L; NI; HARAP; ZAB; AVOCAT; AT; PANA; RAVEL; GRUPA; UI; ICA; IMA; RANI; E; IATA; IVI; ACEST; NICA; ROB; URCA; STEA; TINAR; IUN; OA; RIAL; L; A; TD; R; FIAT; CARTIER; ANI; ZAMFIRESCU.

Vremurile sint cum sint DAR VREMEA?

Luna Iunie a debutat cu o vreme schimbătoare, în care zilele însorite și calde cu aspect de vară au alternat cu zile caracterizate de o instabilitate chiar accentuată în zonele de deal și de munte. Astfel, descori cantitățile de apă au depășit frecvent 20 l/m² în 24 ore. Regimul termic s-a situat în jurul valorilor normale.

În următoarele patru zile vremea își va păstra în general cam aceleași caracteristici. Instabilitatea atmosferică va fi omniprezentă, în majoritatea regiunilor țării, manifestîndu-se prin frecvente averse de ploale, însoțite de descărcări electrice. Temperatura aerului se va situa în cursul nopților între 5° și 15°C, iar în cursul zilelor între 18° și 26°C. În regiunile vestice și sud-vestice este posibil ca mercurul termometrelor să urce spre 29°, 30°C.

În ultimele zile estimăm că vremea se va ameliora, în sensul atenuării instabilității atmosferice și se va încălzi, astfel încît temperaturile maxime să fie cuprinse între 22° și 30°C.

Meteorolog,
DOINA POPESCU

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. Actualitatea politică: Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Știință:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Antonasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ionită; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Kedactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihail Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH „FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC (2143):** Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (175969)

■ **PUBLICITATE:** Mihail Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 17 48 91.

■ **FAX — 12.82.89**

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei